

BILLIE GREEN

Întoarce-te, iubito

Prolog

Ţinând-o pe mijlocul potecii strâmte, cunoscute, David mai dădu un colţ. În acea reţea întortocheată de poteci apărea mereu o altă cotitură, o altă trecere care-i intersecta drumul, făcându-l să se întoarcă întruna de unde venise. Picioarele parcă-i erau încălţate cu bocanci din fier, încât fiecare pas pe care-l făcea era încet, mişcându-se cu mare greutate. Privirea, încordată, bănuitoare, i se mişca neîncetat dintr-o parte în alta. Tufele dese care mărgineau laturile labirintului păreau uneori că învie, întinzându-se să-i smulgă carnea de pe trup, iar el nu reuşea niciodată să se mişte destul de repede ca să scape nevătămat.

Doamne, era obosit. Obosit să-şi tot târască picioarele înainte, obosit să tot lupte cu ghimpii care-l atacau. Dar nu se putea opri. Nu avea timp să se odihnească. Ceva din interiorul lui îl forţa să continue să meargă, îl forţa să mai facă un pas obosit. Apoi încă unul şi încă unul.

După ce dădu colţul următor ajunse la un loc pe care-l recunoscu. Mai trecuse pe acest drum şi altă dată. De multe ori.

De data aceasta însă, era ceva diferit Chiar în faţă, era o deschizătură în gardul viu. Lumina soarelui strălucea prin breşă, lăsând să se strecoare în întuneric o pată de lumină înceţoşată.

Era o altă înşelătorie? Dacă se apropia mai mult de deschizătură, ramurile ostile ar fi putut folosi împrejurarea ca să smulgă din nou din el?

David trebuia să încerce. Lumina era irezistibilă. Trebuia să se apropie mai mult.

Târându-şi picioarele, făcu câţiva paşi grăbiţi nerăbdător să ajungă la breşa din nesfârşitul zid verde, iar în cele din urmă ajunse.

Privi în jur, cu toate simţurile încordate în aşteptarea ivirii cursei. Când văzu că nu se întâmplă nimic, se apropie mai mult, încet, cu grijă şi privi prin deschizătură.

De cealaltă parte a gardului viu era o lume de vis. Acolo, verdele era diferit. Verdele primăverii, verdele reînnoirii. De cealaltă parte erau flori minunate, un cer strălucitor şi păsărele cântând.

De cealaltă parte a gardului viu era viaţa.

De cealaltă parte era Kathy.

Ea stătea într-un câmp deschis, cu trupul scăldat într-o lumină diafană şi cum o privea David ea întoarse capul şi se uită direct către ei.

Inima lui începu să bată nebuneşte pe când se împingea să se strecoare prin mica deschizătură, nepăsător la ghimpii care i se înfigeau adânc în piept şi în braţe, nedând atenţie spinilor care-i sfâşiau faţa, transformând-o într-o masă sângerândă.

Mişcându-se cu disperare, se lupta cu gardul viu. Trebuia să ajungă la ea. Trebuia să o facă să ştie.

— Îşi revine… Ajută-mă să-l ţin jos! Gabriella, pregăteşte acul hipodermic. Următoarele minute vor fi îngrozitoare.

Deşi glasul venea de la mare depărtare, prezenţa lui era sâcâitoare, deranjantă. Strângând din dinţi, se înţepeni. Nu putea să lase să i se distragă atenţia. Nu reuşea să lege vocile de realitate. Trebuia să-şi concentreze toate forţele şi atenţia în lupta cu ramurile chinuitoare.

Reuşise să se strecoare pe jumătate. Dacă şi-ar putea elibera şi picioarele, ar fi de cealaltă parte. Ar fi în lumea în care Kathy…

Vai, Doamne, s-a întâmplat ceva! Privind înnebunit împrejur, gemu în timp ce întunericul se lăsa peste el. Ramurile îl trăseseră înapoi. Gardul viu începuse să se strângă în jurul lui, blocând

soarele, închizându-i posibilitatea de întoarcere la Kathy.

O mai putea vedea încă prin restul de breşă rămas, dar ea era acum în umbră, faţa i se strâmba de teamă, în timp ce făcea un pas înapoi.

Iisuse Dumnezeule, ea nu îl mai putea vedea. Se întorsese, Kathy pleca!

Nu o putea pierde din nou. Nu putea. Trebuia să găsească o modalitate să o oprească, să o facă să înţeleagă că era aici, că el făcea tot ce putea ca să ajungă la ea.

Împingând ramurile de pe faţă, o strigă pe nume. Strigă iar şi iar. Sunetele nu ieşeau cum trebuie. Numele ei se pierdea, deformat de gardul viu ca un coşmar, iar din gâtul lui nu ieşeau decât sunete răguşite şi hârâite.

Apoi, ca şi cum o frântură din slabul sunet ar fi ajuns până la ea, Kathy se uită înapoi, clătinând uşor din cap, încordându-se să vadă.

O clipă după aceea, ochii ei priveau a recunoaştere. L-a văzut! Se întoarce. Dar era prea târziu. Verdele întunecat se închisese deja, împiedicându-l să mai vadă.

Închizând ochii, David gemu de înfrângere şi durere. Ar fi trebuit să se lupte cu mai multă putere, dacă ar fi putut să-i vorbească, dacă...

Kathy dispăruse.

Iar David era din nou singur în labirint.

— În fine, te-ai trezit, spuse vocea din realitate, pe când David deschidea ochii.

CAPITOLUL 1

— Mergi chiar până la Dallas?

Locul de lângă David Moore era gol, aşa că el se uită mai departe să găsească sursa întrebării. Dincolo de culoarul de trecere era o tânără care se suise în maşină la staţia trecută. Bucle roşii-arămii încadrau un chip care ar fi putut fi atrăgător, dacă nu s-ar fi ascuns sub un strat gros de fard. Stătea pieziş, cu picioarele proptite de scaunul de lângă ea, privindu-l pe David cu nedisimulat interes.

În ultima jumătate de or el fusese captivat de mozaicul verdeţii care mirginaa drumul, dar nu-l supăra întreruperea. Accentul acela texan era tot atât de plăcut pentru el, ca o primăvară în Texas.

— Chiar până în Dallas, confirmă el.

Ca şi cum ar fi intrigat-o ceva în vocea lui, femeia înclină capul într-o parte şi zâmbi.

— Faci o vizită în marele oraş? Cauţi de lucru?

— Merg acasă, răspunse el calm.

— Spui asta cu tristeţe. E mult timp de când nu ţi-ai văzut familia?

El dădu încet din cap.

— De şase ani. Cuvintele abia se auziră. Da, de mult timp.

Dacă cineva spune aceasta repede, dacă cineva nu-i acordă prea mare importanţă, şase ani nu par a fi atât de mult timp. Dar când omul a numărat fiecare minut interminabil din acei şase ani, este mult timp. Mult, mult timp.

Acum şase ani timpul nu avea atâta importanţă pentru David. La treizeci şi doi de ani, era profesor de ştiinţe economice la o mică universitate prestigioasă din Dallas. Avea o soţie frumoasă şi un nemaipomenit băieţel, în vârstă de zece luni. Viaţa lui personală era perfectă, viaţa profesională asigurată. Era plin de el pe atunci, infatuat, sigur că avea tot timpul din lume. Dar asta era acum şase

ani.

Doamne sfinte, şase ani.

David închise ochii, cu trupul încordat, luptând cu urmele fricii îndepărtate, cu ecourile disperării; cu amintirile singurătăţii inimii zdrobite.

Se terminase. Trebuia să lase să dispară această stare. Pentru că atâta timp cât dăinuia încă cea mai mică urmă de coşmar, atâta timp cât acesta mai avea puterea să-l impresioneze, nu era liber.

— Sper că DeeDee nu a uitat că trebuie să mă aştepte.

După ce mai aruncă o privire către capul roşu de peste culoarul de trecere, David se îndreptă în scaun şi se uită în jur. Maşina se apropiase de staţie. Fusese pierdut în gânduri de peste o oră.

— Prietena mea, DeeDee, vine să mă ia, îi explică femeia, sau cel puţin, aşa cred că va face. I-am spus să nu se ducă la vreo petrecere cu o noapte înainte, pentru că, atunci când bea, creierul ei este aiurea câteva zile.

Când maşina se opri complet, ea se ridică în picioare şi se uită în ochii lui.

— DeeDee este o adevărată pacoste ca prietenă, îi mărturisi ea, dar ce poţi să faci când are cineva nevoie de tine?

Aruncându-i un zâmbet plin de înţelegere, David îşi luă mica traistă de dril şi urmă cei câţiva pasageri care coborau din maşină. În timp ce ceilalţi se înghesuiau aşteptându-şi bagajele, el rămase deoparte, privind în jur, încercând să tragă cu urechea.

— Vine cineva să te ia?

Era din nou fata cu părul roşu. Venise lângă el, cu o trusă cosmetică într-o mână şi cu o taşcă de vinilin aruncată neglijent pe umăr.

— Nu, clătină el încet din cap. Eu… Nimeni nu ştie că am

venit.

Ea zâmbi, ochii ei încercănaţi flirtau în mod evident.

— Deci ai venit doar să faci act de prezenţă şi să-i surprinzi? Ce caraghios. Dar lor o să le placă asta? Ai nevoie de o maşină? DeeDee nu se supără. Nu te superi, nu-i aşa, DeeDee? se adresă ea tinerei blonde care se apropia cât de repede îi permitea fusta strâmtă din piele.

— Kerry, proasto, adormito, proastă ce eşti. N-o să-mi spui că este un trafic atât de mare în partea asta a oraşului. Nou-venita se certa cu glas răstit de se auzea în toată zona. Şi ştii, radioul din maşina veche a lui John, critica azi sinuciderea. Eu nu pot să conduc fără muzică. Cu adevărat nu pot. Cred că este ceva genetic. Nu mint. M-am născut cu asta. Mama îmi spunea întotdeauna, când eram mică, cum pot…

— DeeDee, măcar o dată în viaţa ta poţi să taci măcar atâta cât să mă asculţi? încerc să te întreb…

— E-n regulă, spuse David cu vocea lui scăzută şi răguşită. Mă pot duce şi singur acasă. Dar apreciez oferta, spuse el în timp ce începu să se retragă.

— Kerry, Kerry, Kerry, cine era?

David, care parcursese deja jumătate de cameră, râse de graba din vocea ridicată a blondei.

— L-ai găsit la autobuz? continuă ea. Ochii ăia adormiţi ai lui. Vocea aceea. Whisky şi sex. Nu-ţi suna vocea lui a whisky şi sex? M-a făcut să mă treacă fiorii. Vreau să spun că era o senzaţie reală, fizică. De ce nu i-ai propus o cursă cu maşina?

— Cap sec, spuse cea cu părul roşu, cu un glas plin de dezgust. Trebuia să…

Restul ameninţării ei se pierdu, în timp ce David împinse uşa şi ieşi la aer curat.

Îndreptându-se spre trotuar, începu să absoarbă atmosfera oraşului. David trecuse prin multe locuri în drumul lui de întoarcere, dar Dallas-ul era casa lui.

În timp ce era asaltat de sunete şi mirosuri, mintea lui hoinărea prin amintiri mult mai îndepărtate decât cei şase ani. Amintiri frumoase. Amintiri păstrate cu grijă.

Ca ziua în care o cunoscuse pe Kathy.

Ca de obicei, David era în întârziere la ore. Preocupat de hărţile şi graficele pe care trebuia să le folosească la cursul de dimineaţă, dăduse peste ea.

— Cărţile şi hârtiile îi zburaseră în toate direcţiile, iar când atât el, cât şi victima lui se lăsaseră pe vine, încercând să iasă din încurcătură, ascultase o clipă vocea ei tristă şi catifelată, înainte de a-i întrerupe avalanşa de scuze:

— A fost vina mea. Nu mă uitam pe unde merg. Niciodată nu mă uit, adăugase el fără părere de rău.

Când ea ridicase ochii spre el, tresărise simţind un şoc.

Părul blond-cenuşiu, care se ondula uşor în jurul feţei, era tăiat scurt şi era moale ca al unui bebeluş, încadrând nişte trăsături de o rară delicateţe. Era înconjurată de o aură de eleganţă şi Inteligenţă calmă, amintind de femeile care trăiseră în Sud la începutul secolului.

Uitându-se la el, buzele ei schiţară un zâmbet. Privirea din ochii ei verzi era rătăcită, ca şi cum gândurile îi erau foarte departe.

Era frumoasă. Categoric frumoasă.

Dar nu frumuseţea ei îi captivase atenţia atât de puternic. Erau nenumărate femei frumoase în camus şi fiind bărbat, David le remarcase pe toate, dar ca şi operele de artă, ele erau destinate să fie admirate de la distanţă.

Dar această femeie era deosebită. Era ca o zi de primăvară, era o încântare din toate punctele de vedere. Un fenomen. Un eveniment, care trebuia studiat îndeaproape. Şi asemenea unei zile încântătoare de primăvară, ea îl făcea pe un bărbat să vrea să lase lucrul şi să-şi petreacă timpul într-o frivolă, delirantă, încântare.

Dându-şi capul pe spate, David încruntase din sprâncene concentrându-se.

— Te cunosc de undeva? Sunt sigur că te-am mai văzut. Eşti una dintre studentele mele?

— Am fost, pentru scurt timp.

— Şi ai părăsit clasa mea? Pentru ce? întrebase el cu sinceritatea caracteristică. Ce ai împotriva ştiinţelor economice?

— Nimic… dar… Şi zâmbetul acela fugar fluturase din nou pe buzele ei. Am trecut la clasa profesorului Yates.

— La Yates? Glumeşti? David strânsese repede restul de hârtii împrăştiate şi se ridicase în picioare, privind-o surprins. Cum, l-ai preferat pe Boo Yates, în locul meu? Dar ce, te duci în clasa aia ca să dormi?

Era ciudat. Deşi David o beştelea, ea râdea, lumina care-i dansa în ochii ei verzi fiind singurul semn detectabil că se amuza.

— Mă surprinzi, domnişoară, spusese el, folosind cea mai clară şi pompoasă, voce de profesor. Dacă aş avea mai mult timp, categoric că aş da de capul acestei probleme.

Dar David nu mai avea timp, aşa că se îndepărtase cu părere de rău de ea. Tot restul zilei, chipul ei drăgălaş plutise prin gândurile lui cu cea mai mare claritate, în cele mai neaşteptate momente, răvăşindu-i gândurile şi făcându-i praf concentrarea.

În seara aceleiaşi zile când sunase la uşa lui din faţă, el tocmai stătea la birou, cu ochii pierduţi pe fereastră, gândindu-se la ea.

Când descoperi obiectul gândurilor lui la el în prag, David încruntase din sprâncene, scărpinându-se în barbă. Apoi, fără să o salute sau fără alt preambul, spusese:

— Era de neconceput să-ţi închipui că Yates este mai bun educator decât mine, probabil că ţi-ai schimbat planurile. Ai încercat cu disperare să intri în altă clasă de a mea, dar datorită faptului că mă bucur de mare popularitate, sunt toate pline. Aşa s-a întâmplat?

Deşi nici nu-i confirmase, nici nu-i infirmase teoria, din nou juca în ochii ei acea scânteiere de veselie.

El se rezemase cu umărul de uşă, dispus să se lase fascinat de ea.

— Şi acum de ce râzi?

— Nu râd.

— Nu vădit, dar în interiorul tău râzi ca o nebună. Pe seama mea, mă tem. De ce?

— Eşti îngâmfat, îi spusese ea, cu buza de jos tremurându-i de amuzament reţinut.

— Oricine, care are o minte isteaţă, este îngâmfat. Asta vine odată cu însuşirea cunoştinţelor. Dacă ai bătut tot drumul ăsta ca să-mi spui asta, ţi-ai pierdut timpul de pomană. Ştiam deja.

De data aceasta a trebuit să-şi muşte buza ca să-şi poată stăpâni râsul. După ce îşi dresese glasul, spuse:

— Am venit să văd dacă nu cumva s-a amestecat printre lucrurile pe care le-am cules de pe jos şi lucrarea mea la literatura engleză.

Făcând un pas înapoi o lăsase să intre înăuntru.

— Da, am găsit-o. Şi datorită acestei lucrări, cred că ţi-ai putea permite să fii şi tu puţin mândră de tine.

— Ai citit… Se oprise din mers şi se uitase la el. Doar puţin?

— Eşti încă tânără. Mai trebuie să treacă timpul. Se încruntase în timp ce-i trecuse un gând prin minte. Cât de tânără eşti?

— Am douăzeci şi unu.

— Bun, spusese el scurt, apoi se întorsese să o conducă spre biroul lui.

Pe David l-ar fi mustrat puţin conştiinţa dacă ar fi fost atât de tânără pe cât părea. Tinereţea ei nu l-ar fi oprit, dar ar fi trebuit să-şi înfrângă câteva scrupule. Pentru că, din clipa în care deschisese uşa şi o găsise acolo în prag, totul fusese clar pentru el. David îşi văzuse viitorul.

Ea traversase camera şi privise pe aceeaşi fereastră pe care se uitase el mai înainte. El văzuse soarele scăldând-o în lumina lui şi aprinzând frânturi de platină în părul ei. Se întrebase dacă va ajunge să ştie vreodată ce gânduri zac în spatele acestor ochi verzi, visători ai ei, dacă o va mai iubi tot atât de mult cum o iubea în acel moment.

Acum, străbătând o stradă aglomerată din Dallas, David îşi aminti de ziua aceea şi ştiu că nu o iubise pe Kathy tot atât, ci mult mai mult. Mai mult decât şi-ar fi imaginat vreodată că era posibil.

Băgând mâna în buzunar, scoase un pumn de mărunţiş şi se uită o vreme la el. Destinaţia lui era în cel mai îndepărtat colţ nordic al oraşului. Era mult de mers până acolo.

Cum trecea pe lângă o librărie, aruncă o privire spre imaginea lui profilată în vitrină. Se opri şi începu să-şi examineze imaginea.

Pielea arsă de soare. Părul des, castaniu, destul de lung ca să-i acopere gulerul cămăşii de bumbac. Ochii căprui-aurii lăsaţi uşor în jos la colţurile exterioare. Umerii laţi care nu prea erau în concordanţă cu silueta lui înaltă şi subţire.

Unde fusese David, oglinzile nu prea erau un lucru obişnuit. Rareori avusese ocazia să-şi privească chipul, să studieze urmele pe care le lăsaseră cei şase ani. După ce se privi o vreme, trecu vârfurile a doua degete peste oasele proeminente ale obrajilor, coborându-le în jos pe conturul fălcilor puternice, privind cum reflectarea lui din vitrină îi imita gesturile.

O clipă după aceea o transpiraţie rece îi năpădi buza superioară şi fruntea. Mâinile îi tremurau şi inima îi bătea cu bufnituri puternice, înnebunite. Panica puse stăpânire pe el şi îl apucă de gât aproape ridicându-l în sus.

Puternicul atac de anxietate nu era o noutate. Revenea adesea şi pe nepregătite. Într-o clipă, David îşi va reveni, după ce va trebui să reziste tentaţiei de a o lua la fugă şi a o ţine tot aşa.

Întorcându-se brusc din faţa ferestrei, strânse din dinţi şi îşi trecu mâna aspră peste faţă. Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Respiră iar şi iar adânc, până când răzmeriţa din el începu să se potolească.

Când porni din nou, paşii lui David erau mai rari, mai puţin încrezători. Avea nevoie de nişte haine decente. De un mijloc de transport. De ceva bani în buzunar. Trebuia să…

Un autocamion de transport marfă opri brusc lângă el. Şoferul deschise uşa şi şuieră printre dinţi, în timp ce el ocolea maşina prin spate.

Apropiindu-se cu încă un pas, David studia literele şterse de pe uşa autocamionului.

ECONOMISIŢI MAI MULT CU SEUTER

Casa de livrări cu rabat

Ralph Seuter.

Proprietarul a vreo treizeci de asemenea maşini de livrare de marfă Economisire cu Seuter, răspândite prin tot Texas-ul de nord,

era un bătrân cu toane, care avea bani câţi iepuri în biserică. El era cel mai bun prieten pe care-l avusese David vreodată.

Ralph avea o înclinaţie specială faţă de lucrurile excentrice, care nu se schimbase de treizeci de ani. Îşi părăsea enorma casă din vestul Dallas-ului la ora cinci dimineaţa, se oprea vreo trei ore la o staţie de camioane, în timp ce-şi bea cafeaua împreună cu alţi bătrâni ciufuţi ca şi el, toţi îmbrăcaţi la fel de prost ca şi el. De acolo se ducea la biroul său de la centrala Economisire. La ora unsprezece şi jumătate, niciun minut mai devreme sau mai târziu, părăsea biroul, îndreptându-se spre *Flora's Diner*, o cafenea, care servea pui la capac cu sos gras, în aceeaşi clădire de pe vremea Marii Depresiuni. Restul zilei lui de lucru, Ralph şi-o petrecea hărţuind managerii celor cinci *Economisiţi Mai Mult Dallas – Fort Worth.*

Flora's Diner era doar la două străzi de unde se afla acum David. Dacă se grăbea, putea să-l prindă pe Ralph tocmai la momentul potrivit, după ce bătrânul îşi potolise foamea şi nu începuse încă indigestia.

Cotind după primul colţ la dreapta, David zâmbi, reconstituind în minte imaginea omului care fusese primul lui patron.

David avea abia şaisprezece ani când şi-a luat un serviciu, ca zilier la una dintre unităţile *Economisiţi Mai mult*, de la marginea oraşului, ca să o mai ajute pe bunica lui la întreţinerea gospodăriei. L-a cunoscut şi l-a îndrăgit pe bătrânul Ralph cu ocazia uneia dintre vizitele lui zilnice la depozitul de cherestea.

În anul următor, după ce a murit bunica lui şi Ralph i-a oferit un cămin tânărului salariat, David a început să-l iubească.

Ralph a fost cel care a definitivat educarea lui David. El i-a cumpărat prima maşină, punându-l să muncească din greu după

aceea ca să-şi plătească biletul de viteză. S-a lăudat la toţi prietenii când David a obţinut o bursă mult dorită şi tot el îl târa de guler afară până în campusul universitar când petrecea seara’ prea mult şi nu se putea trezi la timp de dimineaţă, pentru vreun examen important.

Recompensându-l şi cenzurându-l cu aceeaşi vigoare furtunoasă, Ralph îl învăţase pe David să fie bărbat.

În noaptea dinaintea nunţii lui David, când acesta pleca să se distreze cu prietenii, Ralph îi dăduse protejatului lui ultimul sfat părintesc.

— Cred că eşti pentru mine ca un fiu pe care nu m-am învrednicit să-l am, i-a spus Ralph. Ştiu că ai douăzeci şi nouă de ani şi crezi că, din moment ce ţi-ai petrecut cea mai mare parte din viaţă prin şcoli, eşti al dracului de isteţ, dar să ştii că mai ai câte ceva de învăţat, lucruri care nu se învaţă la colegiu.

— Asta-i o discuţie de la tată la fiu? întrebase rânjind David. Vrei să-mi spui acum cum se fac copiii?

Bătrânul izbucnise în râs.

— La dracu’, băiete, tu ştii mai multe despre sex decât mine sau decât am vrut vreodată să ştiu în acest domeniu. Unele lucruri trebuie să fie făcute din instinct. Nu, vreau să-ţi vorbesc despre viaţă. Şi eu ştiu mult mai mult despre viaţă decât tine, pentru că eu fac asta al dracului de mult timp.

Ralph se oprise, frecându-şi falca lată, pătrăţoasă.

— Ai trecut prin multe în viaţa ta, ţi-ai pierdut părinţii când erai doar un ţânc, a urmat moartea bunicii tale înainte de a fi destul de mare. După câte mi se pare mie nimic din toate astea nu a lăsat urme adânci în tine. Tu ţi-ai păstrat acelaşi fel de a fi.

David, obişnuit cu modul direct de a vorbi al lui Ralph, râsese.

— Nu fi atât de subtil. Hai, zi-i, sunt superficial.

Dar Ralph nu se lăsase păgubaş datorită băşcăliei lui David. El avea de spus ceva şi nu se lăsa până când nu spunea.

— Nu vreau să zic că nu ai simţit toate astea, continuase el. Eram acolo când a murit bunica ta şi ştiu cât te-a afectat. Dar tinerii îşi revin repede. Vreau doar să ştii că nu întotdeauna se vor petrece lucrurile aşa. Într-o bună zi se va întâmpla ceva care va lăsa urme pe chipul tău şi îţi va pune fire albe în păr.

David grăbit să ajungă mai repede la petrecerea celibatarilor, îi dăduse lui Ralph un pumn afectuos peste braţ.

— Uite ce, bătrâne, tu mi-ai fost tată, mamă, şef şi conştiinţă de când am şaptesprezece ani. Dacă nu am ceea ce-mi trebuie ca să supravieţuiesc în lumea asta, cu siguranţă că asta nu este din vina ta.

Bătrânul studiase o clipă faţa lui David.

— Îţi aminteşti de zeul roman despre care mi-ai povestit tu, cel care prelucra metalul? Mi-a plăcut întotdeauna tipul acela. Pentru că el reprezenta viaţa. Viaţa adevărată. Mai devreme sau mai târziu tipul ăla ne prinde pe toţi din urmă. Asta se va întâmpla şi cu tine, băiete. Poţi pune prinsoare că va fi aşa. Şi când treci prin focul lui, sau ieşi o grămadă de cenuşă nefolositoare sau oţel călit, mai puternic ca niciodată. Vreau doar să fii pregătit pentru asta. Să nu te laşi doborât, băiete. Foloseşte-te de acea ocazie.

Acum, în timp ce repera mica şi sumbra cafenea de pe stradă, David se întreba dacă Ralph îşi mai amintea acele vorbe, dar se gândise la ironia lor.

Chiar când să intre în cafenea, uşa se deschise larg şi un bărbat mare, purtând un costum ponosit, cafeniu, ieşi afară. El trecu pe lângă David, fără să-i arunce nicio privire, îndreptându-se spre un Ford ’69 hodorogit.

— Ralph?

Bătrânul se întoarse şi se uită la ei, cu vădită plictiseală întipărită pe trăsăturile feţei.

— S-a întâmplat exact cum mi-ai spus tu, spuse David cu vocea lui răguşită ca o şoaptă. Vulcanul m-a prins. Buzele lui se strâmbară într-un zâmbet jalnic. Eram pregătit pentru forţă, dar nu mi-ai spus că trebuia să trag şi la nicovală.

Tot sângele dispăru din obrajii bătrânului care deveniră vlăguiţi şi cenuşii, în timp ce făcea un pas neîndemânatec înapoi lovindu-se de portiera maşinii.

Întorcând capul în direcţia lui, îl privi pe David printre gene.

— Cine dracu' eşti tu?

Cum îl privea pe bătrân, David îl văzu cum ridică o mână nehotărâtă să-şi şteargă faţa. Când genunchii lui Ralph se înmuiară, David înaintă şi-l apucă de talie, susţinându-l, deschizând portiera maşinii şi băgându-l înăuntru.

Ocolind maşina, David se strecură pe locul pasagerului şi se aplecă să-i slăbească nodul de la cravată şi să-i descheie gulerul cămăşii.

— Ei, bătrâne, îl dojeni el răguşit în timp ce meşterea. Calmează-te. Nu e cazul să te nelinişteşti. Nu spuneai tu întotdeauna aşa? Trebuie să te foloseşti uneori de propriul sfat.

Ralph gemu, mişcându-şi cu greutate capul.

— Dă-te la o parte. Nu te îndesa în mine.

Glasul bătrânului era mai puternic acum şi morocănos ca de obicei, dar tot palid era Deschizând ochii, clipi de câteva ori, ca şi cum încerca să-i prindă privirea.

— De unde ştii lucrurile astea? scrâşni el. Că obişnuia să-mi spună bătrâne şi că eu îi spuneam că nu e cazul să se neliniştească. Şi chestia aia pe care ai spus-o despre forja lui Vulcan. Cum ai…

El se întrerupse şi brusc se ridică în sus, cu ochii plini de

întrebări. Unde l-ai întâlnit pe David? Ai fost cu băiatul meu când a murit?

Băiatul meu. David îşi înghiţi nodul din gât. Bătrânul îl iubise cu adevărat. Părea că lucrurile erau mai dificile decât îşi închipuise el.

Privind într-o parte, dădu încet aerul afară din piept şi-şi drese glasul.

— El nu a murit, Ralph, spuse David, într-o şoaptă răguşită.

Afirmaţia lui fu urmată de o clipă de tăcere încordată, apoi Ralph se întoarse în scaun şi începu să se lupte cu mânerul portierei.

— Nu ştiu ce încerci să obţii, mârâi el, dar ai greşit, fraierule. Trebuia să verifici întâi faptele. David Moore a plecat acum şase ani…

Întinzându-se peste el, David îi luă mâinile de pe minerul clanţei.

— A plecat la o conferinţă la Gamarra, termină el fraza începută de bătrân, unde se adunau câteva creiere ca să rezolve problemele acelei mici lări nenorocite.

Când David fusese solicitat să participe la conferinţa de o săptămână din mica ţară din America Centrală, atât el, cât şi Kathy fuseseră plini de entuziasm. Era o mare onoare că fusese invitat. Deşi nu-i făcea plăcere să stea departe de soţia şi de copilul lui, fie chiar şi o săptămână, perspectiva de a schimba păreri, cu oameni pe care-i cunoştea doar din ceea ce citise despre ei, era atrăgătoare, o ocazie unică în viaţă.

— O să-mi fie dor de tine, îi spusese Kathy, dar trebuie să te duci. Ai grijă numai să nu mănânci' lucruri străine… sau să dormi prin paturi străine.

Amintindu-şi acum de vorbele ei, David râse ca un nebun.

Dormise în câteva paturi străine plăcute, dar nu în modul în care insinuase Kathy.

— Îmi datorezi o explicaţie, îi spuse Ralph, luându-l din nou peste picior ca să-l aducă pe David în prezent. Dacă ai fi citit toate ziarele de pe vremea aceea, ai fi ştiut că David a fost luat ostatec când...

— În a doua zi a conferinţei a izbucnit revoluţia, continuă David. Şi înainte de a reuşi guvernul să evacueze străinii, opt oameni au fost luaţi ostateci de forţele rebele. Făcu o pauză şi vocea lui deveni mai groasă şi mai răguşită: Toţi erau academicieni, niciunul dintre ei nu era pregătit să participe la un război.

— Şi după doi ani, nenorociţii i-au omorât pe toţi, spuse Ralph. Aşa că David este mort de patru ani. Am văzut fotografia. Zăceau într-o grămadă... ca şi cum nu erau nimic, de parcă erau un gunoi. O masă sângerândă, fără suflare. El îşi întoarse capul într-o parte. Deşi au trecut patru ani, parcă am şi acum în faţa ochilor acea fotografie.

Văzuse şi David fotografia. Cei care-l capturaseră se distrau arătându-i-o, făcându-l să înţeleagă că datorită faptului că toţi îl credeau acum mort, nu era nicio speranţă de scăpare.

El a dispărut, şopti Ralph. Am coşmaruri când mă gândesc ce i-au făcut, câtă durere a suferit înainte de a muri.

— Nu te mai gândi la asta. Vocea lui David era grea, muşchii încordaţi. Nu ajută la nimic.

Trăgând puternic aer în piept, lupta să-şi îndepărteze amintirile. Nu trebuia să se lase furat de ele acum. Trebuia să-şi păstreze controlul.

— Ralph, spuse el încet. Vreau să te gândeşti în schimb la altceva. Presupune că în grămada «ceea păcătoasă, sângerândă, în

grămada de trupuri moarte, un om mai era încă viu… aproape viu. Presupune că l-au luat şi l-au dus la cineva care l-a putut cârpi. Presupune…

Cuvintele se pierdeau, împotriva voinţei lui. David îşi aminti de omul din trecut, un om fără nume, un doctor nemilos.

— Am făcut tot ce am putut. Dacă aş fi avut o fotografie drept model, poate că te-aş fi făcut aşa cum erai. Poate. E ca şi cum ai reconstitui un joc de cuburi sângerânde. Ei mi-au spus să te fac să arăţi omeneşte şi asta am făcut. De altfel, nici nu este o faţă chiar atât de rea.

Nu era o fată rea, se gândi David acum, dar nu sra a lui.

Aruncă o privire spre Ralph şi văzu că bătrânul se aplecase deasupra lui, studiindu-i faţa cu ochii micşoraţi, plini de suspiciune.

— Ce încerci să-mi spui? Ralph se aplecă mai mult. Şi de unde dracu' ai luat ochii de culoarea asta?

David râse.

— Nu i-am furat, bătrâne… Se întrerupse când prietenul lui se prăbuşi în scaun, ia-o uşor. Nu trebuie să fii atât de emoţionat. Nu-îi face bine la tensiunea arterială. Având în vedere toate gunoaiele pe care le mănânci, trebuia să fii mort de ani de zile.

Bătrânul închise ochii.

— Nicovala. Tu… David? Cuvintele erau slabe, abia murmurate.

— Da, eu sunt.

— Dar fata ta… vocea ta.

O altă avalanşă de amintiri. O cizmă grea, cafenie apropiindu-se de fata lui David şi lovind-o cu sete. Durerea părea că nu se va sfârşi niciodată.

Strângând din pumni, respiră scurt de câteva ori. Trebuia să

oprească asta. Nu avea timp să se lupte cu vechea panică.

— Mi-a fost vătămat laringele. Vătămat pentru totdeauna. El ridică din umeri. Ai să te obişnuieşti cu asta.

În timpul ultimei bătăi îi fusese vătămat laringele, dar tot datorită ultimei bătăi fusese eliberat. Cei care-l capturaseră, presupunând că era prea slăbit ca să se mişte îl lăsaseră mult timp nepăzit. David se târâse în junglă şi continuase să se târască până când scăpase.

Când şi-a revenit în fire se afla într-o căsuţă întunecoasă, îngrijit de un doctor de ţară şi de lui. O vreme, David nu-şi amintise cum de ajunsese acolo. Nu ştia de ce îl dureau toate şi pentru ce nu putea vorbi. Dar pe măsură ce treceau zilele şi el se vindeca, îşi amintise totul. Absolut totul.

Şi atunci, începuse David să-şi facă planuri să le întoarcă acasă cât se putea de repede şi cu cât mai puţin tărăboi.

— Nu voiam să vă spună străinii, ţie şi lui Kathy, despre mine, îi spuse el lui Ralph. De aceea nu m-am dus la ambasada americană. A trebuit să mă strecor de-a lungul câtorva graniţe, dar cred şi acum că aşa trebuia să procedez. După şase ani nu puteam admite să fiu introdus acolo cu tipi siniştri din guvern care să-mi dea ordin, ul de gradul trei. Trebuia să vin acasă.

După o scurtă pauză încordată, se uită la omul de lângă el.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu Kathy.

Ralph se întoarse în scaun şi-şi trecu o mână tremurândă prin părul rar.

— I se zice Kate, acum.

— Asta nu-mi spune nimic… exclamă el. De ce a făcut asta?

— Pentru că tu ai fost singurul care i-a spus Kathy. Pentru toţi ceilalţi ea fusese Katherine, dar a zis că dacă a intrat în afaceri, avea nevoie de un nume care să aibă o rezonanţă mai puternică,

mai practică.

David clătină din cap, încruntându-se nedumerit.

— Nu înţeleg. Ce afaceri?

Ralph ridică din umeri.

— Banii pe asigurare nu durează o veşnicie.

— Dar părinţii ei…

— Ei au ajutat-o. Şi eu la fel. Dar ea nu a fost de acord cu asta. A zis că totul s-a schimbat, aşa că trebuia să se schimbe şi ea. Trebuia să se maturizeze şi să-şi facă propriul ei drum în lume. Şi trebuie să recunosc că a făcut un lucru nemaipomenit.

David se simţi deodată claustrofob. Nu putea înţelege ce-i spunea Ralph. Nu avea sens. Kathy, dulcea, vulnerabila Kathy, om de afaceri?

Când văzu că Ralph îl privea cu atenţie, îşi controlă trăsăturile, ascunzând tulburarea care punea din nou stăpânire pe el.

— Vorbeşte-mi despre fiul meu, Ralph.

Imediat, faţa bătrânului se lumină, gura schiţând un zâmbet larg. Ben este-n regulă. O adevărată forţă. Zâmbetul îi pieri brusc şi ochii i se înceţoşară de tristeţe. Îmi pare rău că n-ai fost aici să ai grijă de el, băiete. Oamenii aceia au făcut…

David clătină din cap cu hotărâre.

Astea toate sunt de domeniul trecutului, nu merită să mai vorbim. Trebuie să mă gândesc la viitor acum.

— La dracu’\ băiete. Nu poţi să apari aşa, arătând ca altul, cu vocea schimbată şi să spui că nu merită să vorbim despre asta. Dacă nu vrei să-mi spui ce ţi-au făcut, cel puţin explică-mi pentru ce te-au ţinut acolo. Am auzit despre soldaţi francezi oare s-au întors din Cambodgia după douăzeci da ani, iar ruşii au ţinut, după marele război mondial, doi prizonieri chiar şi mai mult timp. Ştiu

că s-a întâmplat, dar de ce?

— Să mă ia dracu' dacă ştiu. Buzele lui David chiţară un zâmbet chinuit. Poate că nu ştiau cum să mă elibereze. Poate când vechiul regim a pus din nou mâna pe putere şi sensul obiectivului lor s-a pierdut, au continuat din puterea obişnuinţei. De ce m-au ţinut în viaţă, m-au cârpit, ca apoi să încerce să mă ucidă? El dădu din cap. Nu ştiu şi sIncer să fiu, nici nu-mi pasă. Ei bine, o să mă ajuţi sau nu?

— Asta-i o întrebare tâmpită. Bineînţeles că am ad te ajut. De ce ai nevoie?

— De ce are nevoie orice fiu de la tatăl lui, chiar dacă este un tată de ultimă oră. Zâmbind, întinse mâna. Pot avea, tată, nişte bani şi o cheie la maşină?

Când Ralph râse, David se întinse în scaun şi scoase un uşor oftat. Se făcuse, în fine. După şase ani în care tot visase la asta, se realiza în sfârşit.

— Mă duc acasă, Ralph, şopti el. Mă duc în fine acasă.

Kate Moore stătea la mica masă de lemn din bucătărie, cu bărbia proptită într-o mână, fixând darea de seamă din faţa ei.

La câţiva paşi de ea, la tejgheaua de bucătărie, 0 femeie, cam la cincizeci de ani, stătea cu spaj ttis spre cameră şi bătea, ca să frăgezească, o bucată de carne. Veda Johnson era menajera, bucătăreasa şi criticul lui Kathy din ultimii trei ani.

— … Cerneală peste tot pe masă, clame pentru hirtle împrăştiate peste tot pe jos. Cine o să curaje toate astea? Spune-mi, cine. Ai un birou frumos la capătul holului. Computerul este acolo. Şi dosarele şi hărţile şi dispozitivele financiare. Pentru ce lucrezi tot timpul numai aici, ca să faci mizerie şi să-mi stai în drum?

— Este casa mea, spuse Kate. Pot să lucrez unde-mi place. Ea

ridică capul în sus, aruncându-i bătrânei femei o privireplictisită. Nu s-a frăgezit carnea aia încă?

— Îmi place să o bat, răspunse Ved, a fără să se oprească din acţiune. Îmi închipui că este fostul meu soţ.

Kate izbucni în râs.

— Trebuia să-mi dau seama. Şi pe care dintre mulţii tăi bărbaţi o să-l servim astăzi la masă. Cel pe care l-ai prins rostogolindu-se prin spălătoria murdară cu lepădătura de verişoară-ta, sau cel care ţi-a golit contul din bancă şi s-a mutat în Noua Zeelandă?

Niciunul dintre ei. Veda ţinea bucata de carne bătută, cu o expresie de satisfacţie pe faţă. Acesta este Trip.

Trip era prescurtarea de la triplu, pentru că L.D. LaSalle era al treilea din familia lui. Veda se căsătorise cu el în ziua aniversării a cincisprezece ani şi îl părăsise înainte de a împlini şaisprezece ani.

— Trip LaSalle avea două laturi în el, spuse Veda, fixând cu privirea bucata de muşchi de porc pe care o ţinea în sus. O latură mai bună decât tot ceea ce poate fi bun şi alta mai rea decât tot ceea ce poate fi rău, dar i-am iubit mai mult decât pe toţi ceilalţi la un loc. De aceea îl mai urăsc încă după toţi aceşti ani. Nu este bine să iubeşti un om atât de mult.

Susträgându-şi atenţia de la ceea ce făcea, Kate murmură:

— Dacă simţi aşa pentru, ce mă mai tot pisezi să mă mărit?

— Pentru că ai o viaţă plicticoasă. Veda se apropie mai mult de ea, clătinând din bătătorul de lemn ca să-şi întărească punctul de vedere. Cel mai palpitant lucru care s-a petrecut aici de luni de zile a fost când ţi s-a stricat computerul şi a trebuit să te hotărăşti ce fel de computer să cumperi ca să-l înlocuieşti. Îşi dădu ochii peste cap. Doamne, dă-mi putere. Plictiseală. N-are niciun sens.

Sunt cel puţin o jumătate de duzină de bărbaţi care s-ar căsători cu tine în orice clipă ai spune că vrei.

— Dar îi urăşti pe prietenii mei, îi aminti Kate, în timp ce începu să despartă paginile în trei grămăjoare.

— O grămadă de neisprăviţi, murmură Veda. Mă şi întreb cum de reuşeşti întotdeauna să te încurci doar cu neputincioşi din ăştia. E ca şi cum ai avea un semn în frunte: „Nu mă interesează bărbaţii adevăraţi”, scoase ea un sunet dispreţuitor. După aceea m-am gândit că aşa vrei. Prostănaci, prostănaci şi iar prostănaci. Pun prinsoare că ţi-ai muşca limba dacă ar încerca vreunul să se apropie în mod serios de tine.

— Cred că toţi bărbaţii cu care ai fost tu căsătorită erau bărbaţi adevăraţi. Scuză-mă dacă nu sunt atrasă. Dar dacă eşti atât de interesată de o nuntă, de ce nu mai faci tu una. Împingând scaunul în lături, se duse la frigider şi scoase o sticlă cu apă minerală. Ai făcut-o atât de des, încât mă surprinde că n-au instituit o licenţă de Record Magic în căsătorii. Ar fi scutit autorităţile de o grămadă de acte de căsătorie.

— Foarte amuzant, spuse Veda, aruncând carnea bătută într-o oală cu marinată, apoi se întoarse către Kate cu mâinile-n şolduri. Decât să ne certăm, mai bine mi-ai spune ce ai făcut cu omul pe care era vorba să-l angajezi, ca să monteze rafturile din cămară? Unde este, ai? O să-ţi pară rău dacă o să-mi cadă în cap un borcan cu murături şi o să mă omoare.

— Nu, nu o să-mi pară rău, spuse calm Kate. Aş sărbători asta. Şi sunt sigură că te-ar înmormânta cu rochia asta verde care te face să semeni cu o conopidă italienească uitată prea mult timp în frigider.

Aşezându-se la loc pe scaunul de la masă, adăugă:

— Agenţia îmi trimite astăzi doi oameni ca să discut cu ei. Poţi

să ţi-l alegi pe care vrei… pentru că ştim amândouă foarte bine că nu de rafturi este vorba. Ai pur şi simplu un fel de pasiune perversă pentru bărbaţii cu o cutie de unelte pe spinare, tatuaje şi cu despicătura dintre buci vizibilă.

— Cel puţin eu ştiu ce vreau şi pentru ce vreau asta. Pun prinsoare că nici nu-ţi mai aminteşti de când nu ai mai văzut un bărbat în curu' gol. Bătrâna ridică dintr-o sprânceană interogativ. Sau şi-a lăsat Junior să-i cadă pantalonii pentru tine?

Gândul că Junior Thibideaux, un bărbat care probabil şi când dormea era îmbrăcat într-un costum din trei piese, şi-ar fi expus posteriorul, o făcu pe Kate să izbucnească în râs.

— Un cur elegant, spuse ea, dând din cap.

— Târfo, o apostrofă menajera, zâmbind împotriva voinţei ei în timp ce-şi scotea şorţul de bucătărie. Mă duc la magazin să cumpăr zarzavaturi proaspete. Probabil că nu au salată de lux cum îţi place ţie. Ţie şi musafirului tău care seamănă cu un aisberg.

— Rămâne de văzut.

— Cară-te de aici, Kate Moore, mormăi Veda în timp ce-şi lua portmoneul şi ieşea din cameră.

Chicotind, Kate se întoarse să arunce o privire pe fereastră. Deşi îi făcea plăcere să o necăjească pe Veda, adevăratul motiv însă pentru care lucra în bucătărie era ca să poată ţine sub observaţie, în mod discret, pe fiul ei în vârstă de şapte ani.

Kate avea mare grijă să-şi menţină atitudinea de mamă calmă şi eficientă. Nu voia ca Ben să fie sufocat de teama ei ascunsă. Dar în realitate, era mereu cu inima sărită, era tipul de mamă care intra în panică de fiecare dată când copilul nu era sub supravegherea ei. Kate pierduse prea mult. Nu putea suporta gândul de a-l pierde şi pe Ben.

Acum, căutând cu privirea prin curtea din spate, simţi cum

este cuprinsă iar de vechea nelinişte. Unde era copilul?

Părăsindu-şi lucrul, ieşi pe uşa din dos şi îi observă aproape imediat cămaşa roşie printre ramurile joase ale unui bătrân pin. Doar uitându-se către pin şi simţea cum o apucă mâncărimea, dar acele lui ţepoase nu părea să-l supere pe Ben. Probabil că intenţiona să facă nişte modificări la căsuţa din copac pe care îşi planificase să o construiască de vreo şase luni.

De cum i se mai potoli neliniştea, râse uşor, amuzându-se acum de prostia ei. Ben era bine.

Mai mult decât bine. Era cel mai bun puşti din lume. Superstarul fiilor.

Kate se minuna întruna cum de putuse face şi creşte ea singură o asemenea minune de copil. Nu că nu ar fi făcut greşeli. Făcuse o grămadă de greşeli, mai ales la început, dar, din fericire, Ben părea nepăsător la toate frământările ei. Nicio traumă. Nici cea mai mică nevroză. Un puşti de prima calitate, perfect în tot ceea ce făcea.

În loc să se întoarcă în bucătărie, se duse să se aşeze în leagănul de lemn atârnat de crengile unui stejar uriaş şi începu să se legene uşor încoace şi în colo.

Kate era văduvă de patru ani şi singură de şase.

Şase ani. O viaţă de om.

Veda îi spusese de nenumărate ori că-i făcea o nedreptate lui Ben privându-l de un tată. Părinjii ei presupuneau că orice bărbat cu care se întâlnea ea era un candidat la căsătorie. Chiar şi Ralph începuse să facă aluzii la faptul că ar fi trebuit să se gândească să-şi facă un nou cămin.

Dar Kate nu ştia dacă se va mai căsători vreodată. Nu era posibil să mai găsească un bărbat ca David. Nu va mai putea iubi niciodată pe cineva cum îl iubise pe David. Şi chiar dacă ar fi fost

posibil, Kate nu ar fi fost de acord.

Încăpăţânata ei menajeră avea dreptate într-o privinţă. O astfel de dragoste te face să suferi prea mult când o pierzi.

Cum se uita către casa ei, frumoasa ei casă renovată cu bani mulţi, o văzu deodată aşa cum arăta cu opt ani în urmă.

Pe atunci era o fată de douăzeci şi doi de ani, lipsită de experienţă, nerăbdătoare să placă, dornică de fericire, îndrăgostită de David. El avea douăzeci şi nouă de ani. Era mai în vârstă şi mai înţejept. Plin de încredere şi total îndrăgostit.

În acea zi deosebită, la două săptămâni înainte de nuntă, se pierduseră unul de altul. David se rătăcea mereu, dar întotdeauna nega cu vehemenţă că s-a rătăcit. Tot explorând locurile pe unde treceau au dat de ea.

Remarcaseră în acelaşi timp casa. Mica tăbliţă cu „de vânzare", bătută în cuie pe gardul din faţă năpădit de buruieni părea tot atât de veche ca şi casa însăşi. Pentru Kate casa reprezenta un lăcaş al unei poveşti cu fantome sau un cântec trist de dragoste. Dar David nu o vedea în acelaşi fel. El privea dincolo de poarta lăsată într-o rână şi de ferestrele căzute; el vedea o casă. Casa lor. Ceva deosebit. Ceva numai al lor.

Când s-au întors din luna de miere, deşi repa raţiile erau încă în curs de efectuare, casa era bună de locuit. Şi au locuit în ea, s-au iubit şi au încercat să-şi continue căsnicia în mijlocul zugravilor, instalatorilor şi al tâmplarilor.

Într-o seară, cum stăteau lungiţi unul lângă altul pe podea în faţa căminului din camera care a devenit mai târziu dormitorul lor, David s-a ridicat brusc şi s-a uitat la ea.

— Ştii ce este asta? a întrebat el, arătându-i un obiect pe care-l ţinea în mâna dreaptă.

Kathy îi examină chipul lui drag, un chip care o făcea să

zâmbească numai uitându-se la el. Deşi soţul ei nu se putea spune că era frumos, atrăgea oamenii doar prin zâmbetul lui semeţ şi prin licărirea din ochi.

Ochii lui David o fascinaseră încă de la început. Ei ar fi trebuit să fie căprui. Cel puţin asta era teoria lui Kathy. Dumnezeu pornise să-i facă să fie căprui, dar atent pentru o clipă la altceva, în loc de căprui, ochii lui ieşiseră aurii. Nu galbeni ca la pisică, aurii ca mierea, ca whiskyul vechi; ca raza de soare văzută prin ceaţă.

În acel moment ochii lui de aur-aburit nu mai scânteiau. Ei erau întunecaţi, iar fruntea îi era încreţită de concentrare.

Kathy simţi că va urma o prelegere. În asemenea momente soţul ei nu numai că arăta ca un profesor de ştiinţe economice, dar şi vorbea ca el.

— Ştii ce este? repetă el.

Plecându-şi privirea, ea studie obiectul din mâna lui. Un dop de şampanie?

— Greşit. Este un dop de şampanie.

Un profesor de ştiinţe economice care era mai puţin sobru.

— Dar trebuie să gândeşti dincolo de ceea ce vezi, continuă el. El reprezintă seara aceasta. Totul despre seara aceasta. Friptura rece de pui pe care am mâncat-o cu degetele, şampania băută fără paharele aburite în care ne era servită de obicei, dragostea pe care am făcut-o pe pânza de dril care miroase a rumeguş şi a vopsele.

Ea se întinsese privind mai de aproape.

— Toate astea sunt în acest micuţ dop?

— Pun pariu pe fesele tale dulci că aşa este… Ba chiar şi mai mult, mult mai mult. Această bucată de dop este amintirea acestei nopţi. Şi cum amintirile durează atât cât doreşti să dureze, ridică mâna ţinând dopul sus, este veşnicia. Întoarse ochii către ea. Mă

urmezi?

— Oriunde, murmură ea cu un zâmbet drăgăstos.

— Bun. Ridicându-se, o trase şi pe ea.

— Unde mergem?

— Mergem să îngropăm veşnicia noastră ca să nu ne-o poată fura nimeni.

Ea mergea în urma lui prin grădină, dezbrăcaţi ca în ziua când se născuseră, în timp ce el tropăia primprejur în căutarea unui locşor ascuns pe aleea pietruită a noii lor case vechi.

În cele din urmă, se opri în faţa stejarului. După ce îl ocoli de câteva ori, întinse braţele şi începu să dea la o parte crengile din jurul scorburii care era la câţiva centimetri deasupra capului ei.

— Asta este perfectă. El se întoarse către ea şi întinse dopul. Este în regulă, acum trebuie să-l săruţi.

Ea râse şi o făcu zicând:

— Şi acum tu trebuie să mă săruţi pe mine… dar de data asta folosim limba.

Şi din nou ea făcu ceea ce spusese.

Respiraţia lui David era sacadată şi mâinile îi rătăceau neîncetat pe spatele ei, strângând-o mai tare.

— De ce nu am lua noi şi o pătură? şopti el răguşit cu gura lipită de buzele ei. Să faci dragoste în grădină este o idee formidabilă, ca toate ideile mele de altfel, dar trebuia să fi luat o pătură.

— Dar nu am venit aici ca să facem dragoste, se lipi ea de el, făcându-l să geamă profund. Am venit aici ca să ne ascundem veşnicia.

— Asta nu este o scuză. După ce i-a mai dat un ultim sărut şi o ultimă palmă drăgăstoasă, el se retrase şi se uită! a scorbură. Apoi sărută dopul exact în acelaşi loc în care pusese ea buzele mai

înainte.

Şi cum se uita la el, văzu cum expresia i se schimbă, devenind serioasă, concentrată.

— Asta este pentru veşnicie, Kathy, şopti ei, cu vocea sugrumată de emoţie privind-o în ochi. Eu şi cu tine, veşnic.

— Veşnic, repetase Kathy atunci.

— Veşnic, şopti Kathy acum.

Dar nu fusese veşnic. La nici doi ani după aceea el plecase.

Şi apoi murise.

Kate se întoarse încet în leagăn şi ridică în sus capul ca să vadă scorbura, plină din nou cu frunze moarte. Frunze moarte de ani şi ani.

Fu străbătută de un fior şi închise ochii, luptând în tăcere cu tristeţea zdrobitoare, cu adâncă singurătate.

Nu o mai pot face din nou, îşi spuse ea. Nu putea să se lase copleşită de sentimente. Dacă se întoarce Veda şi o găseşte în leagăn, plângând după trecut, o să-i facă scandal. Bătrâna o s-o bată la cap, o s-o cicălească şi o să-i prezică lui Kate că dacă nu-şi găsea un bărbat, toată feminitatea din ea se va usca şi va cădea ca o frunză moartă.

! Veda reuşise cu dăscăleala ei.

— Doamne dă-mi un bărbat, spuse Kate cu glas tare, balansându-se înapoi cu leagănul.

Când deschise ochii, un bărbat stătea chiar în spatele ei.

Pentru o clipă Kate rămase încremenită, privind la el, întrebându-se dacă era real. Când îşi dădu seama ce făcuse, se ridică în grabă şi se întoarse către el.

Bărbatul din curtea ei era ciudat. Un străin cu o faţă de parcă era cioplită într-un munte. Era puternic şi atrăgător cu toată sărăcia lui, intimidând prin virilitate. Era înalt, cu umeri laţi. Dar

ca şi cum s-ar fi sculat după o boală grea, înălţimea şi lăţimea umerilor lui contrastau cu slăbiciunea trupului. Avea părul lung cum era la modă şi purta o cămaşă albastră, simplă, din bumbac. Ambele mâini erau înfundate în buzunarele de la spate ale blugilor ajustaţi pe el.

Nu se mişca şi nu vorbea. Stătea pur şi simplu de cealaltă parte a leagănului şi se uita fix la ea. Nu era o privire obişnuită. Era o privire pătrunzătoare şi aproape pătimaşă prin intensitatea ei, făcând-o pe Kate să dea, în mod involuntar, un pas înapoi.

După o clipă, când privirea lui începu să alunece pe chipul ei, Kate avu impresia că el se uita după ceva, ceva care nu era acolo.

Şi apoi el făcu cel mai neaşteptat lucru. După ce înclină uşor din cap, se întoarse să plece.

— Aşteaptă, strigă Kate după el.

Când se opri, ea se grăbi să-l prindă din urmă.

— Scuză-mă dacă am fost nepoliticoasă. Am uitat că te-a trimis agenţia. Ea strâmbă din nas. Cred că am fost puţin încurcată crezând că visez cu ochii deschişi. Dacă intri înăuntru, putem bea o ceaşcă de cafea... şi îţi promit că voi fi mult mai cooperantă când vom discuta.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, se îndreptă spre uşa din spate.

— Aveam o disperată nevoie de ajutor, spuse ea deschizând uşa cu zăbrele. Menajera mea îmi face viaţa insuportabilă. Nu că ar fi o noutate asi ta, dar ea este chiar mai rea decât cele obişnuite, pentru că am rămas de săptămâni întregi fără un om de ajutor. Folosea de obicei vreo doi puşti din vecini, dar zilnic o auzeam plângându-se de muzica pe care o cântau în timp ce lucrau şi că nu făceau niciodată treaba cum ar fi vrut ea. Aşa că dacă o vom putea scoate la capăt, înseamnă că-mi salvezi viaţa.

Kate nu vorbea de obicei atât de mult cu un om absolut străin, dar de data aceasta era puţin speriată de modul în care continua el s-o privească. O privire tăcută, intensă.

Turnă cafea în două ceşti, le puse pe masă şi făcu semn din cap către un scaun.

— Te rog… stai jos. După cum ţi-ai închipuit probabil, eu sunt Kate Moore şi dumneata…?

El nu răspunse imediat. Ridicând o mână, îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte şi respiră de câteva ori scurt.

După o clipă, ocolindu-i privirea el spuse:

— Smith, McKinsey Smith.

Ăyea cea mai neobişnuită vocea pe care o auzise vreodată. Scăzută, moale şi răguşită. Un sunet ciudat, aproape erotic, care făcea să-i treacă un fior prin şira spinării şi să i se ridice părul măciucă pe ceafă.

Ştia că era o reacţie personală şi îşi spuse că aceasta se datora faptului că acest bărbat o surprinsese într-un moment de slăbiciune, un moment la care Kate ar fi preferat să nu aibă martori. Scuturând uşor din cap, îşi trase un scaun de cealaltă parte a celui pe care stătea el şi se aşeză.

— Nu vrei să-mi spui câte ceva despre slujbele pe care le-ai mai avut şi ce ştii exact să faci…

Înainte de a termina de formulat întrebarea, sună telefonul. Scuzându-se, Kate se ridică şi luă receptorul derivaţiei din bucătărie.

— Douglas! exclamă ea cu plăcere după o clipă. Când te întorci?

În timp ce asculta vocea profundă din telefon, atenţia ei era aţintită asupra bărbatului care se afla la câţiva paşi de ea, şi care continua să o privească insistent, ascultând nedisimulat

convorbirea ei telefonică.

— Mă bucur că ai călătorit bine. Chiar… îmi pare rău, nu pot astă-seară. Am un musafir la masă. Primul soţ al lui Veda, de fapt. Râse. E o glumă. Vine Junior Thibideaux la masă, nu, nu poţi veni şi tu. Ştii că îl enervezi pe Junior. O faci intenţionat şi pot să-ţi spun că este o copilărie din partea ta.

Când McKinsey Smith se foi în scaun, ea aruncă din nou o privire în direcţia lui. Expresia i se schimbase, era buimăcită, nervoasă şi fusese înlocuită cu ceva pe care nu ştia cum să-l interpreteze. Mânie? Durere?

— Poţi să mă suni mai târziu, Douglas? M-ai întrerupt de la o treabă.

Atârnând receptorul, Kate se întoarse către bărbatul de la masă.

— S-a întâmplat ceva? Nu te simţi bine?

Cu un efort vizibil, trăsăturile lui se relaxară şi clătină din cap.

— Nu, mă simt bine, spuse el.

Kate nu mai insistă, ştiind că unor bărbaţi nu le place să recunoască faptul că sunt bolnavi, văzând în asta un semn de slăbiciune.

Când se aşeză din nou pe scaunul ei, observă curiozitatea manifestată de el când dădu cu ochii de grămezile de hârtii de pe masa ei.

— Lucrez uneori aici, îi explică ea. Deşi Veda îmi face mizerii că stau la ea în bucătărie.

— Ce fel de lucru?

Ea sorbi din cafea.

— Ai văzut Centrele de intervenţie rapidă pentru maşini?

El se încruntă de concentrare.

— Maşinile de spălat roşu cu alb? Cred că am trecut pe lângă o jumătate de duzină venind încoace.

— Nu chiar. Am doar şase pentru toată zona Dallas-Fort Worth. Zâmbi, când constată uimirea lui. Da, sunt ale mele. Am început acum patru ani, având una singură. Acum am zece în toată ţara, la care am să mai adaug, cam într-o lună, încă două pentru zona Houston. Anul viitor plănuiesc să…

În clipa aceea, uşa din spate fu trântită cu zgomot.

— E în regulă, spuse Ben oprindu-se în faţa ei. Zidurile, apoi am tăiat ferestrele şi o uşă. În felul ăsta…

Se întrerupse şi aruncă o privire către bărbatul care se ridicase încet în picioare.

Camera se umplu deodată de un fel de energie electrizantă, o energie care părea a emana dinspre McKinsey Smith.

Tendoanele gâtului său se încordară în timp ce înghiţi de două ori, nepierzându-l din ochi pe Ben. Se uita vădit la fiul ei, tot aşa cum se uitase mai înainte la Kate. Dar de data aceasta era ceva deosebit în ochii lui, era un amestec de insistenţă şi bucurie de nesfârşită tristeţe, şi ea se întrebă dacă nu cumva fiul ei îi evoca nişte amintiri dureroase.

— Acesta este fiul meu, spuse liniştit Kate. Ben, dânsul este domnul Smith. S-a prezentat pentru postul de ajutor în gospodărie.

— Cât eşti de priceput? îl întrebă Ben, măsurându-l cu privirea. Ştii cum să construieşti o casă din copac?

McKinsey Smith dădu din cap afirmativ.

— Eşti angajat, spuse băiatul, apoi se întoarse să ia un măr dintr-un lighean de pe tejgheaua de pregătit mâncare.

— Ben!

El se uită către mama lui.

— Vreau să-l angajezi permanent. Ai să-l poţi folosi şi tu.

Cocoţându-se pe taburet, băiatul se aşeză pe tejgheaua de pregătit mâncarea şi începu să frece mărul de abdomenul lui ca să-l lustruiască.

— Chiuveta din baia cea mică scoate un zgomot urât când se goleşte de apă. Pentru exemplificare, scoase un sunet vulgar. Mă face să râd, dar mami zice că unii oameni nu găsesc asta atât de caraghios. Cred că se referă la domnul AlIbright şi la grădinarul Irwyn Bennett. Ei cred că nimic nu este…

— Destul! spuse Kate, reuşind cu greu să-şi înghită râsul. Noi vrem să discutăm despre afaceri şi nu-i nevoie să fii tu aici când facem asta.

Ben sări jos şi-i aruncă străinului o ultimă privire apreciativă.

— Cred că o să te descurci bine. Nu ai unghiile date cu lac.

— Şi tu crezi că unghiile fără manichiură sunt un semn de bărbat adevărat? îl întrebă McKinşey cu glasul lui moale, răguşit, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

— Sigur, dădu scurt din cap Ben. Iar noi avem nevoie de un bărbat adevărat, nu-i aşa, mami? Veda zice…!

— Ieşi… afară, spuse Kate rar şi răspicat. Auzise destul despre bărbaţi adevăraţi pentru o singură zi.

O clipă după aceea, cu o mişcare precipitată şi trântind uşa, Ben plecase.

— Îmi pare rău de întrerupere, se scuză ea. N-am fost niciodată în stare să-i lămuresc pe Ben că eu sunt adultul şi el copilul.

Aşezându-se din nou la locul ei la masă, îi făcu semn lui McKinsey Smith să facă şi el la fel.

— Ceea ce este de făcut aici nu este complicat, îl lămuri ea. Simple reparaţii, tâmplărie elementară. Sunt convinsă că te-ai descurca. Se uită către el, întâlnindu-i privirea. Ai adus referinţe?

Probabil că ţi-au spus cei de la Agenţie că sunt pretenţioasă faţă de cei ce lucrează pentru mine, dar adevărul este că cel ce va fi angajat va locui deasupra garajului, aşa că va avea permanent contact cu fiul meu, indiferent dacă vor vrea sau nu asta, adăugă ea contractată, aşa că referinţele bune sunt esenţiale.

— Ralph Seuter, îmi va da o recomandare.

Ea clipi de două ori.

— Îl cunoşti pe Ralph?

Ralph Seuter era cel mai bun prieten şi mentor al răposatului ei soţ, omul care-l ţinuse pe David după moartea bunicii lui. Dar Ralph era şi prietenul lui Kate. Fără Ralph nu era sigură că ar fi putut supravieţui după moartea soţului ei.

— Ralph m-a trimis aici, îi zise McKinsey Smith, nu agenţia de plasare.

Zâmbind, Kate scoase un oftat de uşurare.

— Trebuie să fii un sfânt dacă te recomandă Ralph. El ne protejează pe mine şi pe…

— M-am întors, spuse Veda, confirmând evidenţa, în timp ce intra în bucătărie, ţinând în mâna stângă punga din pânză cu târguieli.

Kate dădu ochii peste cap. Exact în momentul acela nu avea nevoie de încă o întrerupere.

— Veda, dânsul este domnul Smith, spuse fără să încerce să ascundă enervarea din glasul ei. A venit pentru slujba de îngrijitor şi tocmai încercam să am o discuţie cu el.

După ce puse punga din pânză pe tejghea, menajera lui Kate se întoarse să se uite la McKinsey Smith, care se ridicase în picioare când intrase ea.

Veda îl cercetă încet cu privirea.

— Ce este aceea? spuse ea deodată, arătând cu degetul spre

un punct din spatele lui.

Când el se răsuci ca să se uite, Veda profită de moment ca să examineze partea posterioară a anatomiei lui, partea acoperită de blugii bine ajustaţi pe el. Zâmbind satisfăcută, bătrâna se uită către Kate, ridicând toate cele zece degete de la mâini.

McKinsey se răsuci înapoi privind de la Veda la Kate.

— Eu nu văd nimic.

— Probabil că iar mi-a jucat ochii o festă, spuse bătrâna ridicând din umeri. Ai şi o cutie cu unelte?

El o privi fix o clipă, apoi un zâmbet slab îi înflori pe buzele senzuale.

— Am să aduc una.

Cele două femei rămăseseră pur şi simplu înmărmurite, surprinse şi fascinate amândouă de zâmbetul care-l transformase dintr-odată într-un alt om.

— Ai s-o faci, zise Veda, flirtând deschis acum. Îi aruncă o privire lui Kate. Angajează-l.

Amuzată şi exasperată, Kate se întoarse către McKinsey Smith.

— Am să iau legătura cu Ralph, dar după câte se pare poţi considera că ai obţinut slujba. Acum am să-ţi arăt apartamentul şi vom discuta despre salariu. Poţi să începi lucrul de mâine? făcu o pauză. Asta, în cazul în care vrei slujba.

— O vreau, o asigură el. Dar dacă nu te deranjează, voi veni mâine de dimineaţă devreme şi voi vedea atunci apartamentul. Cât despre salariu, o să mă plăteşti cu cât crezi că este cinstit. Un loc liniştit unde să dorm, mese regulate, asta este mai mult decât am avut de mult timp. De mult timp, repetă el cu glasul şoptit, răguşit, deschizând uşa din spate şi plecând fără să mai spună altceva.

— Ciudat om, murmură Kate, fixând uşa.

— Interesantă figură, remarcă Veda îndreptându-se către tejghea, începând să despacheteze zarzavaturile. Mie, personal, îmi place înfăţişarea colţuroasă a bărbatului ăsta ca un munte. Ai observat ochii lui? Neobişnuiţi.

— Nu erau neobişnuiţi. David avea ochii de culoarea asta. Kate observase imediat ochii lui aurii-fumurii. Forma era diferită, dar culoarea era aceeaşi.

— Nu vorbeam de culoare. Trecutul omului ăsta este întipărit în ochii lui. Nu ai o asemenea privire culegând margarete. Cred că noul nostru îngrijitor a trecut prin mari încercări.

— Puteai cel puţin să mă previi, îl mustră Ralph. Când mi-a telefonat Kate şi a început să mă interogheze despre McKinsey Smith, era gata să nu-mi dau seama despre ce era vorba.

David traversă camera cu telefonul portabil după el şi se aşeză lângă fereastră privind în curtea interioară.

Era în seara primei lui zile de lucru. Cât timp fusese Ben la şcoală, iar mama lui să supravegheze afacerea cu maşinile de întreţinere, David o urmase pe Veda care-i arătase ce trebuia să facă prin casă şi prin grădină, înregistrând mental tot ce spunea despre Kate şi despre Ben, şi despre viaţa lor în general. În timpul pauzei de muncă, îşi mutase cele câteva lucruri, pe care le avea, în apartamentul de deasupra garajului.

Acum şase ani, apartamentul era folosit pentru cazarea musafirilor. Un loc destul de îndepărtat de restul casei, unde să poată sta părinţii soţiei lui, în timpul deselor lor vizite.

Apartamentul era mai bine amenajat acum, mobila şi culorile de cameră de hotel fiind neutre. O încercare, bănui el, să-i lase pe cei care se ocupau să-şi pună amprenta personalităţii lor.

David nu adăugase nimic. Cele trei camere ale apartamentului erau îngrijite şi curate, şi avea o încuietoare bună

la uşă. Asta era tot de care avea el nevoie.

— Meşter la toate? continuă Ralph cu neîncredere. La ce dracu’ te gândeşti? îţi aminteşti veioza aia pe care ai făcut-o la magazin? Al dracului lucru, aproape că m-a electrocutat. Nu vreau să-ţi jignesc amorul propriu, fiule, dar adevărul este că ai fost întotdeauna nepriceput la meşterit.

— Acum nu mai sunt. Buzele lui David schiţară un zâmbet jalnic. Descoperi că poţi face multe lucruri, atunci când viaţa ta depinde de asta. Am o experienţă de şase ani de muncă manuală.

Ralph înjură printre dinţi.

— Unde ai fost noaptea trecută? întrebă bătrânul, nemaiputând să-şi ascundă îngrijorarea. Când am descoperit că nu i-ai spus cine eşti şi că nu te-ai întors aici, am fost înspăimântat.

— Îmi pare rău, mi-am petrecut noaptea hoinărind cu maşina prin împrejurimi. Trebuia să am timp să mă gândesc. Înclină capul şi îşi trecu o mână prin păr. N-am putut să-i spun, Ralph. Am vrut în câteva rânduri, dar după aceea m-am gândit la… Întrerupându-se, clătină din cap. Chiar nu puteam.

— Mă tem ca schimbarea să nu-ţi facă rău, spuse Ralph liniştit.

David răsuflă încet.

— Ştiam că va fi diferit. Ştiam că viaţa nu s-a oprit în loc doar pentru că nu eram eu aici ca să văd. Dar credeam că mă voi descurca. Am greşit, admise el abia şoptit. Mi-am dat seama că nu pot intra şi să spun: iată-mă! Arăt altfel, am altă voce, dar cu toate astea sunt eu. Făceţi-mi loc!

În cei şase ani care trecuseră, David petrecuse mult timp gândindu-se la ce va face când se va întoarce în cele din urmă la Dallas, dar nu-i trecuse niciodată prin cap ce probleme va ridica învierea lui.

— Nu mi-ai spus că este Regina maşinilor de întreţinere. Este unul dintre acele lucruri blestemate de care dai pretutindeni, iar ea este pro prietara lor. Făcu o pauză, degetele lui încleştându-se în mod reflex, pe telefon. Dă impresia că s-a distrat de minune cât am fost eu plecat. Cum poate conduce ea atâţia bărbaţi?

Kathy era fecioară când se căsătorise cu David. Încrezătoare, degajată, dulce şi ruşinoasă la pat.

Femeia care-l angajase pe el nu era ruşinoasă.

Ieri, după ce plecase de acolo, David se dusese la biblioteca publică să cerceteze articolele vechi din presa locală, făcându-şi însemnări din fiecare articol care menţiona numele ei.

După aceea parcase pe marginea drumului şi îşi concentrase atenţia asupra însemnărilor din anii de după aşa-zisa lui moarte, descoperind că articolele conţineau mai mult despre viaţa ei personală, decât despre afacerile ei. Făcea impresia că această Kate folosea bărbaţii ca pe şervete.

— Nu este numai asta, îi spuse Ralph morocănos. Tu nu te-ai răzgândit să-i spui cine eşti doar pentru că este o femeie de afaceri care se bucură de succes, iar ca văduvă, că are câţiva prieteni bărbaţi.

Ieri, când David a auzit-o vorbind la telefon cu unul dintre bărbaţii ei şi şi-a dat seama că bărbatul acela, ca şi alţii, se atinseseră de ea, făcând dragoste cu ea, ar fi vrut să-i apostrofeze pe ea şi pe ei. Îi venise să-şi răspândească în jur durerea, să o împartă cu ei toţi.

Dar Ralph avea dreptate. Nu ăsta este motivul pentru care nu-i spusese cine era.

— Nu o pot regăsi pe Kathy în ea, spuse el încet, răguşit. Nu cunosc femeia asta. Este frumoasă, este înnebunitor de sexy. Dar nu o cunosc.

Delicata, vulnerabila Kathy a lui dispăruse. Îi luase locul Kate.

Nevoia de tânără lui soţie nu pierise şi nu se diminuase niciodată. În timpul celor şase ani, cât fusese ostatec, singurul lucru care-l ţinuse în viaţă fusese nevoia lui disperată de a se întoarce la Kathy.

Dar exact ca în vis, Kathy dispăruse. Şi David rămăsese din nou singur în labirint.

— Nu, sigur că nu, spuse el brusc.

— Ce?

— Nu sunt sigur de foarte multe lucruri, Ralph. Încerc încă să-mi lămuresc totul în minte, dar un lucru este categoric şi nu poate fi schimbat. Am un fiu.

Fusese ceva într-unul dintre ultimele ziare, ia rubrica din viaţa mondenă, pe care David nu şi-l putea scoate din cap. Reporterul făcea aluzie la faptul că era iminentă căsătoria lui Kate Moore şi se pare că toţi din oraş făceau pariuri în legătură cu persoana care va fi aleasă să-i devină soţ.

— Am luat slujba asta, fără să-mi dau seama ce fac, spuse David încet. Cred că ar fi trebuit să mă relaxez o vreme, să cumpănesc lucrurile ca să văd ce trebuie să fac. Dar sunt bucuros că am procedat aşa. Trebuie să fiu mai aproape de Ben, să văd ce efect au planurile de viitor ale mamei lui asupra lui. Trebuie să fiu cu el, Ralph. Trebuie să fiu sigur că băiatul meu este sănătos şi fericit.

— Şi dacă nu?

David clătină din cap.

— Nu ştiu. Am să mă gândesc la asta când va veni vremea.

Termină convorbirea şi se duse să se aşeze într-un fotoliu încăpător de lângă fereastră.

Ralph era prăbuşit. Surescitat şi speriat. El ar fi vrut ca David

să-l fi asigurat că totul este în regulă. Ar fi vrut ca David să se destăinuie în faţa lui. Dar erau lucruri despre care David nu putea vorbi. Nu încă. Nu până când nu le clocea mai întâi în mintea lui.

Pentru început, trebuia să afle care era motivul care stătea în spatele mâniei şi resentimentului faţă de femeia care fusese, nu pentru mult timp ce-i drept, soţia mult iubită.

Buzele lui David schiţară un zâmbet crispat. Să te acomodezi cu libertatea nu este un lucru atât de uşor precum îşi închipuise el.

Cât din dezorientarea lui actuală se datora insomniilor? se întrebă el. Va mai veni oare vremea când să poată petrece o noapte întreagă fără să se trezească scăldat într-o sudoare rece? Când va înceta să se simtă nervos că mergea unde voia şi făcea ceea ce dorea? Când îşi va căpăta cuvântul „libertate” adevăratul lui sens?

Când se deschise uşa, David se uită scrutător. Se ridicase în picioare, într-o atitudine defensivă înainte ca Ben să păşească în cameră.

— Am bătut, spuse băiatul, ca o explicaţie, dar nu m-ai auzit. Ştiam că eşti aici, fiindcă te-am văzut când eram sus în pin.

Răsuflând uşor, David se aşeză la loc pe scaun şi, în timp ce-l studia pe băiatul care era fiul lui, se străduia să-şi relaxeze muşchii.

Şapte! Fiul lui avea şapte ani. Nu-i venea a crede. Ultima dată când îl văzuse, Ben era o găgălice. Un prunc. Iar acum se făcuse mare.

David trebui să-şi adune toate forjele ca să nu-l înşface şi să-l strângă în braţe. Doamne sfinte, ura faptul că trebuia să facă pe străinul cu propriul lui fiu.

Dar asta se va schimba, se linişti el. Trebuia doar să aibă răbdare. Cu toţi anii care se scurseseră de când plecase el, era nevoie de timp.

— M-am ascuns, îi spuse Ben.

David ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar aşa? Păi atunci n-ai făcut-o prea bine. Eu te văd.

Puştiul chicoti.

— Nu de tine, prostule. De unchiul Julian. El zice să-i spun – unchi, dar nu este unchiul meu, aşa că nu văd de ce trebuie să-i spun aşa.

În timp ce vorbea, Ben se răsucea, uitându-se pe pereţi, inspectându-i.

— N-ai nicio fotografie? întrebă el, privind peste umăr. Eu am fotografii prin toată casa. Mătuşi şi unchi… unchi adevăraţi, nu ca unchiul Julian. Câţiva veri şi pe bunicul mort şi un bunic viu şi una cu Ralph. Şi o grămadă de fotografii cu tăticul meu.

Se opri din mers şi se răsuci.

— Vrei să vezi o fotografie cu tatăl meu? Cred că mă pot strecura fără să mă vadă ele şi să-ţi aduc una să ţi-o arăt. Îmi place una unde călăreşte un cal grozav. Nu arată ca un cowboy, totuşi. Arată mai curând ca un poliţist care călăreşte în jurul parcului. Dar nici exact ca el. Mama zice că era profesor la un colegiu şi învăţa ’conomia, adică despre cumpărări şi vânzări. E mort acum.

El pronunţă ultimele cuvinte degajat, ca şi cum povestea despre ceva ce văzuse la televizor, ca şi cum moartea tatălui lui nu avea nicio legătură cu realitatea.

David se ridică de pe scaun, se îndreptă spre fereastră, stând cu spatele către puşti, şi îl întrebă încet:

— Ţi-e dor de el?

— Sigur că da. El a murit când eu eram mic, aşa că nu mi-l amintesc, dar eu mă fac că-mi amintesc. Mă uit la fotografie şi îmi închipui că îmi amintesc cum călăream împreună cu el sau cum jucam baseball împreună, chestii din astea. Sigur că mi-e dor de el.

Când David se întoarse din nou cu faţa spre el, Ben se uită scrutător la el.

— Dar asta nu înseamnă că mama mea trebuie să se mărite cu vreunul dintre prietenii ei doar ca să-mi dea mie un tătic. Niciunul dintre ei nu se potriveşte, oricum.

— De ce?

Clătinând din cap, Ben îşi dădu ochii peste cap cu un gest expresiv.

— Sunt dezgustători cu toţii. Bine, Juniors este în regulă, dar nu… nu este sportiv. Poartă costum.

Nu poţi să faci sport în costum, spuse el pe un ton plin de dispreţ. Oricine ştie asta. Dacă trebuie să am un tată, cum zice Veda, nu văd de ce nu mi-aş alege unul cum îmi place mie. Eu pot găsi unu' de un milion de ori mai bun decât Junior sau domnul Allbright sau decât unchiul Julian.

David zâmbi.

— Aşa crezi?

— Sigur. Ca domnul Sherwood, tatăl lui Bobby Sherwood. Fosta lui soţie l-a părăsit plecând cu un fel de netrebnic de cowboy, aşa că acum nu are o nevastă şi de aceea l-am adus acasă să o vadă pe mami. Şi lui i-a plăcut foarte mult. Aşa mi-a spus. El a vrut să o ducă undeva unde se făcea un concurs care poate să bea mai multă bere şi să mănânce mai mult ardei, fără să i se facă rău. Dar ea nu s-a dus.

David îşi înghiţi râsul.

— Domnul Sherwood mi se pare un om cumsecade. Ce a avut ea împotriva lui?

— Fleacuri femeieşti, spuse el, dându-şi din nou ochii peste cap. A zis că foloseşte prea mult cuvinte urâte şi că scuipă. Mă tot bate la cap că nu este cinstit să nu-ţi placă de cineva doar fiindcă

se deosebeşte de tine, dar ei nu-i place de domnul Sherwood doar fin că e diferit faţă de ea. Ea zis că nu-i acelaşi lucru, că o să-i susţină dreptul de a scuipa până la moarte, dar a zis că are şi ea dreptul şi că e dreptul ei să-şi aleagă prieteni care nu scuipă.

De data asta David nu se putu abţine să nu râdă. Clătinând din cap, el spuse:

— Desigur, tu ştii multe lucruri pentru un băiat de şapte ani.

Ben încuviinţă din cap.

— Mi-am testat creierul acum un an.

— Daaa? Şi cum a – ieşit?

— Au zis că am unul cu adevărat bun. Voiau să mă mute în clasa a treia, dar eu nu am vrut, aşa că mama le-a spus că nu. La lecţiile particulare pot fi deştept, dar la şcoală pot fi la fel de prost ca şi ceilalţi copii.

— Asta pare un plan bun, spuse David, întorcându-se brusc cu spatele.

Începuse să se plimbe cu paşi mici fără să-şi dea seama ce făcea. La dracu', se comporta ca un nătărău de prima clasă. Îşi ieşise din fire, deoarece această Kate îl îndrumase pe Ben pe calea cea bună.

Trăgând încet aer în piept, recunoscu cu părere de rău faţă de el însuşi că nu voia să fie de acord cu nimic din ceea ce făcea ea. Ar fi fost mult mai uşor dacă i-ar fi găsit doar defecte.

Făcând un efort să-şi relaxeze muşchii umărului, desleştă degetele. Trebuia să aibă grijă de asta. Dacă voia să ia hotărârile cele mai bune, hotărâri care să aibă influentă asupra viitorului lui Ben, David trebuia să găsească un mod de a fi obiectiv.

Kate ieşi pe uşa din spate şi se opri pe verandă, aruncând o privire rapidă prin curte. Când auzi râsul care străbătea prin fereastra deschisă a apartamentului de deasupra garajului, se

îndreptă imediat într-acolo.

La capătul scării de lemn găsi uşa deschisă. Deşi îl vedea pe fiul ei clar, McKinsey Smith era în afara razei ei vizuale.

Ben, aşezat într-un fotoliu de cealaltă parte a camerei, hohotea de râs strigând:

— Mai fă o dată, Mac, hai mai fă o dată!

După o clipă băiatul deveni brusc serios, râsul pierindu-i.

— De ce îţi pui cămaşa pe tine? Vreau să mai văd cum îţi joacă muşchii.

Şi apoi Mac fu în faţa uşii deschise, înfruntând-o în timp ce-şi îndesa cu vârful degetelor cămaşa în blugi.

— Ben, spuse el fără să-şi ia ochii de pe ea, ai fost descoperit.

Trecând de el, Kate îşi puse mâinile în şolduri, uitându-se către fiul ei.

— L-am cerut scuze lui Julian din partea ta şi el a fost destul de amabil să le primească, dar ar fi bine să nu se mai repete. Vreau să-ţi spun, Ben, că data viitoare, când te vei mai purta grosolan cu el, am să-l las să-ţi citească o altă poveste înainte de culcare.

— N-ai să faci asta, spuse Ben, uitându-se la ea cu nedisimulată groază.

— Ba da, am s-o fac.

— Mai bine m-ai lăsa să mor de foame. Sau m-ai încuia în firidă cu o grămadă de păienjeni negri. Sau mai bine mi-ai tăia nişte degete. El se uită către Mac. Îmi citeşte poveşti pentru bebeluşi. Ultima dată mi-a citit Nuieluşa zgomotoasă… şi imită vocile… parcă ar putea să vorbească asemenea prinţesei. Da, aşa e îşi dădu din nou ochii peste cap.

— Taci din gură, astea-s prostii, spuse Kate, luptându-se să rămână serioasă. Întoarce-te în casă, treci prin sufragerie şi spune-i lui Julian noapte bună. După aceea suie scările, du-te în baie, dă

drumul la apă şi bagă-te în cadă. Ai înţeles? Să faci întocmai. Şi să-ţi pui lenjerie curată.

Ben ieşi bombănind.

— Păi, nu vreau să-i spun unchi, pentru că nu este unchiul meu şi nu văd de ce…

Ea se uită către Mac, zâmbind drept scuză.

— Este mai bine să te pun în gardă. O să-ţi mănânce sufletul dacă-l laşi. Se încruntă. Vai, Doamne, am uitat să-i spun să se spele cu săpun. Găseşte el întotdeauna a portiţă de scăpare. Ce. Or fi având copiii ăştia cu baia?

Pe când se întorcea să iasă adăugă:

— Îmi pare rău că te-a plictisit. Ai tot dreptul să-i spui să te lase în pace. Nu-ţi garantez că vei reuşi, dar eşti liber să încerci.

— Dar el nu mă plictiseşte.

Ceva din vocea lui, forţa cu care spusese sau hotărârea, ceva care nu fusese în vocea lui ziua trecută, o făcu să se întoarcă încet spre el.

— El s-a ascuns de prietenul tău, continuă el. Şi după cum mi-a spus el, trebuie să mărturisesc că a procedat foarte judicios. Unchiu’ Julian pare un tip de care orice persoană sănătoasă s-ar ascunde.

Ea clipi buimăcită şi după o clipă simţi cum i se înfierbântă obrajii de mânie.

— Ce te interesează pe tine? întrebă ea cu fermitate. Dacă fiul meu ţi-a invadat intimitatea nu-i un motiv să pătrunzi în intimităţile mele. Aşa vorbeşti de obicei cu patronii? Dacă aşa este, nu-i de mirare că-ţi cauţi de lucru.

Când termină se lăsă o tăcere adâncă în cameră, tăcere care părea că o deranja mai mult pe ea decât pe McKinsey Smith.

— Asta nu s-a întâmplat când am discutat ieri, spuse el în cele

din urmă, rostind cuvintele agale, scrâşnit, aşa că nu mă poţi învinui că nu respect regulile. Ar trebui să mă prosternez când treci pe lângă mine sau să exult de bucurie? Poate preferi ceva mai rafinat. Ai vrea să recunosc prin comportarea mea supusă diferenţa dintre statutul nostru social şi financiar?

Incredibil, în vocea răguşită şi în ochii lui ca mierea întunecată, era o notă de amuzament. Idiotul râdea de ea.

Cine era bărbatul ăsta? Ce era el? Cu fiecare vorbă pe care o spunea, se vedea că era inteligent şi educat. Dar atunci de ce acceptase slujba de om la toate?

Trebuia să aibă o discuţie mai îndelungată cu Ralph, se hotărî ea încruntându-se.

— Nu fi ridicol, spuse ea în cele din urmă. Singurul lucru care-l aştept de la tine, în afara îndeplinirii slujbei, este să fii politicos. Cu maniere învechite, fără echivoc. Bineînţeles…

Întrerupându-se, ea clipi de două ori. Când se mişcase din loc? McKinsey Smith era mai aproape decât fusese mai înainte. Prea aproape.

Stăpânindu-şi respiraţia, Kate ridică capul, rezistând impulsului de a face un pas înapoi chiar când el se mai apropie cu un pas. Trebuia să înţeleagă faptul că ea nu era genul de persoană care se intimidează uşor.

Şi apoi, înfruntând-o incredibil de jignitor, privirea lui alunecă pe trupul ei oprindu-se pe V-ul adânc al răscroielii bluzei albastre, de mătase. Fără să încerce măcar să ascundă ceea ce făcea. Atitudinea lui era evident insultătoare şi tot atât de senzuală.

Dacă ar fi protestat în faţa examinării lui, ar fi fost o dovadă de slăbiciune, aşa că ea rămase pur şi simplu acolo, nemişcată, în timp ce el continua să o fixeze, zăbovind cu privirea destul de mult ca să o facă să simtă ca şi cum era arsă de limbi de foc pe pielea

expusă dintre sâni.

Cu un râs uşor, el rătăci cu privirea pe cureaua lată de la mijlocul ei, apoi peste pantalonii negri, palazzo, mulaţi pe coapse.

Şi pe fiecare loc pe care-şi oprea el privirea, Kate simţea acelaşi curent fierbinte.

O clipă după aceea, într-o străfulgerare de conştienţă, ea îşi dădu seama ce făcea. McKinsey Smith o testa. Stimulând-o, el căuta punctul vulnerabil, stăruind întruna ca să-i descopere călcâiul lui Achile.

N-o să-l descopere, se linişti ea. Punctul slab al lui Kate era prea bine ascuns. Învăţase de mult să-şi ascundă adevăratele sentimente faţă de lume.

Şi ceea ce era culmea, chiar se transformase. Dacă simulezi mult timp că eşti puternic, devii cu adevărat puternic.

Dar chiar şi aşa, se hotărî să pună capăt situaţiei. Nu avea timp de jocuri, chiar dacă erau rafinate.

— Mă întorc acum la oaspetele meu, spuse ea, schiţând un zâmbet politicos.

— Sigur că da. Glasul lui nu avea nicio inflexiune, dar acei ochi voluptuoşi, incredibil de cunoscuţi ei, străluciră de râs.

Ca şi cum ar fi câştigat.

Dar nu a câştigat, îşi spuse ea în timp ce cobora treptele. Nici vorbă că ea, Kate, câştigase.

Se opri brusc în mijlocul curţii.

Ce să câştige?

Doamne sfinte, îşi ieşise din minţi. Şi numai din vina lui McKinsey Smith. Jocul lui o făcuse să roşească toată şi să devină neliniştită, împiedicând-o să mai reacţioneze.

Ar fi trebuit să-l concedieze pentru asta. Ar fi trebuit să se întoarcă chiar acum şi să…

Kate nu-i putea concedia. Ar fi omorât-o Veda.

Şi ceea ce era şi mai rău, dacă l-ar fi concediat, el şi-ar fi închipuit că a făcut-o doar ca să-l împiedice să câştige. Şi, categoric, e! nu câştigase.

Izbucnind în râs, Kate porni din nou către casă.

Noul ei ajutor, deşi era ce! mai deconcertant, cel mai sâcâitor, cel mai arogant salariat, din câţi avusese vreodată, era, sincer vorbind, un tip ce o făcuse să se simtă mai înviorată decât fusese ea de mult, mult timp.

Capitolul 5

Ţinându-şi poalele fustei cu o mână, Kate ieşi din baie şi se întoarse în dormitor. Fusta lungă până în pământ foşnea uşor când se mişca.

— Dacă ai avea o coroană şi o baghetă cu un diamant la capăt, ai arăta ca o regină, dar hainele tale ar trebui să fie albe nu negre, pen' că nu eşti regina cea rea. Reginele rele nu au niciodată păr blond, ci negru. Şi unghiile lor…

— Suie-te, te rog, pe scaunul acela şi trage-mi fermoarul.

— … Trebuie să fie lungi şi roşii, îşi termină Ben ideea în timp ce-i trăgea fermoarul. Uneori unghiile lor sunt verzi, dar asta doar când transformă oamenii în şopârle şi păsări mari şi urâte. Mi-a venit o idee… De ce nu mergi tu cu noi? Veda mă duce să văd noul film cu Ţestoase Mutanţi şi când ne întoarcem acasă, Mac o să ne înveţe să jucăm Las Vegas pe plătite. Ăsta-i un joc de cărţi.

— Ţestoase Mutanţi şi Las Vegas pe plătite, repetă ea încet. Pare foarte tentant. Îmi pare rău, dar i-am promis deja domnului Allbright să mă duc cu el la petrecere.

Ben îşi făcuse mari speranţe.

— Dar ziceai că nu este o petrecere la care să te distrezi. Că este o întâlnire de afaceri. Poţi să te distrezi şi tu uneori.

Aplecându-se să-l îmbrăţişeze, ea spuse:

— Eşti un scump şi te iubesc pentru că te gândeşti la mine. Dar îţi promit că prima dată când voi mai ieşi în oraş va fi ca să mă distrez.

— Da, s-a făcut, e simplu. Nu trebuie să ieşi în oraş. Rămâi acasă şi îţi petreci timpul cu mine şi cu Mac. O să-ţi placă. Zău, o să-ţi placă, fără discuţie. Şi el nici nu scuipă, încheie el triumfător, ca şi cum dacă prietenul lui Mac nu scuipa, descoperise cum poate fi adusă pacea în lume.

După părerea lui Ben, noul lor îngrijitor putea face orice. Deşi casa din copac era aproape gata, Mac nu-i luase lui Ben plăcerea de a participa. Ben era mereu prezent, tăind cu ferăstrăul împreună cu Mac, bătând cuie împreună cu el. O construiseră împreună, ceea ce-i permisese lui Ben să fie plin de mândrie când ea fusese terminată.

Veda adesea spunea că faptul că se ataşase atât de repede şi atât de profund de McKinsey Smith era dovada subconştientă şi nemărturisită a nevoii copilului de tată.

Kate spunea, tot atât de des, că dacă Veda ar petrece mai puţin timp ca să se uite la Oprah şi mai mult timp ca să-şi rezolve treburile ei, ar fi fost mult mai bine pentru toţi. Şi în afară de asta, îi spunea bătrânei că, pentru un copil care avea nevoie disperată de un tată, Ben părea a fi puţin cam prea selectiv. Nu se ataşase de niciunul dintre prietenii mamei lui.

Replica lui Veda la aceasta era întotdeauna scurtă, brutală şi strigată cu glas tare.

McKinsey era de două săptămâni şi jumătate cu ei şi Kate nu-i putea contesta nici diligenţa, nici competenţa. Fuseseră instalate

rafturile în cămară şi erau bine făcute. Chiuveta din toaleta de la parter nu mai scotea zgomote neplăcute. Curtea era îngrijită şi repara lucrurile chiar înainte de a şti ea că trebuiau reparate.

La o săptămână după ce se mutase în apartamentul lui de deasupra garajului, începuse să nu mai aibă înfăţişarea aceea sfrijită, lucru pe care Veda îl socotea satisfăcător. Faptul că Mac avea bunul-simţ să-i placă bucatele făcute de ea, o făcea pe bătrână să-l îndrăgească foarte mult.

După înfruntarea din prima zi, Kate şi Mac trecuseră la o relaţie relativ normală de patron-salariat. Se vedeau rareori şi când se întâmpla acest lucru, nu vorbeau decât despre munca lui. Asta nu însemna că ea nu era întotdeauna conştientă de prezenţa lui. Cum îşi pusese McKinsey Smith amprenta asupra casei. Energia lui, această ciudată forţă electrizantă, părea să rămână în tot ceea ce atingea el.

Veda şi Bel îl vedeau mai des. Cu ei, el se comporta diferit. Cu Veda şi Ben, Mac nu se purta ca un salariat, nici ei nu-i tratau astfel. Amândoi apelau la el pentru sfaturi şi companie.

Uneori, când Kate era prost dispusă pentru că lucrase prea mult sau pentru că nu dormise bine, îi făcea impresia că McKinsey Smith, cu vocea lui răguşită şi ochi pătrunzător, încerca să-i fure familia, sentiment pe care-l socotea nedemn, şi prefera să-l ignore.

Scoţându-şi-l pe noul salariat din minte parcurse dormitorul, aşezându-se în faţa unei oglinzi de toaletă, cu o ramă de lemn, verificându-şi încă o dată ţinuta, asigurându-se că rochia cade exact aşa cum trebuie şi că nu-i iese nicio şuviţă de păr din fileul de modă veche, în care-şi strânsese părul pe ceafă.

— E-n regulă, îi spuse ea lui Ben, l-am strâns.

— Vine să te ia?

Ea clătină din cap.

— Nu, mă întâlnesc cu el în oraş. În felul acesta pot pleca atunci când vreau.

Ben dădu din cap înţelegător.

— Adică atunci când va începe să povestească despre timpul cât a locuit la Londra şi l-a cunoscut pe ministru.

Fiul ei era puţin cam prea perspicace, se gândi ea, ascunzându-şi un zâmbet, în timp ce ieşeau împreună din cameră. Peter Allbright, un om călătorit, vestit agent de schimb, putea adormi şi un ucigaş psihopat când se apuca să povestească despre cei doi ani petrecuţi la Londra.

O întâlniră pe Veda la capătul scărilor. În seara asta bătrâna purta blugi proaspăt scrobiţi, o cămaşă care spunea lumii că trecuse prin multe, şi pantofi comozi.

— Gata pentru film, campionule? întrebă Veda. Atunci, să mergem. Hai s-o întindem.

— Prin noroi? fu replica obişnuită a lui Ben.

Kate râse.

— Vă distraţi bine amândoi. Îi aruncă o privire prevenitoare fiului ei. Vezi, ţi-o repet, să nu te apuci să o convingi pe Veda să-ţi cumpere una dintre cutiile alea de trei tone cu bomboane. Ai înţeles? Poţi să-ţi iei o pungă cu floricele şi o oranjadă, asta-i tot.

— Da, doam a. Aplecându-se într-o parte, băiatul se uită în spatele ei. Pa, Mac. Ne vedem când ne întoarcem. Vezi, ţine cărţile calde până atunci.

Răsucindu-se, Kate îl văzu pe Mac stând în arcada ce dădea spre sufragerie. Probabil că venise în urma lui Veda, din spatele casei.

Stătea nemişcat, cu faţa inexpresivă, dar ea simţea totuşi acea energie deosebită pe care o răspândea în jurul lui prin cameră.

Întotdeauna se petrecea la fel. De câte ori se afla Kate undeva în preajma lui, era cuprinsă de aceeaşi nelinişte neobişnuită, ca şi cum tocmai ar fi luat o doză puternică de cofeină.

Luându-şi ochii de la Kate, Mac le zâmbi celor doi.

— Când o să vă întoarceţi, cărţile vor fi numai bune, îi spuse el lui Ben. Vă urez distracţie plăcută la amândoi.

Când uşa se închise în urma lor, Kate aruncă o privire întrebătoare în direcţia lui Mac.

— S-a închis banca!

El zâmbi şi, clătinând din cap, făcu drumul înapoi de unde venise.

Tocmai atunci sună telefonul. Kate ridică receptorul şi îl văzu pe Mac oprindu-se şi privind înapoi, trăgând cu urechea, fără jenă, la convorbirea ei. Nu că ar fi avut prea multe de auzit, poate răspunsurile ei din care se deducea că Peter Allbright îşi cerea scuze că în cele din urmă amânase pe altă dată întâlnirea.

După o clipă Kate puse receptorul în furcă şi aruncă o privire jalnică spre Mac.

— O criză minoră a fostei lui soţii, îi explică ea. Vorbea de parcă i s-ar fi înecat corăbiile.

El nu reacţionă imediat. Rezemându-se degajat de tocul uşii, îşi concentră privirea asupra chipului ei. Ochii lui de aur-întunecat calculau, ca şi cum încerca să cumpănească decepţia ei.

— Tocmai mă pregăteam să mă duc să mănânc ceva; spuse el în cele din urmă. Nu va fi o masă într-o sală de bal rezervată celor din clasa superioară, dar cred că ţi-aş putea oferi ceva mai bun decât să rămâi singură, mâncând un sandviş cu unt... Dacă vrei să mergi...

Kate căscă ochii de surpriză. De două săptămâni şi jumătate de când lucra Mac pentru ea, îi dăduse clar de înţeles că n-o

înghiţea. Nu ştia ce făcuse ca să-şi câştige antipatia lui, dar cu toate acestea o resimţea ori de câte ori se întâlneau.

Iar acum, după înfăţişarea lui, nu. Părea a fi doar o invitaţie improvizată, făcută fără premeditare. Era ca o provocare cu greu mascată. Ca aruncarea unei mănuşi.

! – îţi garantez că unde te duc eu nu vei da peste nimeni dintre prietenii din Liga lui Junior, spuse el când o văzu ezitând. Nu va şti nimeni că ai luat masa cu îngrijitorul, dacă asta este ceea ce te frământă.

Ochii lui scăpărară, zâmbind amuzat.

— De ce te temi?

— De nimic. Absolut de nimic. Numai că… Se întrerupse şi răsuflă încet. Sigur, de ce nu? Aşteaptă doar puţin să mă schimb.

Sus, pe când îşi trăgea nişte pantaloni marinăreşti verzi şi un tricou asortat, Kate căuta să găsească pentru ea însăşi un motiv plauzibil pentru care acceptase invitaţia unui bărbat străin. Un străin care făcuse tot ce-i stătea în putinţă să o scoată din sărite chiar din clipă în care se întâlniseră prima dată.

Nu că s-ar fi temut că ar fi putut păţi ceva dacă ieşea cu el. Ceva din felul în care se purta faţă de Ben şi de Veda o făcea să fie convinsă că putea avea deplină încredere în el. Şi fusese recomandat de Ralph. Dar avea capacitatea de a o face să simtă ceea ce nu ar fi vrut ea să simtă. Prea multe lucruri. O stare de nelinişte şi de înviorare.

Bătăioasă, precaută şi descumpănită.

Şi era şi această permanentă stare de nelinişte când era în preajma lui.

Nu că ar fi fost neapărat ceva rău, îşi spuse ea în timp ce-şi pieptăna părul, dar era ceva deosebit.

Cum îşi strecura picioarele în pantofi, Kate îşi dădu seama că

era chiar nerăbdătoare să iasă cu McKinsey Smith.

Probabil că era curioasă să vadă pentru ce-i fascina acest om pe fiul şi pe menajera ei. Sau poate că avea nevoie pur şi simplu să iasă puţin din atât de anxioasa lume a afacerilor. Oricare ar fi fost motivul, de mult nu mai simţise plăcere să iasă în oraş ca acum. De mult, de foarte mult timp.

Luară maşina lui, un vechi Cadillac albastru, care i se părea cunoscut, probabil pentru că văzuse multe maşini vechi ca asta în enormul garaj al lui Ralph, şi la cincisprezece minute după ce ieşiră din casă, traseră în parcarea de lângă un loc care după firma de afară, se numea Baraca lui Buddy, Sediul Cârnaţilor cu Adevărat Buni.

Magazinul lui Buddy era o clădire joasă şi lăbărţată, care părea să fi rămas de prin anii ’50, ca toate vechiturile: avea pereţi plini de jupuituri şi era lipsită de farmec, încât cineva trebuia să îşi înfrângă animozitatea pentru a intra.

— Înăuntru nu-i chiar atât de rău pe cât pare pe dinafară, o asigură Mac, ochii lui aurii strălucind de amuzament. Şi, în afară de asta, patronajul dumitale probabil că l-ar lua pe Buddy în colimator. De îndată ce Dallas-ul ar afla că eşti aici, poţi fi sigură că ar năvăli protipendada.

— Da, ai dreptate, spuse ea, imitându-l pe Ben.

El o luă înainte. În interior era chiar ceva mai rău decât afară. Foarte jerpelit şi neîngrijit. Linoleum ieftin pe jos. Mici mese pătrate cu scaune cu schelet cromat şi vinilin. Şi un tonomat enorm, care umplea camera cu efluviile nazale, scârboase, ale muzicii country.

Pe fiecare masă se afla o largă gamă de lucruri esenţiale. Solniţe cu sită pentru sare şi piper, suporturi pentru şerveţele şi scrumiere. Recipiente cu zahăr şi mici pacheţele cu mirodenii.

Sticle, sticle şi iar sticle cu Tabasco, catchup, ardei iute şi sos picant, abia dacă mai era loc pentru mâncare şi niciun pic de loc pentru coate.

La Buddy nu erau chelneri. De îndată ce era gata o comandă, un om negru, voinic, îmbrăcat într-un şoţ alb striga: „Hei!” De fiecare dată, toţi cei din cameră se întorceau ca să vadă cui se adresa omul. Cu un gest, acesta îl desemna pe cel care trebuia să se ducă la tejghea să-şi ia comanda.

Când i-a venit şi rândul lui Mac să fie chemat, s-a întors de acolo cu o pungă mare, cafenie. Pe ea era scris de o mână neîndemânatecă, indescifrabil, conţinutul pungii, iar dedesubt, cuvintele: „Verde şi sexy”.

— Ce, ai comandat verde şi sexy? întrebă ea, uitându-se cu precauţie la punga din hârtie cafenie.

Râsul lui puternic şi răguşit atrase atenţia celor două femei de la masa alăturată.

— N-ai observat că Buddy nu foloseşte o notă de comandă? El scrie pur şi simplu pe pungă. Şi atunci, adaugă ca semn de recunoaştere ceva din rechizita celui care a comandat, ca să ştie cui îi aparţine fiecare comandă. Zâmbi, lăsând să-i alunece privirea pe bluza ei verde. Pentru că eu purtam o cămaşă maro, evident că dumneata ai fost clientul care i-a atras atenţia.

— Interesant sistem, murmură ea, simţind cum i se înfierbântă obrajii.

Cârnaţii erau cu adevărat buni, după cum indica şi firma. Erau făcuţi după moda veche, enormi şi butucănoşi, din carne proaspătă tocată, în loc de forma plată, îngheţată. Şi cartofi prăjiţi erau făcuţi proaspeţi, serviţi în mari ceşti din hârtie şi mustind de grăsime. Ca desert era plăcintă cu caise, împachetată în hârtie cerată.

— Nu era nimic neprăjit în meniu? întrebă ea ştergându-şi o dâră de suc de pe bărbie. Este atâta colesterol aici să năclăieşti tot Texas-ul cu el.

Mac ridică din umeri.

— Dacă te temi de cantitatetea de grăsimi, mai ia o bere.

Ea îi căută privirea.

— Este o nouă metodă de a reduce grăsimile? Există ceva în bere care previne efectele unei asemenea cantităţi de grăsimi din dietă?

— Nu, arterele vor continua să fie blocate, dar după două pahare cu bere, cui îi mai pasă de asta? Se opri, uitându-se spre ea, în timp ce-şi mototolea şervetul făcând un cocoloş din el. Aş vrea să te întreb ceva, dar probabil că nu este genul de întrebare pe care o poate pune un salariat patronului.

Kate sorbi din bere. Se referea, desigur, la discuţia lor din prima zi, când îl apostrofase pentru atitudinea lui. Dar în seara asta era prea ameţită ca să se înfurie.

— Suntem amândoi în afara serviciului acum, ridică ea uşor din umăr. Dă-i drumul, întreabă-mă.

Lăsând din mână sticla cu gât lung, el se lăsă în scaun. În timp ce-i studia figura, îşi aplecă într-o parte capul ca şi când încerca să priceapă ceva.

— Pentru ce maşini de întreţinere, pentru numele lui Dumnezeu? spuse el în cele din urmă.

Este efectul vreunui vis din copilărie? Ăsta ţi-a fost ţelul suprem al vieţii, să fii proprietara unui lanţ de: centre de îngrijit maşini?

Ea scoase surprinsă un hohot de râs scurt, clătinând din cap.

— Nu, cred că nu-i nimic din toate astea. A: venit pur şi simplu o vreme în viaţa mea când a trebuit să fac ceva, ceva care

să mă ţină activă şi să-mi dea posibilitatea să câştig pentru a-l întreţine pe Ben.

— Asta înţeleg, dar cineva cu o specializare în i domeniul literar, nu cred…

— De unde ştii asta?

El începu să strângă resturile de pe masă în punga de hârtie.

— Nu ştiu. Cuvintele erau pronunţate cu glas scăzut şi răguşit, iar tonul normal. Poate că mi-a spus Ralph ceva despre asta când m-a informat în legătură cu serviciul.

Ea zâmbi. Ralph putea face aşa ceva. Bătrânul era foarte mândru de Kate şi de Ben, şi nu ezita niciodată să o dovedească.

— Aveam ceva capital, continuă ea, iar maşina de întreţinere, prima mea maşină de întreţinere… era de vânzare. Am cumpărat-o imediat. Mi-a făcut impresia că era ceva pe care-l puteam face, pentru că nu necesita cunoştinţe speciale. Pentru a realiza acest lucru, n-a trebuit decât să studiez cel mai potrivit echipament, să-mi închipui ce ar merge mai bine. Să găsesc oamenii care să o instaleze şi să o facă să funcţioneze. Să angajez muncitorii pricepuţi care să facă să funcţioneze centralele cum trebuie. Ştiam câte ceva despre marketing, aşa că am cheltuit ceva bani pe reclame. Ea se lăsă pe spate în scaun, zâmbind. Şi asta-i tot.

— Înţeleg, spuse el, dând din cap. Puţin de ici, puţin de colo şi ai reuşit să primeşti un premiu din partea Camerei de Comerţ şi altul din partea Asociaţiei oamenilor de afaceri din Dallas. Nu, adăugă el când văzu expresia întipărită pe chipul ei, nu Ralph mi-a spus asta. Am citit-o într-un articol dintr-o revistă.

— Te-ai interesat în legătură cu mine? făcu ea o uşoară strâmbătură din buze. De fapt şi eu m-am interesat la rândul meu. Mi-am petrecut două ore săptămâna trecută, asalţându-l pe Ralph cu întrebările.

— Şi te-a informat despre cele şase neveste şi cei cincisprezece copii ai mei?

Ea dădu din cap.

— Ralph a fost surprinzător de discret. Nu mi-a spus decât că ai lucrat la el cu ani de zile în urmă, râu, se formează în jurul ei nişte cercuri concen trice; acolo unde a căzut piatra ele sunt mai puterj; nice, mai bine definite. Cu cât te îndepărtezi de centru, cercurile se lărgesc, dar pierd din forţă. Tot aşa stau lucrurile şi în societatea din Daflas.

Se lăsă pe spătarul scaunului, schiţând un zâmbet.

— Nişte cercuri concentrice. Un punct puternic în mijloc, acesta este elita. Cei mai buni dintre cei buni. Bărbaţii din acest cerc, nu-i neapărată nevoie să fie cei mai bogaţi, dar deţin toată puterea, iar soţiile lor trag toate sforile. Imediat după aceea urmează principalul cerc al Muncitorilor lui Debs1. J Toate femei. Soţii lor sunt cei care scuipă toţi banii, ceea ce le face să creadă că ei sunt cei mai buni prieteni ai celor din mijloc. În realitate, ei constituie forţa de muncă. Ei organizează, recrutează şi supervizează. Dar, bineînţeles, principala lor funcţie este de a asigura, în mod permanent, elita că este încă centrul universului. După oamenii lui Debs, vine cercul aspiranţilor. De obicei, au tot atât de mulţi bani ca şi cei ai lui Debs, dar le lipseşte ceva. Fie că nu fac parte dintr-un mediu, fie că nu au suficientă forţă ca să pătrundă în cercul celor ai lui Debs. Când auzi că s-a strâns o mare sumă de bani la un bal de binefacere, aceea provine de la cercul aspiranţilor.

— Fascinant, spuse el, sec. Şi din ce cerc faci parte?

— Din niciunul dintre cele de mai înainte. Cercul meu este cel care urmează după cele de mai înainte. Şi tehnic vorbind, nici nu este un cerc. Este doar o slabă încreţiere a apei abia vizibilă pe

suprafaţa lacului. Noi ţinem legătura dintre aceste cercuri suspuse şi toţi ceilalţi care constituie cele mai vagi încreţituri ale lacului...

Ea râse uşor, apoi, observând privirea lui întrebătoare, îi explică:

— Uneori apare pe acolo şi Ralph, el este ca o oază, un lac de realitate în mijlocul acelui deşert. Dar asta nu se întâmplă prea des. De cele mai multe ori este îngrozitor de plictisitor, iar eu mă duc doar ca să-mi fac loc în lumea afacerilor.

— Şi din punct de vedere profesional, este important să faci acest lucru?

Ea îşi frecă vârful nasului cu degetul, încreţindu-şi fruntea de încordarea concentrării.

— Nu cred că este chiar esenţial, dar ajută. Dacă nu m-aş duce la petreceri şi baluri de binefacere, nu mi-ar apărea numele prin ziare tot timpul, lipsindu-mă de o bună parte din reclama gratuită. Şi în cazul în care Cameră de Comerţ nu m-ar fi cunoscut ia Li l Abner, premiile acelea ar fi fost date altora care ar fi jucat jocul.

— Înţelesesem că nu.

— Poftim? spuse ea, încruntând din sprâncene.

— Ziceai că nu-ţi pare rău că nu te-ai dus la bal, spuse el, amintindu-i de răspunsul ei la întrebarea pe care i-o pusese înainte de a-şi începe tirada.

— Nu, nu-mi pare rău. Adevărul este că a mă freca de două sau trei sute de persoane nu este genul meu. Aruncând o privire nedumerită în direcţia lui, adăugă: Ce-i cu privirea asta? Nu mă crezi?

— Tocmai încercam să-mi dau seama ce anume preferi. Poate petrecerile mici, liniştite. Poate să stai într-un cerc pe podea,

servind ceva gustări şi schimbând păreri stimulatoare cu oameni care gândesc la fel. Se opri, zâmbindu-i. Cum aş face eu?

Pe aproape, foarte, foarte pe aproape, se gândi ea, aruncând o privire către el.

Mac îi descrisese genul de petreceri pe care le făcea ea pe vremuri, împreună cu David. Lui David îi plăcea să se distreze, îi plăcea să strângă oameni interesanţi în jurul lui.

Deodată, cu ochii minţii, Kate văzu faţa fostului ei soţ. Acel minunat chip. Glasul punând în mod glumeţ întrebări. Modul în care-şi pleca într-o parte capul, atunci când trebuia să rezolve o problemă încurcată.

Amintirile îi dădură un sentiment de singurătate care făcu ca vocea ei să sune mai aspră decât ar fi vrut.

— Nu eşti nici măcar pe aproape.

Îndreptându-se în scaun, ea înlătură această senzaţie, aşa cum o făcuse de mii de ori în ultimii şase ani.

— Acum este rândul tău, spuse ea. Cea mai arzătoare ambiţie a ta a fost să fii ajutor la un stăpân cu toane?

El zâmbi, dar rămase cu gura închisă şi cu ochii pierduţi în zare.

— Hai, îl îndemnă ea. Eu ţi-am povestit despre mine. Eşti un bărbat misterios. Umple puţin locurile goale din biografie.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu D.B. Cooper? contracară el.

Ea râse amintindu-şi vestita deturnare de avion şi dispariţia hoţului.

— Nu mă înşel. Eşti inteligent şi puternic; s-a întâmplat ceva care te-a forţat? Ai calităţi de conducător. De ce lucrezi pentru mine?

Tăcerea lui stimulă încăpăţânarea lui Kate.

— Bine, am ghicit. Ai lucrat pentru Ralph când; erai mai tânăr, poate ca să-ţi plăteşti taxele necesare educaţiei. După aceea ai pornit să devii un gigant al industriei, în lumea liderilor. După ani de zile în care ai trăit doar ca să faci bani şi să obţii mai multă putere, ai ajuns la un punct în care viaţă a devenit mai complicată. Decepţionat, te-ai hotărât să faci o schimbare. Să simplifici, să simplifici. Ea se opri şi-i aruncă o privire. Ce trebuie să fac?

— Chiar pentru bani, spuse el, dând din cap.

Amuzamentul din glasul lui răguşit era grăitor că ea greşise; nu era pe urmele adevărului, dar Kate se distra acum şi hotărî să continue povestea inventată de ea despre viaţa lui.

— În partea aceea complicată, a existat, bineînţeles, o soţie, continuă ea. Poate chiar mai mult de una, pentru că…

Se opri când simţi tensiunea din omul de lângă ea. De data aceasta atinsese o coardă. Degetele lui se încordaseră pe volan, trăsăturile i se aspriseră în timp ce privea drept înainte.

— A fost o soţie, recunoscu el în cele din urmă, cu voce scăzută şi înţepenită ca şi umerii lui. Numai una, dar după cum spuneai, a fost complicat.

— La timpul trecut. Ce s-a întâmplat? îi interceptă ea privirea pe care i-o aruncă el. Da, ştiu, este o chestiune personală şi nu este treaba mea, dar mi-o datorezi. În prima zi, când am venit să-l caut pe Ben, mi-ai făcut observaţie în legătură cu unul dintre prietenii mei, şi asta era o chestiune personală, aşa că am dreptul. Sau poate că nu. Dar, oricum sunt curioasă.

Cum el continua să tacă, nu mai crezu că-i va răspunde, dar chiar atunci, cu un efort vizibil, văzu că slăbeşte încordarea mâinilor de pe volan şi ridică din umeri.

— Ne-am schimbat. S-a schimbat şi ea. M-am schimbat şi eu. Cei doi oameni care se îndrăgostiseră unul de celălalt, nu mai

există.

— Şi cei doi oameni care aţi devenit, n-au putut stabili noi relaţii?

— Când se transformă oamenii, nu se transformă întotdeauna în aceeaşi direcţie.

Ea cumpăni o clipă, apoi întrebă:

— Copii?

Schimbarea din el fu bruscă şi izbitor de intensă. Când amintise de soţie, în vocea lui persistau urme de mânie. Dar acum mânia pierise, lăsând loc unui amestec de emoţii confuze dar puternice, amintindu-i ei de modul în care reacţionase când îl văzuse pentru prima dată pe Ben. Se gândise atunci că probabil pierduse un copil. Acum era aproape sigură de acest lucru. Poate că de aceea încerca să se irosească într-o slujbă neînsemnată. Şi poate că aceasta fusese complicaţia care-i făcuse pe el şi pe fosta lui soţie să se schimbe atât de profund.

Auzise că pierderea unui copil este cel mai devastator lucru care se poate petrece într-o căsnicie. Nu multe cupluri pot rămâne împreună după asta. Este prea multă vinovăţie. Prea multă durere nespusă şi neîmpărtăşită.

Pentru o clipă, când Kate se gândi cum s-ar fi simţit ea dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Ben, simţi o afinitate faţă de omul de lângă ea şi ştiu că nu va mai putea fi niciodată geloasă pe locul pe care-l avea el în sufletul fiului ei. Ben avea o mare capacitate de iubire. Dacă-l putea ajuta cumva pe Mac, nu putea fi decât un lucru bun.

Mai târziu când ajunseră acasă şi el o urmă în bucătărie, pe când deschidea uşa frigiderului ca să scoată un carton cu lapte, privi către el.

— Eşti sigur că vrei să rămâi să-l aştepţi? îl întrebă ea. Este

încă devreme… vreau să zic, dacă vrei să mai ieşi în oraş. Să-ţi petreci sâmbătă seara învăţând un copil să joace cărţi nu-i chiar cel mai palpitant lucru.

— Dar eu vreau s-o fac, spuse el simplu. Îmi place Ben.

— Sentimentul este reciproc, cred că ştii asta.

Ea turnă lapte într-un pahar, apoi se uită către el. Vrei puţin? M-am obişnuit să beau un pahar cu lapte înainte de a mă culca. Sunt aproape sigură că nu mă ajută să dorm, dar cel puţin simt că am încercat ceva.

E! se aplecă peste tejgheaua de lângă ea.

— Ai probleme cu somnul?

— Uneori, admise ea fără să vrea.

Privirea lui alunecă pe chipul ei, cercetând-o atent.

— Totul, chiar şi o noapte de insomnie, este o luptă cu dorinţele pe care le ai.

Se uită în ochii lui.

— Este o constatare sau o întrebare?

— Să zicem că este o întrebare.

— Atunci, răspunsul este da şi nu. Luând o sorbitură de lapte, se îndepărtă degajat de el. Există câteva zone în viaţa mea unde pot fi relaxată. Tot restul este o luptă. Nu a fost opţiunea mea. Dacă ai fi o femeie singură, încercând să pui pe picioare nişte afaceri şi să creşti un copil, m-ai înţelege.

Ridică întrebător dintr-o sprânceană.

— Ce are de-a face lupta cu insomnia, cu faptul că eşti o femeie singură într-o lume de bărbaţi?

Ridică din umeri.

— Te înşeli cu lupta. Eu am locurile mele liniştite. Ben, Veda, Ralph. Cu ei pot renunţa la prudenţă şi mă pot relaxa pentru că ştiu că nu mă aştept la niciun atac prin surprindere din partea lor.

În restul timpului…

— Stai la pândă, completă el pentru ea.

— Cam aşa ceva.

Rămase tăcut o vreme, urmărindu-i fiecare mişcare, ca şi cum ar fi fost un fel de animal de laborator într-o cuşcă.

— Am remarcat că n-ai amintit de Junior şi de unchiul Julian, şi de niciun alt prieten printre locurile în care poţi renunţa la prudenţă.

— Nu, spuse ea liniştită. N-am amintit de ei.

Mai devreme, în timpul mesei şi al drumului parcurs cu maşina, către casă, părea a se fi stabilit un fel de legătură între ei. Fusese chiar aproape un sentiment de apropiere între ei. Dar acum, când el se îndepărtase de tejghea şi făcuse un pas către ea, magnetismul lui se transformase într-o adevărată forjă care se îndreptase spre ea, ionizându-i moleculele trupului, făcându-le să scaj, pere şi să danseze.

Aruncându-i o privire speriată, Kate începu să se îndrepte spre uşă.

— Cred că e timpul să…

— Săptămâna trecută am aşteptat o noapte în treagă, spuse el brusc, ca să te văd când te întorceai din oraş.

Ce mărturisire extraordinară, se gândi ea, întorcându-se către el cu o sprânceană ridicată întrebător.

— De ce dracu’ ai făcut aşa ceva?

— Eram curios.

Chiar dacă era sigură că nu-i va plăcea răspunsul, nu se putu opri să nu-l întrebe.

— Curios de ce?

— Văzusem cum arătai când plecaseşi şi voiam să văd cum arăţi când te întorci. Privirea lui alunecă pe umerii ei, apoi pe sâni.

Să văd urmele degetelor.

Pe moment, simţi cum este năpădită de mânie. Prea mult pentru un om care-i ţinuse companie.

— N-ai dreptul, spuse ea cu o şoaptă apăsată, ieşindu-i din minte modul în care-l chestionase mai devreme. E treaba mea ce fac cu viaţa mea.

Şi a nimănui altcuiva. A mea.

Deşi buzele lui schiţară un zâmbet, ochii lui aurii străluciră cu intensitatea care părea a fi o parte esenţială a personalităţii lui.

— Nu e cazul să-ţi sară ţandăra, îi spuse el. Ia-o ca pe o încercare de a te cunoaşte. Am observat că ai un mod de a ademeni bărbaţii, subtil, dar făcându-i, fără greş, să se apropie mai mult… tot mai mult. El ridică din umeri nepăsător. Mă întrebam doar cât de mult îi laşi să se apropie.

— Asta nu-i treaba dumitale, spuse ea hotărât şi aspru.

— Ai dreptate, nu-i treaba mea. Dar asta nu mă împiedică să-mi pun întrebarea. Şi când mi-ai spus că suntem în afara serviciului astă-seară şi când te-ai apucat să scormoneşti în viaţa mea personală, mi-am închipuit că n-ai să te superi pe mine dacă am să-mi pun întrebarea cu glas tare şi poate să fac vreo câteva observaţii întâmplătoare.

Nu era nimic întâmplător la el. Şi nu fusese niciodată, îşi dădu ea seama. Când îi propusese prima dată să mănânce împreună, ea o simţise ca pe o provocare, o nouă mişcare în lupta ce se dădea între ei. Kate era bine să ţină minte asta.

Toată seara fusese o ruşine. El îşi exercitase magnetismul, făcând-o să renunţe la precauţiile ei. Şi acum, după ce o făcuse, el făcea mişcarea mortală.

— Li plesneşti când întind mâinile să te atingă, lady boss? zise el într-o şoaptă şuierătoare. Asta-i altă parte a jocului pe care-l

joci? Asta-i lupta secretă ce se dă în interiorul tău. Veda zice că îţi alegi bărbaţii care nu-ţi cer niciodată nimic. Aşa este? Sunt oare o şleahtă de impotenţi?

— Destul. Nu vreau…

— Ţi-e mai uşor în felul acesta, nu-i aşa? Nu trebuie să te temi că bărbaţii pe care îi ai ar putea fi tentaţi de imbolduri sexuale… pentru că niciunul dintre ei nu este încercat de patimă.

Pieptul ei se ridică şi cobora precipitat, dinţii şi pumnii i se încleştaseră în încercarea de a-şi păstra echilibrul.

— Nu te înţeleg. Dacă m-aş fi întors acasă cu machiajul şters, cu părul ciufulit, şi cu câteva desuuri lipsă, asta ar fi făcut din mine o persoană mai bună?

Îşi dădu părul la o parte de pe frunte cu un gest mânios, într-o atitudine bătăioasă.

— Zici că oamenii cu care mă întâlnesc nu cunosc patima; evident că sunt unele lucruri pe care nu le-ai recunoaşte nici dacă ţi-ar sări în ochi. Lucruri ca integritate personală, pretenţii şi învechita morală! Kate aproape că ţipa acum, lăsând deoparte stăpânirea de sine. Cum îndrăzneşti să încerci să mă faci să mă simt imperfectă doar pentru că…

Se întrerupse când observă că bărbatul din faţa ei râdea. El râdea. De ea. De furia ei. De indignarea ei îndreptăţită.

Deşi i-o spusese verde-n faţă, ea ştia că ăsta fusese scopul lui. O făcuse în mod deliberat să-şi piardă cumpătul. Iar ea căzuse în cursă, ca o proastă.

La dracu’ cu ochii lui.

Chiar în clipa aceea, Kate îi auzi pe Ben şi Veda intrând pe uşa din faţă şi făcu un efort de voinţă să-şi recapete calmul şi să-ţi stăpânească emoţiile. Trăgând puternic aer în piept, îşi impuse să nu mai tremure, şi-şi ascunse mânia. Înainte de a părăsi camera, se

mai uită o dată la el.

— Te crezi deştept, nu-i aşa?

— Sunt, zise el, ochii lui de culoarea whisky-ului strălucind încă de amuzament. Da, doam\ sunt.

Visul începuse ca de obicei.

Kate singură în pat, ascultând sunetele care se aud într-o casă în timpul nopţii, când uşa se deschise. La licărirea de lumină care se strecura din hol, văzu o formă întunecată şi după o clipă, David mergea prin cameră.

Ea întorsese capul să-l urmărească traversând camera şi aşezându-se pe marginea patului ei.

— M-am hotărât să nu mai plec, îi spuse el. Dacă marile minţi luminate ale omenirii vor să stea de vorbă cu mine, n-au decât să vină aici la Dallas. Cum se strecura lângă ea, luând-o în braţe, ochii îi străluceau de semeţie. N-am să vă părăsesc, pe tine şi pe Ben, nici măcar pentru o săptămână.

— Vai, David, sunt atât de bucuroasă, îşi frecă ea obrazul de umărul lui, cu inima palpitându-i de emoţie. Am încercat să fiu tare. Chiar am fost. Dar nu-mi place să stau fără tine. Mă simt atât de singură.

— N-ai să rămâi fără mine, murmură el pe buzele ei. N-ai să mai rămâi, Kathy.

— David… îşi trase capul încet, încreţind fruntea, înspăimântată. David, trebuia să-ţi spun ceva. De ce nu-mi amintesc ce voiam să-ţi spun? Sunt convinsă că era ceva important, din moment ce mă sperie atât de tare.

— Ssst, iubito. Nu putea fi important. Nimic nu mai are importanţă, din moment ce suntem împreună. Pentru totdeauna, îţi aminteşti?

— Da… da, pentru totdeauna.

Strângând-o mai tare la piept, se mişcă să-şi potrivească mai bine trupul lângă al ei. Şi cum se întâmplă în vise, hainele lor dispărură în mod misterios şi ea simţi fierbinţeala lui cum pătrundea în carnea ei, liniştind-o, îndepărtându-i frica.

Era atât de bine. Aşa era întotdeauna cu David. Trupurile lor îmbrăţişate le dădea siguranţă şi pace, îndepărtându-i de grijile şi temerile lumeşti.

Când mâinile lui începură să exploreze trupul ei gol, Kathy scăpă un oftat prelung şi se mişcă ruşinată de atingerea lui, spunându-i fără vorbe cât de mult îl iubeşte şi câtă nevoie avea să fie aici lângă ea veşnic.

Şi aici visul se schimbă. Structura fanteziei de noapte deveni deodată diferită. Neobişnuită.

În atmosferă plana un magnetism deosebit, mângâind-o şi frământând-o cu mâinile. El începu să facă lucruri pe care nu le mai făcuse niciodată mai înainte. Nu era o dezlănţuire delicată a pasiunii. El nu încerca să-şi ascundă nerăbdarea pătimaşă din atingerile lui. Fiecare mişcare a lui era plină de îndrăzneală şi imperioasă.

Se trezi tremurând de senzaţia nouă şi profund tulburătoare. Nu-şi mai putu potoli respiraţia. Suspinele se transformară în gemete. Căldura se transformă în fierbinţeală.

Arcuindu-şi trupul, ea îşi presă sânii de mângâierea febrilă, simţind cum creşte plăcerea dibace a degetelor. Era stăpânită de instincte primitive şi puternice, insuportabile. Era toată doar simţuri.

— Îţi place, nu-i aşa? Cuvintele erau o şoaptă aspră, aproape sălbatică, zgâriindu-i auzul. Mâinile mele, atingându-te peste tot, te scot din minţi, nu-i aşa?

Gemând din nou, ea încercă să înţeleagă ce se petrecea.

David nu-i pusese niciodată astfel de întrebări. Niciodată nu mai vorbise ca acum. Era ceva în neregulă... nu, nu era în neregulă, era diferit. Înnebunitor, sălbatic şi diferit.

Se lupta să deschidă ochii, să deschidă pleoapele ca de plumb. Când reuşi în sfârşit să deschidă ochii, clipi de câteva ori pentru a-şi limpezi viziunea. În cele din urmă putu distinge. Şi ceea ce văzu, o făcu să i se accelereze pulsul şi respiraţia să-i devină grea.

Sub ochii ei, omul pe care-l ţinea în braţe începu să se schimbe. Trăsăturile lui deveniră indistincte, estompându-se. Deşi îl mai simţea încă, degetele ei afundându-se în carnea tare şi fierbinte, el se strecurase din unghiul ei vizual şi, în curând, nu mai rămaseră decât ochii, ochii aceia de culoarea mierii-cafenii, care o fascinaseră întotdeauna.

Dar, nu, nu era aşa, şi ochii lui se schimbaseră. Se schimbase ceva în adâncul lor. Ei o sfredeleau prin întuneric. Puternic, pătrunzător.

În privirea aceea nu era nici dragoste, nici tandreţe. Era doar patimă cutezătoare, pereţinută şi nedisimulată. Dar amestecate cu pasiunea, întărind-o cumva, erau ostilitate şi pur resentiment.

Şi atunci Kate înţelese că omul de lângă ea nu era soţul ei.

Cu acei ochi plini de pasiune şi biciuitori îi privea el chipul şi atunci înţelese care era adevărul.

Şi ştiu fără îndoială că încurcătura în care se afla îi făcea plăcere lui.

Nepierzând-o din ochi, el ridică încet o mână şi începu să o atingă din nou.

Trebuia să-l oprească. Dacă acest bărbat nu era soţul ei trebuia să se îndepărteze de el. Trebuia să-l părăsească. Doamne sfinte, cum putea să stea lungită lângă el, tremurând de aşteptare,

dorind să o atingă cu degetele lui, când nu era David? El nu era David.

Dumnezeu să o ierte, dar Kate nu voia să plece. Nu avea importanţă că era un străin. Nu avea importanţă că el era festinul tulburării ei emoţionale. Nu avea nimic altceva importanţă decât faptul că dorea să fie atinsă de această fantomă mai mult decât orice îşi dorise în viaţa ei.

Cerule, el era… da… da, chiar acolo. Gemuse cu glas tare? Te rog… Te rog, încă o dată. Încă puţin. Da… da!

Respiraţia ei devenise o gâfâială puternică şi rapidă, ochii pe jumătate închişi, cu pleoape grele de dorinţă, iar privirea ei avidă nu se putea desprinde de trupul lui subţire şi puternic.

Ea voia să-i înapoieze mângâierile. Voia să-i facă şi ea ceea ce îi făcuse el, să-l facă să simtă ceea ce simţise ea. Degetele ei se chirciră de nestăpânita dorinţă să simtă carnea spectrală sub ele.

— Fă-o Kate, se auzi şoapta adâncă, ieşită din gât. Ştii că o vrei. Nu te poate opri nimic. Mergi mai departe, fă-o. Mergi până la capăt. Nu trebuie decât să întinzi mâinile şi…

Kate se trezi stăruindu-i încă în urechi şoapta răguşită, erotică.

Fă-o Kate. Mergi mai departe… Mergi până la capăt.

Cu un geamăt uşor, ridică mâna ca să-şi dea la o parte părul de pe faţa udă. Mâna îi tremura. Tot trupul îi tremura. Şi dacă ar fi putut privi în interiorul ei, probabil că şi sufletul îi tremura.

Complet trează acum, se ridică în pat şi îşi înlănţui strâns genunchii cu braţele.

Era David. Trebuia să fie el. Nu visase niciodată alt bărbat. Nu trebuia să viseze alt bărbat.

Trăgând încet aer în piept, se luptă cu panica. Trebuia să se gândească la asta cu calm, folosind raţiunea şi logica. Probabil că

exista o explicaţie obscură, psihologică în modul în care trăsăturile soţului ei deveniseră de nerecunoscut. Poate o teamă profundă de a nu pierde bărbatul pe care-l iubise. Sau poate că era un fel de prestidigitaţie meritală. Poate că-i impusese lui David unele schimbări care avuseseră loc în ea însăşi.

Dar oricât încerca, nu putea găsi nicio explicaţie pentru modul în care se schimbase vocea soţului ei. Nici pentru privirea din ochii lui de după metamorfoză.

Şi asta o făcu pe Kate, împotriva voinţei ei, să accepte o idee pe care o tot îndepărtase din clipa în care se trezise.

Vocea răguşită putea să-i aparţină lui McKinsey Smith.

Gemând, îşi lipi faţa de genunchi, simţindu-şi tot trupul inundat de fierbinţeala ruşinii.

Nu putea fi făcută responsabilă de visele ei. Nu avea nicio putere asupra lor. S-a întâmplat. Pur şi simplu s-a întâmplat.

Şi în afară de asta, îşi spuse ea, visele nu înseamnă niciodată ceea ce crezi că înseamnă, zicea Freud. Şarpele este simbolul falic. Moartea înseamnă despărţire. Căderea înseamnă…

Dar tot Freud zicea că uneori o ţigară poate însemna chiar o ţigară.

— Am fost prea mult timp singură, şopti ea prin întuneric. Mult prea mult timp.

Ridicând capul, respiră din nou adânc. Şi ce dacă l-a visat pe McKinsey Smith? Nu era nimic care să o facă să intre în panică. Probabil că-şi legase dorinţele reprimate de ultimul mascul pe care-l văzuse înainte de a adormi. Dacă ar fi vorbit cu vecinul de alături, probabil că atunci l-ar fi visat pe el.

Asta dă un sens întâmplării. Într-un fel.

Sau poate că nu.

Oricât încerca ea, nu-şi putea închipui că bătrânul domn

Henson ar fi putut-o împinge la starea de frenezie pe care tocmai o trăise.

După moartea lui David, Kate apelase la materialele care tratau despre evoluţia durerii. Şi trecuse prin stadiile prezise în modul mai mult sau mai puţin prevăzut.

Dar ceea ce simţea acum şi ceea ce simţise în visul ei, nu figura nicăieri în îndrumările respective.

Trebuia rescrisă această literatură, hotărî ea, trecându-şi uşor mâna pe faţă în timp ce se rezema de speteaza patului.

Ar trebui să le prevină cineva pe femei că la un moment dat, dacă nu se recăsătoresc sau nu-şi iau un amant, trupul lor va înnebuni cerându-şi drepturile.

David stătea în capătul scărilor, cu mâinile odihnindu-se liber pe genunchi. Apartamentul din spatele lui era cufundat în întuneric, singura lumină fiind aceea ce se strecura de la o aşchie subţire de lună. Stătea acolo de vreo două ore.

După cum fusese planificat, David rămăsese acasă să joace cărţi cu Ben şi cu Veda. Dar asta nu a durat mult. Nu trecuse mai mult de o jumătate de oră când Kate intrase în bucătărie ca să-i spună fiului ei că e timpul să se ducă la culcare.

Ea nu se uitase la David, nu-i aruncase nici măcar o privire. Ceea ce-l făcu să înţeleagă că era încă furioasă pe el pentru modul în care o scosese din sărite mai devreme.

Lăsând capul într-o parte, el zâmbi, încântat de acest gând. Poate că nu era cea mai lăudabilă ambiţie, dar încă din prima zi când intrase ea în apartament ca să-l caute pe Ben, David simţise o nevoie puternică să poată stăpâni situaţia.

Nu, nu situaţia, se corectă el în tăcere. Ci pe ea. Avea nevoie, într-un fel, să o controleze pe Kate.

Doar când o făcea să-şi piardă echilibrul sau să roşească de

mânie pentru ceva pe care-l spunea sau îl făcea el, David nu se mai simţea o fiinţă fără identitate. Doar când o provoca, o hărţuia şi o împungea, când făcea totul ca să o vadă că simte ceva, orice, doar în acele rare momente simţea David că are substanţă.

Ridicându-se, coborî încet treptele. În seara asta o invitase la masă cu intenţia de a descoperi ceva mai mult în legătură cu planurile ei de viitor, planuri care puteau avea influenţă asupra fiului lui. Dar lucrurile nu merseseră după cum prevăzuse el. Ea îl făcuse să-şi piardă vremea de pomană. Stăpânita Regină a Maşinilor de întreţinere se relaxase şi renunţase la atitudinea ei precaută.

Ar fi fost mult mai uşor pentru David dacă nu ar fi ştiut că ea are sentimente, că se simte uneori singură şi că uneori are insomnii.

Parcurse curtea şi la umbra bătrânuiui stejar, agăţându-se cu mâna de funia leagănului, se uită la scorbură. Scorbura plină cu frunze.

David nu se uitase încă. De când se întorsese nu dăduse niciodată frunzele la o parte ca să se uite înăuntru. Nu voia să descopere că veveriţele roseseră, cu ani de zile în urmă, dopul.

Trecând de cealaltă parte a copacului, se rezemă de el şi ridică privirea în sus către fereastra ei. Aceasta era deschisă, iar briza uşoară făcea să se mişte perdeaua.

Îşi aranjase oare dormitorul aşa cum visase ea mai înainte? îşi aminti de consola antică, pe care o văzuse la o licitaţie cu lucruri salvate de la foc, de care se îndrăgostise imediat. Şi de o fotografie, tăiată dintr-o revistă, înfăţişând un pat, cu stâlpi Colonial. Şi de mostrele de tapet vernil-pal combinat într-un design simplu cu crem. Culori odihnitoare, îi spusese ea lui, ca să potolească orice tensiune acumulată în timpul zilei, în timpul

orelor de la universitate.

Degetele lui se crispară brusc pe funie. Kathy îi spusese astea. Dulcea lui Kathy visa să facă astfel. Kate probabil că prefera un futon japonez unui pat vechi din lemn. Şi o grămadă de culori ţipătoare şi linii ascuţite. Minimalizate în mod brutal, sau orice era la modă în momentul respectiv.

Rezemându-şi capul de copac, clipi de două ori ca să poată distinge ceva la care se uita de câtva timp.

Kate stătea în dreptul ferestrei. Dăduse cu mâna perdeaua la o parte, aplecându-se peste pervaz ca să privească în curtea din spate. O vreme o fixă pur şi simplu cu privirea, urmărindu-i trupul zvelt în cămaşa de noapte albă şi subţire care se mula scoţându-i în relief fiecare rotunjime. Apoi, cu paşi înceţi dar hotărâţi, se desprinse din umbra copacului, intrând în unghiul ei vizual.

Îşi dăduse seama exact de momentul în care-l observase. Trupul ei înţepenise şi imediat se retrăsese brusc de la fereastră.

Dar tot atât de brusc apăruse din nou, cu umerii drepţi şi fruntea sus, ca şi cum ar fi spus: „Asta-i casa mea şi am să mă uit pe fereastră oricând voi avea chef”.

— Tot mai eşti furioasă pe mine? strigă el către ea.

— Ce? întrebă ea, lăsându-şi capul într-o parte şi încruntându-se. Aha, înţeleg. Nu, uitasem cât ai fost de mojic mai devreme. Drăguţ din partea ta că mi-ai amintit.

El râse.

— De ce nu coborî aici lângă mine? E o atmosferă primăvăratică, foarte relaxantă. O plimbare la umbră, prin aerul rece, în intimitate, ajută.

— Ajută la ce?

— La orice te face să nu te simţi bine. Indigestie, insomnie, excitare sexuală. Este bună pentru oricare dintre ele.

— Mă impresionează interesul pe care mi-l porţi, spuse ea plină de sarcasm. Este cu adevărat impresionant. Dar cred că mă voi duce înapoi în pat.

El îşi dădu capul pe spate în aşa fel încât să o poată vedea mai bine.

— Poate că ai dreptate, dacă ai coborî şi am începe să discutăm, probabil că iar ne-am certa. Pentru că nici nu încape îndoială că eu aş ieşi învingător, închizându-ţi gura. Pentru că te scoate din sărite ori de câte ori argumentează cineva mai bine. Păstrându-şi expresia politicoasă, David clătină din cap. Nu, nu, ai dreptate. E mai bine să rămâi acolo… unde este linişte şi pace.

În timpul calculatei lui peroraţii, ochii ei se îngustară şi ridică şi mai sus fruntea. O clipă după ce el încetă să mai vorbească, ea se răsuci pe călcâie şi părăsi fereastra.

Un râs înfundat gâlgâi în gâtul lui David. Coboară.

— Asta a fost extrem de tineresc, spuse Kate în timp ce închidea uşa în urma ei. De ani de zile am încetat să-i mai pun pe oamenii uşor influenţabili să facă ceea ce doream eu să facă.

— Paguba ta. Ridică nepăsător din umerii laţi. Cât despre mine, nu simt nevoia să-mi bat capul cu sisteme ca să câştig. Eşti aici, nu-i aşa?

Când ea râse, el îi aruncă o privire.

— Îmi dau seama că laptele nu ţi-a fost de ăjutor.

— Într-adevăr, n-a fost. Am adormit. Dar… Se opri şi trase încet aer în piept. Am avut un vis.

— Probabil că a fost ceva extraordinar, nu-i aşa? A fost înspăimântător?

Kate lăsă capul în jos, simţind cum este din nou năpădită de fierbinţeală. Trecând de el, păşi în lumina lunii care arunca dâre argintii peste iarbă.

— A fost despre soţul meu, spuse ea peste umăr.

— II visezi adesea? începu să păşească şi el prin grădină, rămânând totuşi câţiva paşi în urma ei, ca şi cum se temea să nu se înghesuie în ea.

— Nu atât de des cum obişnuiam, murmură ea.

— Dar uneori, ziceai astă-seară, că-ţi vin multe amintiri în minte. Amintiri puternice.

Încruntându-se, ea întinse mâna să culeagă o frunză dintr-o tufă înflorită.

— Visul acesta a fost diferit de cele pe care le aveam de obicei. A început la fel ca şi celelalte. David intra în dormitor, ca întotdeauna, şi-mi spunea că s-a hotărât să nu se mai ducă la conferinţă. Ea aruncă o privire înapoi către el. Ţi-a spus Ralph cum a murit soţul meu?

Faţa lui era ascunsă în umbra pinului şi trecu o clipă până când să dea uşor din cap.

— Zicea că a fost luat ostatec, iar după doi ani el şi alţi şapte au fost omorâţi într-o execuţie în masă.

Lui Kate i se tăie respiraţia. De ce mai simţea şi acum ca un cuţit când auzea acestea spuse cu glas tare? Ar fi trebuit să se fi obişnuit cu adevărul până acum. David murise, Kate ştia bine şi totuşi ceva în interiorul ei…

— Aşadar, în vis el îţi spunea că se hotărâse să nu mai plece la Gamarra.

Ea clipi, amintindu-şi deodată unde se află.

— Da… da, aşa se petrece întotdeauna. Îmi spune că nu este atât de importantă conferinţa şi că va rămâne acasă cu Ben şi cu mine. Şi după aceea…

Se opri brusc şi-şi drese glasul. Nu găsea de cuviinţă să-i spună ce urma, partea în care David începea să facă dragoste cu

ea şi cât de bine se simţea întotdeauna, atât de iubită, în minunatele lui braţe.

— Dar visul acesta a fost deosebit, continuă ea rar. El era altfel. Se uita la mine ca şi cum… nu ştiu, ca şi cum nu mă mai iubea foarte mult. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată mai înainte.

Îl simţea cum o privea din umbră. După o clipă, el îi spuse:

— Poate că în vis îţi vorbea conştiinţa încărcată de vinovăţie.

Cuvintele rostite cu glas răguşit o făcu să-şi lase, surprinsă, capul pe spate.

— Pentru ce, Doamne iartă-mă, m-aş simţi vinovată? îmi iubesc soţul. El ştia că-l iubesc. Cu toată incertitudinea în care este învăluită moartea lui, cu toate cuvintele care au rămas nespuse, acesta este singurul lucru pe care sunt absolut sigură că-l ştia. În clipa morţii lui, David ştia că îl iubesc.

— Poate, spuse el cu şoapta lui răguşită. Poate că… în clipa aceea ştia.

Fusese ceva ciudat în modul în care pronunţase el acele cuvinte şi un magnetism straniu plutea între ei, dar înainte de a putea comenta sau să pună vreo întrebare, el păşi din umbră şi expresia feţei lui era neschimbată.

— În lumina lunii pari mai delicată, spuse el. Mai delicată şi mai vulnerabilă.

Ea schiţă un zâmbet crispat.

— Şi asta ţi-ar face plăcere.

— Pentru ce spui asta?

Ea ridică uşor din umeri.

— Îmi face impresia că-ţi face plăcere să mă zdruncini, că-ţi place să mă pui în încurcătură.

— Nu numai frumoasă, dar şi receptivă, spuse el cu un râs uşor.

— Bine, dacă tot te mai îndoieşti, te asigur că sunt o fiinţă umană. Ea continuă să meargă, simţind iarba rece prin papucii subţiri. Cât se poate de umană, de fapt. Nimeni nu mi-a dat o baghetă fermecată ca doar mişcând din ea să se rezolve totul. Eu trebuie să lupt în fiecare clipă să rămân puternică, ca să pot rezolva toate problemele.

Aruncă jos frunza frământată în mână şi se întoarse ca să-l înfrunte.

— Şi sunt mândră de ceea ce am realizat în ultimii patru ani. Şi sunt mulţumită mai ales că am făcut-o absolut singură, fără să am pe nimeni lângă mine să mă prindă în caz că aş cădea. Dar uneori…

Îşi duse o mână la gât, simţindu-se dintr-odată singură şi lipsită de apărare.

— Uneori mă simt obosită. Mă simt înspăimântată, spuse ea cu glas moale, scăzut. Iar când se întâmplă aceasta, aş da orice să am pe cineva care să mă ajute să-mi duc povara.

Îl privi zâmbind.

— Nu se întâmplă prea des şi, din fericire, nu mă ţine mult. Dorm bine o noapte, iar a doua zi de dimineaţă sunt gata să o iau iar de la capăt.

— Superfemeie.

Sarcasmul nedisimulat din glasul lui o făcu să-i replice cu exasperare:

— Nu ştiu pentru ce vorbesc cu tine. Nu pierzi nicio ocazie să mă provoci. Iar eu am încredere în tine. Clătină din cap. Nu are niciun sens. Ar trebui să fiu mai distantă decât dumneata.

— Găseşti că sunt distant?

— Categoric. Distant şi speriat, aproape că…! Se opri şi încruntă din sprâncene, examinându-i trăsăturile la lumina lunii.

Uite, din nou. Privirea asta încântată, satisfăcută. Arăţi exact la fel ca mai devreme, în bucătărie, când m-ai făcut să-mi ies din fire. Îţi face plăcere să faci asta, nu-i aşa? Iar acum ai o satisfacţie şi mai mare, pentru că găsesc că mă sperii puţin.

Ajunseseră la bătrânul stejar. El se rezemă de copac, îndoind puţin un genunchi în aşa fel încât talpa să se odihnească pe trunchi.

— Dacă ai fi speriată că ţi-ai închipui că am ascuns sub pat un topor ascuţit, m-ar bucura, spuse el. Dar nu este cazul, nu-i aşa? Te sperie felul în care reuşesc să trec prin zidul cu care te-ai înconjurat. Şi buzele lui schiţară un zâmbet larg. Nu-ţi place asta. Nu-ţi place deloc. Ce ţi-ai zis… Ben, Veda şi Ralph sunt singurii pe care-i laşi înăuntru. Oricine altcineva, trebuie să rămână afară. Mai ales bărbaţii cu care ai de-a face.

Kate nici măcar nu încercă să se apere împotriva acuzaţiei lui. Fiecare cuvânt al lui era adevărat.

— Şi consideri asta o provocare, îi răspunse ea în schimb. Dacă vezi un zid, orice zid, trebuie să-l dărâmi, pentru că ăsta este cel mai bărbătesc lucru pe care-l poţi face.

— Nu orice zid, negă el. Acest zid mă interesează pe mine în special.

— De ce?

După întrebarea ei urmă o lungă pauză. El stătea în picioare, uitându-se la ea prin întuneric, privirea lui aţintită asupra ei făcând-o să fie conştientă de cât de subţire era rochia ei de mătase şi pelerina pe care o purta pe deasupra.

— Poate că-mi place cum îţi tremură buza de jos când te enervez. EI se desprinse de lângă copac şi se apropie cu un pas ţie ea. Sau poate că este un imbold instinctiv din pur umanitarism.

— Vrei să sugerezi că faci un lucru bun?

Vorbeau în doi peri, jucând un joc din care, deşi nu-l înţelegea, nu putea să se retragă. Exact ca în vis. Era ţinută de o nevoie interioară.

— Şi nu fac? întrebă el. Încercând să încălzesc o biată creatură îngheţată, ca să fac să-i curgă din nou sângele prin vene, nu este o treabă bună?

Ocolindu-l cu grijă, trecu în locul lui să se rezeme de copac.

— O biată creatură îngheţată, repetă ea. Nu este prea flatant şi mai este şi total greşit pe lângă asta. Eu nu sunt…

— Ba da, eşti, i-o tăie el. Ai pierdut sensul vieţii, Kate. Pe undeva, de-a lungul drumului, ai încetat să mai evoluezi. Ba chiar mai rău. Ai început să dai înapoi. Ai uitat tot ce ştiai despre viaţă şi dragoste.

Deşi nu-l văzuse mişcându-se, ei se apropiase mai mult. Treptat, micşorase distanţa dintre ei. Mintea îi spunea să pună capăt jocului. Să pareze. Să se retragă şi să-şi pregătească apărarea. Dar trebuia totodată să se abţină să-şi dea cu părerea. Situaţia o depăşea. Trebuia să rămână. Trebuia să vadă ce se întâmpla.

— Ceea ce-i cel mai ciudat, continuă el cu glas scăzut, este că-mi este tare uşor să obţin o reacţie din partea ta. De ce, Kate? Sunt eu singurul care ştie pe ce buton să apese? Sunt eu singurul care are curiozitatea să afle ce se întâmplă când sângele va începe să se înfierbânte, făcând acest trup frumos să simtă din nou?

Stânjenită, ea dădu scurt din cap.

— Asta nu duce nicăieri, murmură ea. Scuză-mă, dar trebuie să mă întorc acum.

Era o slabă încercare de intimidare şi el îşi dădu seama de asta. Ca şi cum n-ar fi vorbit, o ţintui cu privirea, apropiindu-se tot mai nu! t de ea, destul de aproape cât să-i simtă căldura trupului,

destul de aproape încât ea să-i poată simţi respiraţia pe faţa ei.

— E o nebunie să-ţi închipui că te poţi ascunde de propriile nevoi, nu-i aşa? şopti el. Apetitul sexual nu este ceva de care să te ruşinezi. E ca şi cum te: ai simţi vinovată că-ţi este foame când nu ai ce mânca sau că-ţi este sete când ai stat prea mult timp fără apă.

Privirea lui se lăsă de pe chip pe trupul ei şi înapoi, ca şi cum ar fi căutat nişte dovezi ale modificărilor produse de cuvintele lui asupra ei. Evident că găsi ceea ce căuta. Şoapta acelui râs răguşit se împrăştie peste chipul ei şi după o clipă îşi aşeză mâinile pe copac de o parte şi de cealaltă a capului ei.

— A fost o lungă perioadă de uscăciune, nu-i aşa, Kate?

Spaţiul dintre trupurile lor era acum insesizabil, iar când el se întoarse puţin, îi atinse sânii cu pieptul lui într-o mângâiere uşoară, care făcu să se înfioare trupul ei sensibilizat.

— Cine eşti tu? Glasul ei era răguşit din cauza şocului. A şocului şi a unui sentiment pe care nu voia să-i exploreze deocamdată. Sau poate niciodată.

Când ea îşi trase capul înapoi, clipind, energia electrizantă, încărcată de erotism, păli pentru o clipă.

— Ştii cine sunt, spuse el.

Ea clătină din cap o dată, apoi încă o dată, cu mai multă forţă.

— Nu. Se opri şi-şi drese glasul ca să-l facă să fie mai ferm. Nu, nu ştiu. O clipă am crezut că am putea deveni buni prieteni, ca după aceea, să faci aşa ceva, ceva care să mă tulbure, fără discuţie. De fiecare dată când petrecem mai mult de câteva secunde împreună, faci un fel de test cu mine. Fie că mă ataci cu acele vibraţii încărcate de erotism, excitându-mă, fie te exprimi grosolan, cu intenţia clară de a mă scoate din sărite. Ca şi cum aş fi un aluat de pâine pe care-l încerci din când în când, ca să vezi dacă a crescut. Şi nu mi-ai spus încă pentru ce. Dacă te-ai purta în

acelaşi fel şi cu Veda, aş zice că aşa îţi este firea, dar nu te porţi decât cu mine aşa.

— Doar cu tine, se mişcă el din nou, frecându-se cu pieptul de sânii ei, asigurându-se că ea simţea aspra mângâiere pe vârfurile sfârcurilor excitate.

Kate închise ochii şi încercă să se retragă, ca şi cum ar fi vrut să oblige copacul să o absoarbă.

— Ce crezi că reuşeşti cu asta? întrebă ea iritată.

— Nu ştiu exact ce fac şi nu trebuie să te sperii, şopti el. Dărâm doar puţin din zidul acela.

— Nu… nu, să nu faci asta, gâfâi ea.

— Nu eşti obligată să rămâi, îi spuse el. Poţi pleca oricând vrei. Nu te ating nici măcar cu un deget.

Avea dreptate. Ca şi în vis, ea ştia că se poate retrage dacă vrea. Şi tot ca în vis ştia că va rămâne.

Trăsăturile lui jubilau de o satisfacţie sălbatică şi-şi aplecă în aşa fel capul, încât ea îi simţi respiraţia caldă pe ureche.

— Eşti aproape de compătimit să dormi singură, frământată de vise erotice.

Îndoindu-şi genunchiul, îşi strecură încet piciorul stâng între pulpele ei, forţând-o delicat să primească intruziunea senzuală.

— Să nu faci greşeala să-ţi închipui că visele acelea seamănă cu ceea ce se petrece în realitate. Vrei să-ţi spun cum se petrec lucrurile în realitate?

Când ea scutură puternic din cap, el îi răspunse cu un râs uşor.

— Nu? Păcat, dar am să-ţi spun totuşi. În viaţa reală, când eşti în braţele unui bărbat nu ai o singură senzaţie. Simţi peste tot fierbinţeala. Densitatea trupului. Netezimea lui, umezeala…

— Nu…

Protestul i se stinse în gât. Era prea mult, depăşea ceea ce simţise în visul ei. Atingerea tulburătoare, mângâierea piciorului lui musculos dintre pulpele ei, a docului pe mătase. Ţesătura aspră a cămăşii lui frecându-se iar şi iar de sânii ei. Căldura respiraţiei lui de pe ureche. Totul era o explozie de erotism şi totul era real.

Deşi efortul era dureros, ea îşi stăpâni trupul. Dacă ar înceta să o mai excite, şi-ar putea strânge toate forţele, ar putea să găsească o cale să lupte împotriva senzaţiilor pe care le simţea. Dar el nu înceta.

— Când te sărută pe gât şi pe piept, şi pe abdomen, îţi poţi afunda degetele în ceva real. Nu trebuie să zaci acolo. Te poţi mişca, te poţi oferi, Kate. Şi în cele din urmă, când ajungi la acele minunate spasme de plăcere ele nu se pierd în gol, ci pe o gură umedă sau pe degetele încleştate, sau pe fierbin…

— Nu…

El nu luă în seamă negarea răguşită. Mişcându-şi pieptul, lăsă ca nasturii tari şi reci ai cămăşii să se frece puternic de sfârcurile ei. Piciorul lui continua să se mişte între pulpele ei, în sus şi în jos, la nesfârşit.

Era depăşită de simţuri. Dacă nu făcea ceva, dacă nu-l făcea să se oprească, se va pierde într-o izbucnire violentă de senzaţii. Trebuia să se dea la o parte. Trebuia să-şi forţeze trupul narcotizat să…

— În acel moment dai tot ce este în tine, Kate, rosti el tărăgănat într-un uşor scrâşnet răguşit. Şi rămâi liniştită. Este cel mai bun tratament împotriva insomniei, care s-a inventat vreodată.

Prin senzaţia de plăcere, Kate îşi dădu seama cum partea inferioară a trupului ei începuse să se împingă înainte ca să întâmpine fiecare alunecare a piciorului lui iar şi iar, luptându-se să simtă din ce în ce mai mult.

Cu un strigăt imperceptibil de protest ea îşi propti mâinile în pieptul lui şi-l împinse la o parte.

Nu trebuise să depună niciun pic de efort! Doar un brânci uşor şi fu liberă.

În graba de a se îndepărta de el, calcă stângaci într-o parte şi se poticni. Când, în mod automat, el întinse mâna să o ajute, ea se dădu la o parte neluând în seamă mâna lui. Nu putea să-l! lase să o atingă. Dacă o mai atingea o dată era pierdută. N-ar mai fi putut să-l părăsească. Nici n-ar fi avut puterea să plece de lângă el.

Restabilindu-şi echilibrul, Kate se îndreptă repede spre uşa din spate, spre siguranţa pe care o oferea casa.

David se uită la uşa închisă în urma ei, încleştând pumnii, cu respiraţia accelerată şi zgomotoasă.

După câteva momente de tensiune puternică se întoarse şi se rezemă din nou de copac. Doar când îşi şterse faţa cu o mână, îşi dădu seama că vârfurile degetelor îi sângerau datorită scormonelii în copac. Trebuise să-şi încordeze toată voinţa ca să le ţină departe de ea, râcâind trunchiul aspru.

Respirând adânc, căută să-şi recapete calmul, îşi aminti de tehnicile de supravieţuire pe care le folosea cu duşmanii lui şi-şi forţă pulsul să-şi recapete ritmul normal, iar muşchii să se relaxeze.

Ce dracu' îşi închipuie el? Voise să o facă să fie tulburat. Voise chiar şi pentru o scurtă clipă, să aibă importanţă în viaţa ei.

Sfinte Dumnezeule, trebuia să fie nebun să încerce aşa ceva. Să-şi fi ieşit din minţi.

Era cuprins de nelinişte, dar o nelinişte diferită de aceea din atacurile lui de panică. Nu simţea niciun imbold să o ia la fugă şi să o ţină aşa întruna. Această nelinişte deosebită era produsă de dorinţa lui nestăpânită de a o urma în casă, de a se duce după ea în

dormitor ca să termine ceea ce începuse aici sub lumina lunii.

Ajunsă în bucătărie, Kate se rezemă de uşă, cu genunchii tremurându-i, cu pieptul ridicându-se agitat şi cu respiraţia puternică, gâfâitoare.

Nici nu-i venea să creadă ceea ce se întâmplase. Tot sistemul ei de apărare, sistem pentru care avusese nevoie de ani ca să-i poată stăpâni, dispăruse. Iar el nu se atinsese nici măcar cu un deget de ea.

Un râs aproape isteric îi izbucni din gât. Nici într-un milion de ani nu şi-ar fi putut închipui că era în stare de asemenea senzaţii. Citise despre aceste lucruri în cărţi şi văzuse în filme astfel de situaţii, dar nu era genul de senzaţii pe care le trăieşte o femeie obişnuită.

Cu David… Când făcea dragoste cu soţul ei, totul se petrecea cu delicateţe. Momentele erau pline de veselie şi dragoste. Cu David, actul sexual fusese întotdeauna amuzant.

— Acum nu fusese amuzant, şopti ea răguşit.

Fusese ca şi cum s-ar fi aflat într-o ambarcaţie în mijlocul furtunii. Un lucru de viaţă şi de moarte.

Şi probabil că tocmai asta o necăjea cel mai mult. Un bărbat supărător de atrăgător a tracasat-o sub lumina lunii, dar lui Kate i s-a părut important.

Întinzând mâna, David înhăţă cordonul atârnând din tavan şi becul se aprinse aruncând în jos un con galben de lumină, iluminând zona imediat apropiată din jurul lui, restul camerei rămânând cufundată în întuneric.

Subsolul era încăpător, întinzându-se pe toată lungimea şi lăţimea casei, şi harababura domnea pretutindeni. Cutii, unelte şi o bancă lungă, care înlocuia masa de lucru.

Stând în cercul de lumină, el se răsuci împrejur şi citi

etichetele de pe cutiile din imediata lui apropiere. Unele erau de-a dreptul misterioase: Green K & K. FFQ. BBC/18 Mo. Altele erau mai puţin criptice. Becuri de Crăciun pentru exterior; Albastru de China pentru bunicei.

Şi mai erau şi alte cutii însemnate pur şi simplu: David.

El deschise vreo câteva dintre ele şi sortă conţinutul. Cărţi, îmbrăcăminte, echipament pentru pescuit. O colecţie de monede antice. Lucruri care-i aparţinuseră de mult, pe când mai era încă viu şi aceasta mai era casa lui.

Când fruntea îi fu inundată de picături reci de sudoare, David strânse din pumni, trăgând puternic aer în piept, luptând întruna împotriva panicii care-l năpădea, şi încercând să se liniştească.

I se mai întâmplă să se trezească din vreun coşmar, petrecându-şi restul nopţii plimbându-se prin cameră, rezistând somnului, în refuzul de a fi tirâţ înapoi în ecourile întunecatre ale celor şase ani. Dar atacurile de anxietate nu mai apăreau atât de des ca înainte şi nu mai ţineau atât de mult.

„Buzele lui schiţară un zâmbet vag, lipsit de buna dispoziţie. Ştia foarte bine pentru ce nu mai erau atât de puternice atacurile. Adevărul era că prezentul câştigase teren în conştiinţa lui, eclipsând trecutul. Din noaptea în care o aţâţase pe Kate să-şi parasească siguranţa dormitorului steril, amintirea celor petrecute sub stejar le umbrea pe toate celelalte.

În noaptea aceea, după ce ea plecase de lângă el, David hoinărise câteva ore cu maşina prin jurul oraşului Dallas, fără nicio ţintă, neluând în seamă luminile şi agitaţia de noapte, stăpânât de dorinţa persistentă. Nu se întorsese până când nu fusese sigur că putea rezista imboldului de a intra în casă, suindu-se în dormitorul pe care-l împărţiseră pe vremuri amândoi.

David mai dorea şi acum acest lucru, să o facă să-şi ia câmpii

şi să termine ceea ce începuse în noaptea aceea.

Îşi amintea întruna clipele petrecute în curtea din spate. Înfăţişarea ei când briza îi adia prin părul blond. Cum se mula pe şoldurile şi pe pulpele ei straiele acelea subţiri din mătase albă, insubstanţiale ca un gând care trece, conturându-i şi mărindu-i pieptul.

Acum, când amintirea făcu să simtă o încordare în vintre, se răsuci şi-şi trecu degetele prin păr.

Este ridicol, îşi zise, îndreptându-se către banca de lucru. Trecuse prea mult timp de când nu avusese de-a face cu asemenea lucruri. Aşa că-l înfierbântase o femeie frumoasă. Ce scofală. Era o reacţie absolut naturală. După şase ani de celibat orice bărbat ar fi înnebunit, găsindu-se în apropierea unei femei cum era Kate.

Râse scurt. După şase ani, Eleanor Roosevelt ar fi arătat al dracului de apetisantă.

Dacă mai avea cât de cât simţul realităţii, trebuia să se ducă chiar în noaptea asta şi să găsească o femeie disponibilă, o femeie care să nu-i creeze complicaţii, o femeie care să nu-l înnebunească. Se găseau sute de femei frumoase în afara casei ăsteia. Tot ce avea de făcut…

David îşi întrerupse brusc gândul. Se prostea singur. Era clar că o dorea pe Kate. Nicio altă femeie, oridt de frumoasă sau de disponibilă ar fi fost ea. El o voia pe Kate.

Şi fiind conştient de asta, David îşi dădu seama că simţea dorinţa lui pentru Kate ca pe o trădare. Dorind-o pe ea ca şi cum ar fi tăgăduit sentimentele pe care le avea pentru Kathy.

Aiurea.

— Bună, Mac.

Întorcând brusc capul, David îl văzu pe Ben păşind în cercul de lumină.

— Ce naiba faci aici?

— Mă gândesc, răspunse David, descleştându-şi pumnii şi răsuflând uşurat. Mă gândeam pur şi simplu. Dar pe tine ce te aduce pe aici?

— Mă ascund. Pur şi simplu mă ascund. Culegând o şurubelniţă de pe bancă, puştiul o examină o vreme.

— Ce părere ai avea dacă aş zice că asta este o Ţestoasă Mutant, Sabia Temută a Mlaştinei? Şi şfichiui aerul cu şurubelniţa. În felul acesta i-am putea distruge pe tipii răi, transformându-i în praf şi pulbere.

— De cine te mai ascunzi de data asta?

Puştiul făcu o grimasă.

— De el, îi explică el, îndreptând şurubelniţa spre tavan.

David se uită în sus, apoi înapoi către fiul lui.

— De Dumnezeu? Probabil că nu ţi-e bine.

Ben râse, şi când râdea, Ben o făcea cu toată fiinţa lui. Aşa că râse şi David cu el. Îi plăcea să se uite la fiul lui, îi plăcea văzând cum i se înveseleau ochii lui mici, căprui, străluminaţi de o lumină jucăuşă.

— Nu de Dumnezeu, prostule, se afundă el în întuneric, strecurându-se cu paşi siguri prin labirintul de cutii. De Gardner Irwyn Bennett, îi aruncă el în timp ce se suia pe un cufăr vechi. De câte ori aduce flori, de fiecare dată face aceeaşi glumă, spunând că sunt din grădina Gardner. Crezi că uită că a mai făcut gluma asta o dată? N-a fost amuzantă nici la început. Dar mami râde întotdeauna. Aplecându-se, Ben întinse mâna sub o măsuţă. Deşi, nu este chiar un râs. Mai degrabă o izbucnire, ca atunci când citeşti ceva într-o carte. Ha, ha, ha, cam aşa.

— Eşti un băiat deştept, nu-i aşa?

— Ţi-am spus că m-au testat…

— Da, ştiu. Şi au găsit că ai un creier bun. Încruntându-se, David întinse mâna să se frece pe obraz. De ce dracu' îşi alege ea bărbaţi de care trebuie ca fiul ei să se ascundă? Ori nu-şi dă seama ce simte Ben, ori nu-i pasă.

Dar îi pasă. Nici nu încape îndoială în privinţa asta. David văzuse felul în care se purta cu Ben. Văzuse în nenumărate rânduri că era o mamă bună.

Era oarbă în privinţa bărbaţilor cu care avea de-a face?

Când Ben se întoarse în cercul de lumină, ţinea în mână o pungă pe jumătate plină cu acadele.

— Au rămas de la sărbătoarea tuturor sfinţilor, îi explică el lui David.

— Dar asta a fost acum vreo şase luni.

— Acadelele nu se strică. Am mai mâncat până acum din cele bune. Acum au rămas doar cele verzi şi roşii. El ridică punga. Vrei?

Când David ezită, Ben sări pe bancă şi începu să se legene încoace şi încolo.

— Uită-te dacă mi-e limba verde, spuse el, scoţând limba.

— Este dezgustătoare.

Copilul rânji.

— Mary Katherine Prescott mi-a dat nişte bomboane care-ţi înnegresc dinţii şi limba, dar mama nu mă lasă să mănânc aşa ceva.

— Ăsta-i un lucru înţelept.

Se aşeză pe bancă lângă fiul său şi zăbovi o clipă studiindu-i feţişoara.

— Îţi aduci aminte de ziua când ai venit la mine în casă şi mi-ai spus că niciunul dintre prietenii mamei tale n-ar fi un tată bun pentru tine? Atunci te ascundeai de Julian. Acum iar te ascunzi. Vrei să-mi spui şi mie ce ai împotriva lui Gardner Irwyn Bennett?

Ben ridică din umăr, concentrându-şi toată atenţia asupra acadelei.

— Nu mă poate suferi în preajma lui.

— Ce te face să crezi asta?

El ridică din nou din umăr.

— Pen că mi-a zis.

El se uită către David.

— Prima dată când a venit aici, chiar înainte de Crăciun, şi mi-a adus un cadou. Era o porcărie, dar, oricum, i-am spus că-mi place pen’ că mami era acolo şi ea îmi zice întotdeauna să fiu drăguţ. Spunând că sunt un băiat grozav, mi-a zis Benjy, ca şi cum n-ar fi ştiut că este un nume de câine.

El vorbea precipitat, legănându-şi picioarele în ritmul vorbelor.

— Apoi mama s-a dus să vorbească, la bucătărie, cu Veda şi fruntea lui Gardner s-a încreţit ca în desenele animate cu pescăruşi şi mi-a spus să nu mai lovesc mobila cu picioarele şi să nu ating faţa de masă, pen’ că mâinile mele sunt murdare şi, Iisuse, nu pot sta locului. Eu i-am spus că nu trebuie să pronunţe numele lui Iisus în derâdere, mai ales de Crăciun, pen’ că asta-i ziua Lui de naştere. Şi atunci mi-a spus să nu mai vorbesc cu el, pen’ că pe el îl enervează copiii.

Ben se opri, răsuflând adânc.

S – Aşa că am dedus că i-ar plăcea şi lui şi mie să nu fiu acolo. Şi d aia am venit aicea jos. Înţelegi?

David se încruntă. Ben nu părea chiar traumatizat. El privea totul ca pe ceva normal. Dar lui David nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc.

— De ce nu i-ai spus mamei tale ce simţi faţă de el?

— Ei, pen’ că ar fi necăjit-o, îi explică răbdător Ben. Ei îi place

de el şi mie îmi place de ea, iar ei i-ar plăcea ca noi doi să ne înţelegem. Dar mie nu-mi place de el şi nici lui de mine. Şi nu-mi place cum se poartă, de parcă asta ar fi casa lui, atingându-se de lucruri care nu-i aparţin. Aş vrea să-i spun să ia mâna de pe ele, dar nu pot, Iisuse, pen' că…

— Pe ce lucruri pune mâna? îl întrerupse David.

— Pe toate lucrurile. Chiar pe toate, la fotoj grafiile tatălui meu şi se uită la ele. Se învârteşte! prin salon, mişcând lucrurile de pe rafturi şi de pe mese, ca şi cum s-ar uita dacă este praful şters…

Ben îşi îndreptă bustul şi scoase un oftat.

— Gardner mă enervează.

— Cred că mă enervează şi pe mine, mârâi David printre dinţi.

David stătu timp îndelungat privind fix peretele. Apoi, ridicându-se brusc în picioare, se uită către fiul lui:

— Vrei să-ţi arăt un secret?

Ben sări de pe bancă, părând surprins.

— Sigur.

Luând o scară pliantă, îi spuse puştiului să-şi ia Super Sabia Mlaştinilor şi se îndreptară amândoi spre partea opusă a camerei, care era cufundată în umbră.

Cinci minute mai târziu, David stătea în vârful scării cu Ben care se afla cu două trepte mai jos. Pe perete, foarte aproape de tavan, era un mic orificiu acoperit cu o clapă de metal.

Cu ani în urmă, când David descoperise calităţile acestui orificiu, nu-i destăinuise lui Kathy. Data următoare când coborâse în beci, el o strigase pe nume cu glas fantomatic, speriind-o de moarte. Deşi ştia că David era cel care făcuse aceasta, nu aflase niciodată cum o făcuse.

Punând un deget la buze ca să-l prevină pe Ben, David dădu, cu grijă, la o parte căpăcelul de metal. Imediat glasurile răsunară

clar prin cameră, ca şi cum ar fi vorbit într-un microfon.

— … Ştiu că nu-ţi place să auzi asta, Kate, dar copilul are nevoie de o influenţă masculină de nădejde în viaţa lui.

David înţepeni, dându-şi seama de tonul autoritar al bărbatului. Bineînţeles că lui Kate nu îi păsa de el. Când îi răspunse, în glasul ei se simţea atitudinea înţepată:

— Copilul este fericit, sănătos şi echilibrat. Pentru ce mi-aş bate capul cu aşa ceva?

— Fără îndoială că este un băiat grozav. Dar nu ai de unde să ştii ce probleme se pot ivi în viitor. Peste câţiva ani va fi un adolescent şi asta este o perioadă dificilă, chiar şi pentru copiii care au ambii părinţi. Trebuie să te pregăteşti pentru asta. Gândeşte-te, Kate, ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l poţi face. Copilul are nevoie de un tată.

— Pentru ce-mi spun toţi asta?

— Ştii vorba din bătrâni: Dacă trei oameni îţi spun că eşti beat, du-te şi te culcă.

— Nu ştiu… nu ştiu, mormăi ea, părând tracasată, exasperată.

După o clipă, când o auzi cerându-şi scuze de la oaspetele ei, spunându-i că trebuia să dea un telefon de afaceri, David îi făcu semn lui Ben să coboare de pe scară.

— De aici, ei nu ne pot auzi, îi explică el lui Ben când ajunseră în celălalt colţ al camerei:

— Neîmaipomenit, spuse Ben cu ochii dilataţi de surpriză. De unde ai ştiut de gaura aia?

— Multe case au aşa ceva. Dar ăsta este secretul nostru, e bine? David se opri, cercetând o vreme chipul fiului său. Ai dreptate în legătură cu Bennett. E un tip tâmpit.

Ben dădu din cap, aplecându-se să se scarpine pe genunchi. După o clipă, fără să ridice ochii, spuse:

— Un băiat pe care-l cunosc, Jonathan Phillip Vintner, care stătea peste drum. Nu chiar vizavi. Cu două case mai jos, şi făcu semn cu degetul peste umăr undeva spre sud, pe acolo peste drum. S-a mutat acum la El Paso, aşa că nu mai locuieşte aici.

David aşteptă. Era ceva în glasul copilului, ceva care-i părea lui David, că această poveste nu era o conversaţie obişnuită.

— Odată, continuă Ben, când ne jucam de-a pierduţi în deşert, Jonathan mi-a spus că R.J. Îl bătea uneori. R.J. Era tatăl lui vitreg. Dar nu-l Iovea cu palma. Jonathan zicea că R.J. Îl lovea cu pumnii.

El încetă să-şi mai scarpine genunchiul şi continuă cu cotul, fiind cu privirea plecată în jos.

— Jonathan îi spusese mamei lui şi aceasta se înfuriase şi-i spusese că minte şi că o să-l trimită la bunicul lui în N’Airlins, Louisiana, iar 1ui Jonathan îi părea bine că bunicul lui măcar nu-l va mai bate. Dar îl durea că mama lui credea că minte.

— Foarte rău, spuse încetişor David.

Ben dădu din cap.

— Uneori mă gândesc la Jonathan. Uneori… Ştii, el nu s-a dus la N’Arlins la bunicul lui. L-au luat cu ei la El Paso.

— Şi te întrebi dacă-l mai bate R.J?

Când Ben încuviinţă din cap, David se aşeză şi-l luă pe fiul lui în poală. O clipă se temu ca nu cumva Ben să considere că a sta în braţele lui ar fi o comportare de bebeluş, dar copilul nu protestase. El se aciuise, strângându-se mai aproape până când umărul lui se atinsese de pieptul lui David.

Înghiţindu-şi nodul din gât, David suspină uşor.

— Asemenea lucruri se întâmplă uneori, Ben. Eu aş vrea să nu se întâmple, dar se întâmplă.

Uitându-se către copil, văzu cum acesta îl iscodea cu privirea.

— Dar ţie nu ţi se va întâmplă aşa ceva, spuse el, încet dar

hotărât. Înţelegi? Este prea multă lume care veghează asupra ta. Mama ta, Veda, Ralph. Şi eu. Noi nu vom permite să ţi se întâmple aşa ceva.

Ridicând mâna, dădu la o parte părul de pe fruntea mică.

— Cred că n-o să te mai sperie mult timp Bennett. Faptul că vine în vizită la mama ta şi că îi aduce flori, nu înseamnă că se va căsători cu el. Mama ta este o doamnă foarte inteligentă. Ea nu o să se încurce cu un înşelător ca ăsta.

Ben întoarse capul într-o parte, dar nu înainte ca David să observe neliniştea din ochii lui.

— Şi dacă se va lăsa înşelată? şopti Ben. Dacă o s-o prostească? Chiar dacă nu m-gr bate, el nu poate să fie tatăl meu, Mac. Nu poate.

— Destul, spuse David cu glas ferm. N-o să se întâmple asta.

Scărpinându-şi nasul, Ben mormăi:

— S-ar putea.

— Nu se va întâmplă.

— S-ar putea.

— Nu se va întâmplă. Pentru că nu am să permit eu asta. N-am să permit… Ţi-ar plăcea ca vreunul dintre prietenii mamei tale să-ţi fie tată? întrebă brusc David.

Ben scutură încet din cap.

— Junior este drăguţ, iar Julian mă face uneori să râd, dar ei nu sunt taţi. Înţelegi? Sunt doar nişte bărbaţi.

David înţelegea ce voia să spună Ben. Nici junul dintre ei nu era în mod sincer interesat de băiat. Se purtau drăguţ faţă de el doar ca să se apropie de Kate.

— Deci despre câţi bărbaţi vorbim noi? întrebă David.

— Junior şi Julian, ridică el în sus câte un deget i pentru fiecare dintre ei şi domnul Allbright şi Gardner Irwyn Bennett.

Russel s-a căsătorit cu doamna aceea înaltă, cu bărbia ascuţită, şi ei nu-i place de mami, aşa că el nu mai vine pe aici.

— Dar Douglas? întrebă David, amintindu-şi de convorbirea telefonică a lui Kate din ziua când îl angajase pe el.

— A, da, uitasem. Douglas are două case. Una în Dallas şi alta în altă parte. Cred că este printr-unul dintre statele Maiestăţii Sale, aşa că nu prea stă pe aici.

— Bine, zâmbi David, asta fac în total cinci prăjituri. Dacă nu vrei să-i mai vezi învârtindu-se pe aici, trebuie să-i lichidăm.

— Adică să-i împuşcăm? Ben sări în picioare, cu ochi rotunzi de surpriză, care păreau suspicios de veseli la acest gând. Stai, am o idee. Ce-ai zice dacă i-am îngropa chiar aici sub podea? Probabil că nu i-ar mai găsi nimeni niciodată.

David râse şi scutură din cap.

— Monstruleţ însetat de sânge, ce eşti? Nu mă gândesc la ceva atât de rău. Trebuie să-i convingem noi amândoi că a sta în jurul mamei tale nu este exact ceea ce-şi doresc ei.

Îl dădu jos de pe genunchi în aşa fel, încât el şi fiul lui să se privească ochi în ochi. Ce zici? Facem târgul?

După ce-şi şterse mâinile de pantaloni, Ben îi întinse mâna lui David.

— S-a făcut, spuse el cu convingere.

David scutură mânuţa murdară şi râse încântat.

— E-n regulă, atunci s-a făcut. Astăzi o să ne descotorosim de Urmăritorul Numărul Unu. Făcu o pauză. Zici că lui Gardner Irwyn Bennett nu-i plac copiii?

Ben încuviinţă din cap.

David îşi strâmbă buzele într-un zâmbet maliţios. Excelent.

După zece minute, când Ben părăsi subsolul, cu o acadea purpurie în gură, micii lui ochi căprui străluceau de hotărâre.

Traversând camera, David se aşeză pe scară şi enervează.

Aşteptă. Curând auzi târşâitul pantofilor fiului lui pe podeaua din salon.

— Unde-i mami?

Auzi vocea distrată a lui Bennett, în mod evident cu gândurile aiurea. După o clipă, tonul lui se schimbă totuşi.

— Nu vrei să stai liniştit? De ce tot ţopăi? Afară se ţopăie. Când eşti în casă, nu poţi să ţopăi.

— Ba pot. E foarte simplu, ia uită-te.

— N-am zis asta... Nu te potoleşti?

— Bine, dar muşchii mei tresar când stau liniştit, îl preveni Ben. Dacă vrei, pot să stau lângă tine şi să discutăm. Vrei să stăm de vorbă, Gardner?

— În fond, de ce nu.

În clipa de linişte care urmă, David şi-l închipui pe Ben stând pe canapea lângă nebănuitoarea lui victimă.

— Îţi place de mine, nu-i aşa, Benjy? Bennett era mai calm acum, vocea lui era caldă şi prietenoasă.

— Sigur că-mi place. Îmi placi foarte mult.

— Mi-ar face plăcere dacă i-ai spune asta mamei tale şi poate... De ce nu-i spui că ai vrea să se căsătorească din nou? Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa, Benjy? Să fie tot timpul un bărbat în casă, cineva care ar putea să te înveţe cum să te porţi...

— Trebuie să dea nişte telefoane de afaceri, se şi să facă diferite activităţi cu tine.

— Ce fel de activităţi?

— Nu ştiu. Liniştea lui se topise puţin. Tot ce fac copiii de vârsta ta.

— Adică să joci jocuri prosteşti cu mine? Da, îmi plac jocurile. Ai să te căsătoreşti cu mami, Gardner?

— Şi mie îmi plac. Şi mi-ar plăcea să fiu tatăl tău, Benjy.

— Fii liniştit. Dar n-am să vorbesc cu ea despre căsătorie. Ştii, am vorbit deja despre asta cu ea, mi-a promis cu mâna pe inimă, că de îndată ce se va căsători, o să mai facă încă vreo câţiva copii. Asta pentru că ea a fost singurul copil la părinţi şi nu i-a plăcut deloc, aşa că vrea ca eu să am mai mulţi fraţi şi surori ca să nu mă simt singur. Am stabilit că cinci ar fi destul. Ţi-ar plăcea…

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Vorbeam despre copii. El făcu o pauză. Dar poate că ar fi mai bine să te căsătoreşti mai repede, Gardner. Ca să aveţi timp să faceţi cinci copii înainte ca ea să îmbătrânească. Doar dacă nu va avea gemeni. Prietenul meu Casey Riggs, mama lui a…

— Kate nu mi-a spus niciodată nimic despre asta… Ce s-a întâmplat cu acadeaua ta? Glasul lui Bennett era scăzut şi speriat. Benjy, nu aveai o acadea când ai intrat aici? Ce s-a întâmplat cu ea. Prudenţa lui se transformă în panică. Unde este?

— Poate că mi-a căzut. Cele roşii nu sunt culoarea mea preferată. Mie îmi plac mai mult cele galbene, dar… A, uite-o.

— Unde?

— Chiar aici pe spatele mânecii tale. Stai liniştit. Nu pot să o iau, dacă te tot fâţâi. Au rămas vreo câteva urme, dar nu-i nimic. Acadeaua se spală.

— Ah, pui de… răutăcios. Asta-i haină de caşmir. La dracu', băiete, mi-ai uns toată mâneca de la haină cu porcăria aia roşie!

— Ar trebui să te înveţi cu asta, Gardner, spuse cu înţelepciune Ben. Cu şase copii, fiecare dintre ei te va mânji cu câte ceva.

— Mi-aş tăia gâtul mai întâi, mârâi el cu respiraţia tăiată. Spune-i mamei tale… spune-i că s-a întâmplat ceva şi nu am mai putut sta.

Ultimele cuvinte abia se auziră.

David se rezemă de zid şi râse.

Unu a fost doborât, urmează ceilalţi patru.

Când intră în salon, Kate încruntă din sprâncene, uitându-se împrejur.

— Unde este Gardner? îl întrebă ea pe Ben.

— A plecat. A spus că probabil am să-ţi spun că s-a întâmplat ceva. Îmi place rochia asta. Parcă ar fi o rochie pentru o petrecere.

— Asta-i tot ce a spus, că s-a întâmplat ceva?

Eu eram la telefon, aşa că ar fi putut… Se aşeză pe canapea şi scoase un oftat. Spune-mi exact ce s-a întâmplat, Ben.

Fiul ei lăsă capul într-o parte şi aruncă o privire; pe furiş, o atitudine pe care o lua întotdeauna când trebuia să se gândească profund.

— Am stat de vorbă… ăăă, să vedem, i-am spus despre Casey că are două surori gemene şi apoi… s apoi… ei bine, atunci Gardner s-a simţit stingherit, a roşit oprindu-i-se respiraţia. Ben ridică capul, făcu ochii mari şi ridică din umeri. Atunci mi-a spus că trebuie să plece.

Kate clătină din cap, schiţând un zâmbet crisi pat. Gardner era un prieten bun, dar uneori era o adevărată pacoste. Grija pentru aspectul lui exterior era aproape obsesivă. Ar fi fost îngrozit dacă ar fi observat că nu era totul perfect pe el.

— Crezi că Gardner s-a purtat nemanierat, nerămânând să-ţi spună că i s-a murdărit haina? întrebă Ben, întrerupându-i gândurile.

— Poate. Dând din umeri, ea se ridică în picioare. Cred că mai bine mă duc să-i spun lui Veda să amâne pe altă dată masa cu specialităţi.

Ben săltă într-un mic pas de dans.

— Daa! Şi o să mâncăm în bucătărie cu Veda şi cu Mac. Poţi să-ţi laşi pletele în jos, pen’ că îţi strângi părul la întâlnirile de afaceri, iar astă-seară ne distrăm doar.

— Voi face întocmai, fu ea de acord, râzând în timp ce ieşea din salon.

Era pe la jumătatea holului când uşa de la subsol se deschise şi apăru McKinsey Smith.

Kate simţi pe loc cum i se suie fierbinţeala în obraji. Spre neplăcerea ei, amintirea nopţii aceleia din curtea din spate era la fel de puternică, la fel de dureroasă ca întotdeauna.

— Stăpâna fantomă, spuse el cu şoapta lui răguşită. Începusem să cred că eşti doar o plăsmuire a imaginaţiei mele. Se opri ca să-i examineze o clipă chipul.

— Făcea impresia că ai dispărut cu desăvârşire.

Ocolindu-i privirea, îşi umezi buzele.

— Am fost ocupată.

— Ai fost speriată, o corectă el.

— Nu fi ridicol. Începu să se îndrepte către el, apoi se opri brusc. Acum este timpul să terminăm. Sperasem că noaptea aceea, adică ceea ce s-a petrecut între noi în noaptea aceea, va fi dat uitării, spuse ea, tot fără să se uite la el. Dacă nu vom aminti de cele întâmplate nici eu, nici tu, am putea uita că s-a întâmplat vreodată. Dar tu continui să-ţi aminteşti, nu-i aşa?

— Sigur că da.

— Aşa credeam şi eu, murmură ea şi se întoarse ca să-i înfrunte privirea. Bine, să dăm cărţile pe faţă. Ai început să mă hărţuieşti şi lucrurile au mers prea departe. Ridică din umeri cam descurajată. Probabil pentru că am răspuns atât de… atât de uşor.

— Ai reacţionat ca o rachetă.

Ochii ei se îngustară din cauza iritării.

— Doar suntem adulţi, continuă ea, cu vocea ridicată. Şi înţelegem foarte bine amândoi problemele sexuale ale oamenilor.

— Nu ştiu. Îşi lăsă capul într-o parte, amintindu-i pentru o clipă de Ben. Sexul este un subiect foarte complicat. Poate că ai vrea să fii ceva mai explicită. Din moment ce este atât de important pentru tine, n-ar trebui să laşi să se strecoare ambiguităţi.

— Eşti cel mai... Se întrerupse şi se strădui să se calmeze. Bine, am să fiu cinstită, pentru că sunt singură de mulţi ani...

El o întrerupse cu un uşor sunet dispreţuitor.

— Pentru că am vorbit de sinceritate, este o deosebire clară între sinceritate şi prostie. Explicaţia ta este prostească. Ar fi cinstit să spui că a trecut mult timp de când ţi-ai împrăştiat cenuşa, schiţă el un zâmbet atotştiutor. O atingere te-ar fi făcut să scaperi şi să cedezi.

Trase aer în piept şi se răsuci, întorcându-i spatele, blestemând fierbinţeala care o trecea din nou.

Când auzi mişcare în spatele ei, Kate se înj cordă, ca după o clipă să simtă respiraţia lui pe ceafă.

— Simţi vibraţiile senzuale sălbatice, Kate? Tu ai zis aşa, îţi aminteşti? Mi-a plăcut cum arătai când simţeai asta.

O şoaptă, şi el era şi mai aproape, trupul lui îl atingea pe al ei pe la spate.

— Te-aş putea atinge chiar acum şi te-ai topi.

Eşti gata să-ţi ieşi din piele, nu-i aşa, Katie? Aşa; cum erai în noaptea aceea. Ştii ce cred eu? Cred! că dacă îmi lăsam genunchiul, unde era, încă o clipă, ai fi cedat. El scoase un râs răguşit. Cerule, îmi place asta. Îmi face plăcere să ştiu că te pot avea atât de uşor.

— Ieşi... afară, scrâşni ea printre dinţi.

După o clipă de tăcere, el o întrebă:

— Mă concediezi?

Zi da, îşi porunci ea în gând. Hai, concediază-l, spune-i să-şi ia catrafusele şi să plece. Spune-i să se ducă unde-o vedea cu ochii, cât mai departe de aici.

Încercă, într-adevăr, să scoată cuvintele din gură, dar ele se împotmoliră pe undeva prin gât şi singurul sunet care-i ieşi fu un suspin tremurător.

Numără în gând până la zece, încercând să-şi domolească tensiunea.

— Nu, spuse ea în cele din urmă. Nu te concediez. Cel puţin nu acum. Munceşti bine.

Făcu un pas înainte, ca să pună ceva distanţă între ei înainte de a se întoarce. Neavând încă destul curaj ca să se uite la el, se uită în podea.

— Dar nu este numai munca pe care o faci. Ben… fiul meu vorbeşte cu tine. Îţi spune lucruri pe care un băiat nu i le poate spune unei mame. Şi schiţă un zâmbet dispreţuitor la adresa ei. La început am fost puţin geloasă pentru asta.

Ridicând capul îi întâlni privirea.

— Îmi dau seama că nu era prevăzut ca să fii fratele mai mare al fiului meu, dar sunt destul de bună afaceristă ca să-mi surâdă ideea de a primi dublu pentru banii mei. Aşa că vreau să rămâi. Ca salariat şi ca prieten al fiului meu. Dar trebuie să-mi promiţi că vei uita ce s-a întâmplat… în noaptea aceea în curtea din spate. Dacă nu vei face asta, va trebui să te las să pleci.

Deşi vocea îi era fermă şi expresia hotărâtă, ameninţarea nu-l făcu să tremure de frică.

Pentru ce? Pentru că ştiau amândoi la fel de bine că dacă l-ar fi concediat, ar fi făcut-o din prima zi când o înfruntase.

Ce-i drept, în ciuda celor spuse chiar acum, Kate găsea că

gândul plecării lui era vag tulburător.

— N-am să uit, îi răspunse el, dar mă pot preface că am uitat. Am să mă fac a nu şti ce s-a întâmplat şi tu vei face la fel. Dar s-a întâmplat… şi niciunul dintre noi nu va uita.

— Eu pot trăi cu asta, spuse ea, schiţând un zâmbet vag. Uneori a pretinde e ca şi cum ar fi aşa.

— Nu, nu este, o contrazise el moale. Dacă te minţi destul de des, începi să crezi minciuna. Dar asta nu face ca să nu rămână tot o minciună. Pe undeva, prin interiorul tău, adevărul rămâne încă viu.

Blestemat bărbat, îl înjură ea în gând în timp ce se îndepărta pe hol. Era atât de uşor pentru el să-i pătrundă în toată fiinţa.

Dar era clar că era mai rău decât îşi închipuia el. Însă nu va afla niciodată de la ea. Nici nu era nevoie să fie lângă ea. Era suficient să se gândească la el că mintea şi trupul ei intrau în haos.

I înghiţindu-şi un geamăt, Kate se uită împrejur şi îşi dădu seama că stătea în mijlocul bucătăriei, frecându-se cu un deget la nas, în timp ce Veda se uita la ea, ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile.

— Nu, spuse ea ca răspuns la întrebarea nerostită a bătrânei. Nu încerc să comunic cu extratereştrii, am venit să-ţi spun că Gardner s-a cărat, aşa că poţi lăsa brânza scumpă pentru altă dată.

Ridică dintr-o sprânceană, gânditoare, în timp ce începu să-şi frece din nou vârful nasului.

— De fapt, spuse ea rar, lasă totul pentru altă dată; tocmai m-am hotărât să-l iau pe Ben la Pizza With Pizzazz la masă. Îi aruncă o privire lui Veda. Nu vrei să mergi cu noi?

— Perfect, spuse bătrâna cu glas plin de sarcasm. Chelneri la costum, copii scâncind, de care să mă împiedic. N-ai decât să mă crezi nebună, dar nu aşa îmi închipui eu că este distracţia.

— Nici eu, admise Kate şi se întoarse să iasă. Dar Ben va fi în

al nouălea cer.

Era gata să intre în salon, când auzi glasul lui Mac. Era acolo cu Ben.

Fricoaso, se învinui ea în gând când încetini paşii, dar după aceea se opri totuşi. Ce va face, se va ascunde întotdeauna într-o firidă când o să-i audă glasul?

— Tu eşti o adevărată forţă a naturii, îi spunea Mac, un material de prima calitate, Ben.

— În piesa de Crăciun eu am fost elful trist, îi povestea Ben. Eu am avut de spus mai multe cuvinte decât ceilalţi elfi şi le-am spus pe toate. Mami zicea că eram atât de trist, ca aproape am făcut-o să plângă. Asta înseamnă că am fost într-adevăr bun. El se opri. Gardner mi-a spus că ar vrea să fie tatăl meu.

Buzele lui Kate se strânseră de mânie. Gardner Irwyn Bennett să fie fericit dacă nu-l strânge de gât. N-avea niciun drept să-i spună asemenea lucruri fiului ei…

Apropiindu-se de uşă, Kate aruncă o privire în cameră, vrând să vadă expresia de pe chipul fiului ei ca să-şi dea seama ce tulburări îi produseseră cuvintele lipsite de delicateţe ale lui Gardner.

— Dar el probabil că ar avea nevoie de un copil ca Markie, Adams, continuă Ben, părând foarte, degajat cum se uita la prietenul lui Mac. Hainele lui Markie nu se murdăresc niciodată şi închipuie-ţi ce mănâncă la gustare? Morcovi.

Mac reacţionă scoţând un hohot răguşit şi când se uită iar către băiat, el îşi pusese prieteneşte mâna pe umărul lui Ben.

— Să-ţi spun ceva, Ben, spuse el, cu glas scăzut şi rar. Orice bărbat care ar avea şansa să aibă un fiu ca tine şi nu ar îngenunchea să-i mulţumească lui Dumnezeu, n-ar mai fi bărbat.

În umbra coridorului, lui Kate i se tăie respiraţia. Deşi vocea

lui era normală, dorul adânc din ochii de aur, aburiţi, ai lui Mac o făcu să simtă o durere ascuţită în piept.

Retrăgându-se cu grijă din uşă, ea se întoarse înapoi. Trebuia să mai aştepte puţin, înainte de a-l i anunţa pe Ben de schimbarea planului în legătură cu masa.

Lui Mac nu i-ar fi făcut plăcere să ştie că ea îi văzuse expresia de pe faţă. Nu i-ar fi făcut plăcere să ştie că, privindu-l, îşi dăduse seama de durerea lui, şi pentru o clipă ar fi vrut să o împartă cu el.

Lui Kate nu-i făcu plăcere să constate că primul ei impuls fusese să se ducă la McKinsey Smith şi să-l ţină în braţe până când ar fi pierit durerea din amândoi.

— Spune-i lui Junior că voi fi acolo cât voi putea de repede.

Kate ţinea volanul cu o mână şi receptorul telefonului cu cealaltă. Când maşina dinaintea ei se mişcă, ea slăbi piciorul de pe frână şi lăsă ca micul ei Chevrolet să ruleze înainte câţiva centimetri.

— Dar dacă nu se degajează traficul curând, adăugă ea crispată, o să fim fericiţi dacă vom ajunge la masă la desert.

— Am să-i transmit mesajul, o asigură Veda. Numai să nu-mi ceri să stau acolo să-i ţin de urât până te întorci. Omul ăsta mă calcă pe nervi. Vorbeşte atât de rar, că-mi vine întotdeauna să-i dau o scatoalcă după ceafă şi să-i spun: hai, dă-i drumul.

Scoţându-şi pantoful sting, Kate îşi frecă talpa dureroasă a piciorului de covor.

— Vreau doar să nu-mi pui pe fugă musafirul până când nu-ţi dau eu vreo indicaţie specială. De ce nu-i spui lui Ben să-i ţină companie?

Apăsând butonul cu degetul mare de la picior, Kate întrerupse legătura, lăsă telefonul pe scaun şi întinse mâinile să se frece pe gât.

Fusese o zi lungă.

Primul lucru pe care-l făcuse de dimineaţă fusese să se ducă la Houston ca să verifice care mai este stadiul construcţiilor celor două Centre Rapide de întreţinere. Îşi petrecuse ziua alergând să discute cu toţi cei din Consiliul orăşenesc pentru utilajul de instalaţii. Apoi goana înapoi la Dallas îi fusese întârziată cu aproape o oră. Iar acum era blocată într-o coloană de maşini care se întindea pe aproape cinci kilometri.

O zi foarte lungă.

Acum, mai urma şi dineu! de la Camera de Comerţ.

Junior Thibideaux nu era membru al Camerei de Comerţ. El nu era membru al nici unei asociaţii legată de procesul muncii. Dar Junior avea un mare atribut. Putea fi găsit întotdeauna când aveai nevoie de o escortă.

În ultimele săptămâni fusese nevoită, dintr-un motiv sau altul, să apeleze mai mereu la Junior.

ICelelalte escorte ale ei păreau să fi intrat în pământ. Nu-i văzuse pe Peter sau pe Julian de săptămâni. Douglas nu se arătase nici în urma apelurilor lăsate de ea pe automat. Iar Gardner nu mai apăruse din ziua în care plecase de la ea din cauza petei de pe haină.

— Vor să-mi spună ceva cei mai buni prieteni? mârâi ea în timp ce coloana se mai mişca vreo câţiva paşi înainte.

Mai trist era că ei nici nu-i păsa. Kate obosise să muncească atât de mult ca să-şi menţină relaţiile platonice cu bărbaţii. Obosise să se tot ducă la petreceri după petreceri fără sens. Obosise să fie reclama vie a Centrelor de întreţinere Rapidă. Trecea printr-o perioadă de oboseală.

În drumul spre casă îi venise un gând straniu: Să vândă totul.

Deşi ideea de a-şi vinde întreprinderea era puţin cam

angoasantă, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât o găsea mai atrăgătoare. Putea pune o parte din profit în cont sau să o investească în proprietăţi imobile, în orice domeniu sigur pe care i l-ar fi indicat Peter Allbright, iar restul să-l folosească pentru a porni o altă afacere riscantă, ceva care să-i ofere reale satisfacţii.

Şi cam ce ar fi asta? se întrebă ea.

— Ce am vrut eu să mă fac când studiam? murmură ea cu glas tare.

Nu era o nouă întrebare. În şcoala superioară şi după aceea în timpul colegiului, Kate fusese îngrijorată că toate prietenele ei erau atât de hotărâte, ştiind ce voiau să se facă. În afară de dorinţa de a câştiga cât mai mult, ele îşi aleseseră cariera. Profesoară, doctor, avocat, inginer. Dar Kate era altfel. Ea nu avea un scop anume. Ştia doar că voia să muncească în domeniul ei cu pasiune.

Şi acum, după ani de zile, voia acelaşi lucru şi habar nu avea ce să aleagă.

O jumătate de oră mai târziu, când Kate deschidea uşa din spate şi intra în bucătărie, singura concluzie la care ajunsese era că se simţea prea obosită ca să tragă vreo concluzie.

După ce făcu vreo câţiva paşi prin cameră, se opri. Mac era înăuntru. Cel puţin partea inferioară a trupului lui era evidentă. Era lungit pe spate sub jgheabul de lături, cu un genunchi ridicat. Partea inferioară a trupului se răsucea uşor, cu toţi muşchii încordaţi.

Kate era obosită. Aşa că nu avu forţa să se uite la trupul lui. Dar nu putu ignora totuşi micul şoc electric care-i învăluise regiunile inferioare ale trupului, văzându-l.

Trecuse aproape o lună de la noaptea în care se întâlniseră în curte. După scurta discuţie care avusese loc între ei, Mac continuase să aibă grijă de proprietate. Deşi, uneori o privire din

ochii lui sau ceva din glasul lui răguşit îi spunea că el nu uitase ceea ce se petrecuse între ei în noaptea aceea, îşi ţinuse cuvântul şi nu mai menţionase despre asta niciodată.

Când îşi punea ea mapa pe masă, el ieşi de sub jgheabul pentru lături şi rămase încremenit cu cheia universală şi cu mâinile pe abdomen, uitându-se la ea.

— Ţevile scoteau nişte zgomote neplăcute, îi explică el.

— Probabil că suduie Veda pe cineva care a supărat-o.

Ea se uită în jur.

— Vorbeşti de raza noastră de soare, unde este?

Întinzându-se înapoi sub jgheab, el mai răsuci ceva.

— Măcelarul i-a trimis altă carne decât ceruse pentru petrecerea de mâine seară, aşa că a hotărât să se ducă să ţipe la el. Deduc că este o veche vrajbă între ei.

— Este un fel de relaţie de dragoste şi ură, îşi întinse ea gâtul într-o parte şi în alta, încercând să tragă cu ochiul. Veda îl urăşte pe măcelar şi-i place să facă gură.

— Întoarce-te, iubito!

El se ridică în sus, examinându-i chipul în timp ce-şi ştergea mâinile cu o cârpă. După aceea se ridică în picioare, se îndreptă spre frigider şi scoase o sticlă cu apă minerală. După ce-i scoase dopul, i-o întinse.

— Mulţumesc. Kate trase o înghiţitură zdravănă, apoi îşi lipi sticla rece de o tâmplă, pe când se întindea peste masa de gătit. Ce părere ai despre galeriile de artă?

Ridică dintr-o sprânceană, surprins.

— Păi, să vedem, spuse el rar. Iluminatul este în genera! bun, dar oamenii care-şi petrec mai mult timp acolo vorbesc întotdeauna ciudat. Când te duci la o expoziţie deosebită, trebuie să te duci fie mai devreme, fie după ce s-a scurs mulţimea. Să eviţi

oamenii care caută pe cineva cu care să se potrivească. Să nu ceri părerea unui colecţionar serios dacă nu vrei să te ţină toată noaptea. Se opri şi se uită către ea. Cum m-am descurcat?

Ea râse şi clătină din cap.

— Te întrebam ca o perspectivă de afaceri? Nu, n-are nimic. Oricum, nu este chiar ceea ce-mi doresc să fac.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Să nu-mi spui că vrei să-ţi lărgeşti imperiul.

— Nu să-l lărgesc. Ci să-i schimb profilul. Mai luă o înghiţitură de apă rece. Am să-ţi spun un secret. Mac, dar dacă sufli un cuvânt, am să jur că minţi.

— Buzele mele sunt sigilate, spuse el cu o străfulgerare de umor în ochii lui galbeni ca mierea în timp ce-şi făcea cruce pe piept cu un deget. Pe onoarea mea de om la toate.

Ea se aplecă mai mult şi-şi scăzu vocea:

— Nu-mi pasă dacă maşinile sunt sau nu curate.

Oftând uşor se îndepărtă câţiva paşi de el, iar când continuă, cuvintele ei deveniseră puternice şi pline de avânt:

— Asta nu-i o problemă importantă a vieţii mele. Uneori… Uneori când mă întâlnesc cu vreun membru reprezentativ al companiei, care încearcă să-mi vândă vreo nouă descoperire de îmbunătăţire, sau cu vreun geniu în marketing care vrea să organizeze o nouă campanie de reclame, garantând să capteze interesul publicului pentru maşinile de întreţinere, îi ascult vorbind cu atâta convingere, cu ochi strălucitori şi cu o căldură în glas, care nu poate fi calificată altfel decât a fi plină de religiozitate şi atunci simt un imbold nestăpânit să-i înşfac de guler şi să le zic: Vino-ţi în fire, omule. Vorbim despre maşini de întreţinere.

El râsese de multe diatribe ale ei. Dar acum clătină din cap.

— N-ar fi de acord cu tine.

— Ştiu, şi asta-i mai rău.

Scărpinându-şi bărbia cu un deget, el îi studie trăsăturile.

— Decât să cumperi o galerie, mai bine ai crea ceva care să poată fi expus în vreuna dintre ele.

Kate se încruntă. Cu mult, foarte mult timp în urmă obişnuia să picteze. Câteva persoane îi spuseseră chiar că lucrările ei erau bune. David, pentru că o iubea, acorda talentului ei o importanţă pe care ea personal se îndoia că o merita. De atunci fusese prea nesigură de ea ca să mai lase pe altcineva decât soţul ei să-i vadă lucrările.

Poate…

Aruncă o privire pătrunzătoare către Mac.

— Ce te face să crezi că aş avea îndemânări artistice?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu. Bănuiesc că mâinile, au aspect de artist.

Ridicând din sprâncene, aruncă o privire spre mâinile ei. Erau nişte mâini obişnuite. Aveau numărul normal de degete, cu degetul mare opo zabil, unghii potrivite, obişnuite.

— Pari obosită, spuse el, întrerupându-i brusc gândurile.

Când ridică privirea şi-i întâlni căutătura, ea zâmbi.

— Bună deducţie. Rezemându-se de tejghea, cu un oftat plictisit, aruncă o privire peste umăr către partea din faţă a casei. Mă mai aşteaptă însoţitorul meu sau s-o fi plictisit şi o fi plecat?

— Este aici, răspunse schiţând un zâmbet crispat. Ştii, Junior e fericit că este bogat. Nu prea este un specimen de om inteligent, nu-i aşa?

— Dacă vrei să mă necăjeşti, să ştii că nu ţine. Sunt prea obosită ca să simt ofensa. Junior este perfect.

— Probabil că este cu adevărat odihnitor.

Acuzaţia lui indirectă o făcu să râdă pe Kate.

— Într-adevăr, aşa este.

Apropiindu-se mai mult de ea, o cercetă din nou cu privirea.

— Eşti gata să cazi din picioare de somn, spuse el cu voce joasă şi răguşită. Pentru ce nu-ţi amâni întâlnirea şi să te înmoi câteva ore într-o baie fierbinte?

— Nu mă tenta, gemu ea, apoi se desprinse de lângă tejghea. Nu pot să fac asta. Trebuie să mă duc la dineu. Să-mi fac contacte. Să fac puţină conversaţie.

— Un masaj la baie şi câteva lovituri de mătură de vrăjitoare, şi ai fi ca nouă.

Era o minciună, dar Kate îşi dădea toată silinţa să o facă verosimilă.

Ajungând la scară, îl auzi pe fiul ei vorbind cu Junior, evident întreţinându-i invitatul, aşa cum i-o ceruse Kate. În mod inconştient ea fusese atrasă de discuţie, pentru că după o clipă se opri brusc şi se încruntă.

Răsucindu-se, se întoarse la scări şi se apropie mai mult de uşa salonului.

— … Şi ea zice că a avea mulţi bani nu este bine. Zice că dacă ar avea vreodată cu adevărat mulţi bani, i-ar împrăştia pe toţi. L-ar cheltui pe toţi.

— Ce? Ce ai spus?

— Ziceam despre cum ar risipi mami banii. Poate că dacă ar avea un soţ, l-ar face şi pe el să-i risipească. Tu ai cu adevărat mulţi bani… nu-i aşa, Junior?

— Mda… da, cred că am.

— Dar nu-ţi pasă dacă nu i-ai mai avea, nu-i aşa? Adică, ai putea să-ţi iei o slujbă sau aşa ceva.

— O slujbă? Ce fel de slujbă? De ce mi-aş lua o slujbă?

— Păi… dacă nu i-ai mai avea. Dacă mami ţi-ar risipi toţi banii

aşa cum zicea, am putea ajunge să fim vagabonzi. Eu am văzut un film cu vagabonzi. Ei păstrează o lingură în buzunar ca să poată mânca din cutie. Era fasole. Crezi că este vreo regulă care zice că vagabonzii nu trebuie să mănânce decât fasole? Dorm pe pământ sub copacii din parc. Mie-mi place să dorm pe pământ, şi ţie, Junior? Dacă te-ai căsători cu mama şi ea te-ar face să-ţi risipeşti toţi banii, am putea face asta ca pe o excursie cu camping. Şi am putea în fiecare zi…

— Cred că te-am ascultat destul, domnule, zise Kate intrând în cameră.

Junior se aplecase înainte, cum stătea pe canapea, cu fruntea lui netedă acoperită de sudoare. Pe Kate aproape că o podidi râsul de expresia de groază din ochii lui.

Cu mâinile în şolduri îşi scrută fiul.

— Vrei să-mi explici ce s-a întâmplat?

Ben ridică din umeri.

— Eu şi Junior tocmai stăteam de vorbă.

— Junior şi cu mine tocmai vorbeam, îl corectă ea. Da, am auzit. Din câte am auzit eu, tu vorbeşti cam mult, şi ce-i cu povestea asta să devii vagabond şi să trăieşti în parc?

— Nu era o poveste, cel puţin nu în totalitate. Ţi-a ci aminte de filmul Life of the Rich and Famous şi casa tipului ăluia care era atât de mare că trebuia să parcurgă drumul cu maşina ca să ajungă la celălalt capăt al ei, când tu ai spus că e foarte urât din partea lui să aibă atâţia bani şi că dacă tu ai avea atât de mulţi bani, i-ai risipi? Ţi-a ci aminte?

— Eu nu pot să-mi risipesc banii, spuse Junior, cu voce slabă. Sunt puşi într-un depozit. Iar eu nu aş avea puterea… să dorm sub un copac, pe pământ, afară sub cerul liber… Kate, asta este periculos. Şi în afară de asta eu am fost întotdeauna slab de

plămâni şi umezeala…

— Junior… Junior. Când fu sigură că este atent la ea, Kate îi spuse rar şi răspicat: Nimeni nu zice să dormi sub copac.

Întorcând capul îi aruncă o privire dojenitoare fiului ei.

— Ben a vrut să facă pe isteţul. Iar acum se va duce în camera lui şi se va aşeza la colţ în scaunul lui de gândire ca să cugete ce li se întâmplă copiilor mici care fac pe isteţii.

Întorcând capul îi zâmbi musafirului.

— Îţi promit că nu te voi face să aştepţi mult.

Bietul Junior, se gândi ea, ascunzându-şi un zâmbet, în timp ce-i indică lui Ben direcţia spre scări. A fi membrul castei celor bogaţi care trândăvesc era singura sursă de mândrie a lui Junior. Era o minune că nu fugise, urlând, din casă. Ben alesese cea mai sigură cale de a-l face să se simtă prost.

Cu piciorul pe treaptă, ea se opri şi se încruntă. Cum de alesese el exact acest punct slab?

Frecându-şi vârful nasului cu degetul, începu să se gândească la cele întâmplate în săptămânile trecute. Gardner părăsise casa cuprins de panică, imediat după ce avusese o discuţie cu Ben, Julian, Peter, Douglas. Toţi cei care o escortau în permanenţă dispăruseră fără să spună o vorbă. Cel puţin, fără să-i spună ei nicio vorbă.

Se întâmplase ceva şi orice ar fi fost, nu era posibil ca Ben să fi acţionat din proprie iniţiativă.

Dar Kate era aproape sigură că ştia cine era amestecat.

Răsucindu-se brusc pe călcâie, se întoarse spre bucătărie.

Veda, care tocmai despacheta o cutie cu biftecuri, îi aruncă o privire când Kate intră înăuntru.

— Ai reuşit până în cele din urmă să ieşi din blocaj.

— În cele din urmă, spuse Kate, cu privirea fixată asupra lui

Mac.

El ridică din sprânceană, întrebător, şi când ea continuă să tacă, Mac spuse:

— Bine, cred că mă voi duce acasă. Ţevile par a funcţiona cum trebuie, dacă o să mai scoată din nou zgomote neplăcute, o să trebuiască să puneţi altele noi.

Rămânând tăcută, Kate aşteptă să iasă el, apoi îl urmă în curtea din spate.

Când se trânti uşa în spatele ei, el se întoarse.

— Credeam că ai de vorbit ceva în particular cu Veda. Dar bănuiesc că am greşit.

— Cred că ai greşit.

El stătu o clipă cu mâinile în buzunare, apoi un zâmbet îi înflori pe buze.

— Vrei să vorbeşti ceva cu mine?

— Da. Vorba îi era tăioasă, căutătura evident ostilă. Da, categoric că vreau să vorbesc cu tine ceva. Ea răsuflă încet Tocmai suiam scările când am auzit, din întâmplare, o discuţie între Ben şi invitatul meu.

El clătină din cap cu reproş.

— Ai tras cu urechea? Este politicos aşa ceva?

— Ştii ce făcea Ben? întrebă ea, dând ochii peste cap. De ce mai întreb? Bineînţeles că ştii. II întreţinea pe invitatul meu cu poveşti despre cum ar fi să fie vagabond după ce Junior s-ar căsători cu mine şi eu i-aş risipi toţi banii.

Pentru că asta îl făcu pe Mac să râdă admirativ, ea îşi îngustă ochii cu mânie.

— Mai întâi m-am întrebat dacă nu este Veda în; spatele acestei maşinaţii, dar nu era stilul ei. Tu l-ai pus să facă asta, nu-i aşa?

— Să-l pun să facă asta? El clătină din cap. Nu, nu cred. Ben a venit la mine cu o problemă şi eu i-am dat un mic sfat.

— Este de neiertat. Absolut de neiertat. Făcu vreo câţiva paşi mai departe, apoi se răsuci şi se întoarse. Ştiu că ai o satisfacţie deosebită supărându-mă pe mine, dar cum poţi să te foloseşti de Ben în felul acesta.

— Nu l-am folosit, spuse el liniştit. L-am ajutat.

— Ce Doamne iartă-mă, te face să crezi… Ea se opri respirând din nou ca să se calmeze. Explică-te, te rog.

El privi o clipă în pământ, apoi ridică ochii şi se uită fix la ea.

— A început din ziua când a venit Bennett. Eram în beci când a coborât şi Ben. Şi mi-a spus că se ascundea din nou şi de ce. El ridică din umeri. Atunci am discutat despre toţi bărbaţii tăi. Ben părea îngrozit că te-ai putea căsători cu vreunul dintre ei.

— Te rog, spuse ea, dând din mâini cu exasperare. Puteai veni cu o poveste mai bună decât asta. Nu este posibil ca Ben…

— N-ai fost acolo. Glasul lui era liniştit dar ferm. N-ai văzut expresia de pe faţa lui. Copilul era speriat.

— Speriat? Dar de ce… se opri ea, tulburată. Eu presupun că el ştia…

— Poţi presupune cât vrei, o întrerupse el şi vocea lui era de o deosebită intensitate. Dar când este vorba de Ben, trebuie să fii sigură.

Deşi Kate încercă, descoperi că nu putea să se supere pe el că îi spunea cum să se poarte cu fiul ei. Indiferent ce părere avea despre McKinsey Smith, ea ştia că acesta ţinea cu adevărat la Ben.

Răsuflă plictisită.

— Dacă Ben era cu adevărat speriat, după cum spui, de ce nu a venit la mine? De ce nu mi-a spus mie ce simte?

— Se temea să nu te necăjească?

Aceasta o făcu să izbucnească în râs.

— Fiu! meu a reuşit întotdeauna să mă sur prindă, spuse ea, dătinând din cap. Nu avea de ce se teme. Nu m-am gândit niciodată să mă căj sătoresc cu cei cu care mă întâlnesc.

Şi, într-o înţelegere neexprimată, începură să se plimbe.

— Nu sunt decât buni prieteni, continuă ea, dar chiar dacă ar fi fost mai mult decât prieteni, nu m-aş fi gândit la aşa ceva. Niciunul dintre ei nu se potrivea cu Ben. Nu m-aş căsători niciodată cu cineva care nu ar avea sentimente deosebite faţă de fiul meu.

— Tatăl lui Bobby Sherwood are sentimente deosebite faţă de fiul tău, spuse el după o clipă.

După câte mi-a spus Ben, aş putea zice că se înţeleg bine de multă vreme.

— Indiscutabil, făcu ea o vagă mişcare din cap. Dar, ar trebui să fie bine şi pentru mine. N-aş putea spune că ţin morţiş să mă căsătoresc, dar dacă mă voi recăsători vreodată, va trebui să-mi placă de el. Să ţin la el.

El îi aruncă o privire piezişă.

— Se pare că este complicat să fii părinte.

— Ţi-a ieşit un porumbel din gură, spuse ea, îndurerată. Se întâmplă uneori unele lucruri mărunte de care începi să te întrebi dacă sunt cu adevărat mărunte. Poate pentru copilul tău, ele par importante. Poate că este ceva care-i poate afecta tot restul vieţii.

Ea îşi încetini pasul şi ridică în sus capul ca să-i întâlnească privirea.

— Ben nu mă are decât pe mine, asta este. Tu duci această minunată viaţă măruntă, dar eu duc o mare responsabilitate. Se bătu în piept cu încheietura degetului arătător. Eu sunt cea care trebuie să-l fac să fie sănătos şi puternic. Trebuie să fiu sigură că

este fericit şi în siguranţă. Toate sunt pe spinarea mea... şi, drept să-ţi spun, asta mă face să mor de frică.

— Este de înţeles. Dar dacă le-ai recăsători, ai putea împărţi această greutate.

— Să o împart? se crispă ea. Cu cine, cu Junior?

— Nu neapărat, spuse el cu un zâmbet vag. Mai sunt şi alţi bărbaţi primprejur.

— Ştiu. Şi unii dintre ei sunt buni, după cum zice Ben. Dar cum pot fi eu sigură care dintre ei ar putea pune fericirea lui Ben înaintea fericirii lui personale? N-am găsit încă un asemenea om. Nici nu sunt sigură că există. Ba există, se gândi ea imediat. Bărbatul de lângă ea punea fericirea lui Ben înaintea fericirii lui. Ciudat, cât de sigură era de asta! Dar tot atât de sigură era că adevărul mai bine să-l lase nespus.

Aşezându-se în faţa ei, el o privi lung un timp, în tăcere.

— A fost greu, nu-i aşa? Nu numai să-l creşti de una singură, dar şi să stai cu frica în sân.

— Ăsta-i cel mai rău lucru, râse ea cu tristeţe. Să stau noaptea trează, îngrozită dacă nu am făcut ceva greşit. Temerile iau proporţii în întuneric, ştii? Şi nu era nimeni acolo să spună: „Linişteşte-te. Facă din ca! armăsar”.

El puse o palmă aspră pe obrazul ei.

— Îmi pare rău că trebuie să faci toate astea de una singură.

Vorbele lui Mac nu o atinseră prea tare. Era \ prea furată de sunetul vocii lui, de intensitatea din ochii lui şi de căldura mâinii lui.

— Nu eşti chiar aşa de dură, nu-i aşa, Kate?

Buzele ei schiţară un zâmbet nehotărât.

— Lasă ca acesta să fie micul nostru secret.

Această simulare a fost ceea ce m-a menţinut pe mine. Dacă

voi înceta să mai simulez, nu ştiu ce se va întâmplă. Probabil că mi-aş petrece tot timpul ascunzându-mă într-o firidă.

El nu răspunse, stând pur şi simplu acolo, cu trupul doar la câţiva centimetri de ea. Kate simţi cum i se accelerează pulsul anticipând… anticipând ce?

— Păi… se opri ea ca să-şi dreagă glasul, cred că ar fi mai bine să mă întorc în casă. Dacă mă grăbesc, vom avea timp să ajungem la dineu.

— Vrei să spui că Junior tot mai bântuie pe aici? Schiţă un zâmbet strâmb. Mă tem că ne va lua mai mult să-l urnim pe el din loc decât ne-a trebuit pentru ceilalţi. Peste el trebuie să treci cu tăvălugul.

— Lasă-l în pace pe Junior, spuse ea, zâmbindu-i. Mulţumită ţie şi lui Ben, se pare că va rămâne o vreme omul meu de bază.

Schimbarea atitudinii lui Mac fu bruscă şi totală. Îngustă ochii, trăsăturile i se aspriră, iar când vorbi, vocea lui avea o notă de sarcasm:

— Până când vei cultiva o nouă recoltă, asta e.

Apoi se întoarse, îndepărtându-se de ea fără să mai spună altceva.

— Şi-a revenit! a starea normală, murmură Kate, în timp ce se îndrepta încet către casă.

Pentru o clipă se schimbase ceva în felul lui de a fi.

Doar o clipă, când pusese mâna pe faţa ei şi o privise în ochi. Kate putea să jure că văzuse aceeaşi dragoste dureroasă pe care o observase la el când îl privea uneori pe fiul ei.

— Mă simt ca un ticălos, mârâi Ralph. Nu pot să sufăr modul în care trebuie să aştept să nu fie Kate pe aici ca să vă pot vedea pe tine şi pe Ben.

Cei doi bărbaţi erau în apartamentul de deasupra garajului.

Ralph vorbea plimbându-se agitat prin cameră, în timp ce David îşi lua masa de prânz în barul care despărţea bucătăria de micul salon. Kate plecase de câteva minute la o întâlnire de afaceri.

David apucă sandvişul şi muşcă din el.

— Dacă te face să te simţi prost, nu o mai face. Bătrânul îi aruncă o privire enervată şi scoase un oftat zgomotos.

— Mă tem să vin, când este ea acasă. Mi-e teamă să nu spun din greşeală vreo prostie şi să înrăutăţesc situaţia şi mai mult. De câte ori îmi dă telefon, mă întreabă în încheiere dacă nu mi s-a întâmplat ceva. E îngrijorată din cauza mea. Îţi dai seama? clătină el din cap. Deşi o asigur că totul este în regulă, ea ştie al dracului de bine că mint, pentru că începe să mă descoasă cum stau cu sănătatea, cu afacerile, cu relaţiile amoroase.

David îi aruncă o privire peste umăr, ridicând dintr-o sprânceană.

— Mai ai relaţii amoroase?

— Asta nu este treaba ta, dar sigur că da, mai am.

— Ar trebui să te căpătuieşti şi tu, schiţă David un zâmbet maliţios. De fapt, eu ştiu cu cine te-ai potrivi perfect. Cu Veda.

— Cu vipia aia? Ce, crezi că m-aş încurca vreodată cu una care ar fi în stare să mă omoare după prima ceartă pe care aş avea-o cu ea? rânji ştrengăreşte bătrânul. Şi, în afară de asta, ea nici nu vrea să iasă în oraş cu mine. Zice că-i amintesc de primul ei soţ.

David râse.

— După câte am auzit eu despre Trip LaSalle, ar trebui să iei asta ca pe un compliment. Ea zice că era ce! mai sexy tip din lume.

Ralph ridică capul, gânditor.

— Crezi... Întrerupându-se brusc, îşi înfundă mâinile în buzunare, la un mai încerca tu să schimbi vorba. Parcă vorbeam despre tine acum. Tăcu şi se dădu mai aproape. Mă tem pentru

tine, băiete. Mă gândesc şi la Kate şi la Ben, dar cel mai mult mă tem pentru tine.

David râse scurt.

— Am descoperit de curând că, cel mai bun lucru pe care ştiu părinţii să-l facă este să se teamă.

— Cât timp crezi că o să mai poţi ascunde adevărul? Glasul şi expresia de pe faţa lui Ralph dovedeau un real interes. Pe zi ce trece faci să se adâncească şi mai mult prăpastia dintre voi.

Întorcându-se cu spatele către prietenul lui, David lăsă jos paharul cu ceai de la gheaţă şi se uită în gol. Ce ar fi vrut oare să-i răspundă la asta? Nu mai era sigur de nimic. Cum ar fi putut să-i spună lui Ralph ce va face sau cum se simţea, când nici el însuşi nu ştia? Nu ştia nici măcar cum ar fi trebuit să se simtă.

După ce îşi cercetase amănunţit sufletul, David ajunsese la convingerea că profitase de situaţia lui Ben. Ar fi fost foarte uşor să se ducă la Kate şi să-i spună că Ben era speriat de perspectiva de a avea un tată vitreg. Ea ar fi ştiut exact ce ar fi trebuit să-i spună băiatului ca să-l liniştească, să-i facă să se simtă în siguranţă.

Dar David nu voise ca lucrurile să se petreacă astfel. Dorea ca problemele lui Ben să fie rezolvate, dar voia ca el să fie cel care le rezolva. Voia să fie o persoană importantă în viaţa fiului său.

În spatele acţiunii lui nu se ascundea numai acest motiv. Mai era şi altceva, tot atât de puternic ca şi dorinţa de a-şi ajuta fiul, dar aceasta nu era prea uşor de definit. David simţea nevoia să se descotorosească de bărbaţii lui Kate. Să nu mai fie niciunul în preajma ei. Nici măcar, încetul la vorbă şi la minte, Junior.

Simţindu-se mai tracasat de propriile lui emoţii decât de întrebările pe care i le punea Ralph, se ridică brusc în picioare.

— E puţin cam complicat, murmură el, schiţând un zâmbet

jalnic.

Bătrânul îi răspunse, răsuflând zgomotos, cu subînţeles:

— Zici că este puţin cam complicat? Asta-i ca şi cum ai zice că iadul e doar o căldurică, acolo.

Apropiindu-se cu încă un pas, Ralph întinse braţul şi puse palma mare pe umărul lui David.

— Desigur că tu ai să faci cum o să crezi că este mai bine, băiete. Eu sunt ultimul care va încerca să-ţi spună ce este bine şi ce nu. Dar mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau în altul, adevărul tot va ieşi la suprafaţă. Şi tare n-aş vrea ca atunci să sufere vreunul dintre voi, nici tu, nici Kate, nici Ben.

La o oră de la această discuţie, pe când David potrivea micul gard viu, care mărginea drumul, gândurile lui se întorceau într-una ia discuţia pe care o avusese cu Ralph.

Avea dreptate, bătrânul. Din moment ce David stătea aici şi era implicat în viaţa lor, oricând era posibil ca, din întâmplare, să iasă adevărul la suprafaţă. Singura cale de a păstra situaţia sub control, singurul mod de a fi sigur că nu va fi descoperit, cu cât se gândea mai bine, era să plece de acolo.

Iar asta nu o putea face. Nu acum, nu încă.

Dar dacă ar fi examinat în mod raţional sentimentele pe care le avea pentru Kate, poate că şi-ar fi lămurit şi altceva. Poate că ar fi putut înţelege de ce mai era încă aici, agăţându-se de status quo-ul lui. Şi, dacă ar ştii asta, poate că şi-ar da seama ce dracu' trebuia să facă pe viitor.

După o vreme, auzi uşa din spate trântindu-se şi brusc, Ben apăru lângă el, trăgându-l de braţ, ţopăind într-o parte şi în alta neliniştit.

— Mac… Mac, e o rgenţă! Am uitat să-i spun lu' mami că azi am un meci. Şi nu-i un meci obişnuit. Dacă am câştiga, am ajunge

campioni pe regiune. Eu sunt cel mai bun jucător de la bătaie din echipa de baseball. Au nevoie de mine, Mac. Hai… hai, trebuie să ne grăbim. Apucându-l pe David de braţ, începu să-l smucească grăbit. Antrenorul a zis că trebuie să fim acolo la ora trei şi este aproape două şi patru… şi îi întinse încheietura mâinii, arătându-i lui David cadranul ceasului digital, din plastic.

— Ai dreptate. Este, în mod cert, două şi patru, of, dar pentru ce îmi spui mie? Ridicându-se în picioare, David privi către casă. Unde este Veda?

Băiatul începu să ţopăie din nou încoace şi încolo.

— Ea nu poate să meargă. Trebuie să aştepte pe cineva care o să-i aducă noul şezlong care se poate întinde şi se leagănă. Dar tu poţi să mă duci. Şi vrei, nu-i aşa, Mac?

— Sigur că da, ridică el dintr-o sprânceană, şi-şi frecă falca, lăsându-l pe fiul lui să-l tragă vreo câţiva paşi în direcţia maşinii.

— Dar nu crezi că ar fi mai bine să te sfătuieşti cu mama dacă e bine aşa?

— Am luat deja legătura cu ea prin telefonul din maşină. Ea a zis să te rog pe tine, dar dacă nu vrei, să nu mă vait şi să mă milogesc de tine. El se opri o clipă şi se uită către David. Dar tu vrei, nu-i aşa, Mac, şi eu nu mă văicăresc.

David chicoti.

— Nu te văicăreşti, dar te cam milogeşti. Bine, sportivule, lasă-mă să mă aranjez puţin şi o să mergem.

Parcul pentru sporturi, unde trebuia să aibă loc meciul, fusese un câmp deschis, înainte ca oraşul să-l împartă în terenuri de joc. Parcul conţinea şase terenuri de fotbal şi şase terenuri pentru basebalf, fiecare dintre ele împrejmuit cu gard din lanţuri. Sute de maşini erau parcate pe iarbă în jurul câmpului, aşezate în ordine după prima mă şină care sosise. Standul portabil pentru gustări,

care fusese ridicat special în vederea manifestării, oferea publicului vată de zahăr, floricele, băuturi reci şi murături cu mărar de dimensiuni gargantueşti. Două mici tribune cu locuri erau ridicate lângă fiecare teren, dar cei mai mulţi dintre spectatori aduseseră scaune pliante şi stăteau la marginea terenului de fotbal sau chiar lângă gardul din lanţuri ca să-şi poată încuraja odraslele în timpul jocului.

Când David şi Ben ajunseră în parc, echipa adversă se încălzea deja pe teren. Echipa lui Ben, Bursucii, urma să intre după aceea.

Deşi temperatura nu depăşea opt grade, lipsa norilor şi a vântului făcea să pară că era cald. Cum se îndreptau spre terenul de baseball, David îşi dădu jos de pe el bluza de vânt, pe care o purta peste tricou.

Ben se uită la braţele lui.

— Pe braţe nu ai atâtea cicatrice ca pe spate. Tăcu. Cred că te-ai luptat de multe ori.

Buzele lui David schiţară un zâmbet sardonic.

— Lupte unilaterale, încuviinţă el.

— Cum ai reuşit să faci lupte unilaterale?

— Asta nu-i greu, murmură David. Există pe lume oameni cărora le place să producă durere, mai ales celor care nu le pot face faţă. Se uită în jos şi întâlni privirea fiului său. Să nu faci niciodată aşa ceva, Ben. Să nu te lupţi niciodată cu cineva care nu poate lupta cu tine.

Băiatul scutură din cap cu solemnitate.

— Puştiul acela, Malcolm, are nişte sârme pe picior ca să-l facă să crească drept Odată, un băiat dintr-a patra a venit şi a început să-l împingă înghesuindu-l. Iar eu am avut probleme cu domnişoara Evans, pentru că l-am împroşcat cu noroi pe cel dintr-a

patra, nu pe Malcolm, şi i-am spus că este un fund prost.

— Ai aruncat cu noroi în el?

Ben zâmbi.

— În felul acesta nu trebuia să mă apropii prea mult de el ca să mă poată lovi. El era mare. Se opri o clipă din vorbă, ochii lui căprui privind cruciş din cauza concentrării. Ştii, cel mai bun lucru dintr-o luptă este să le poţi povesti prietenilor despre ea. Dacă le spui că ai aruncat cu noroi într-un puşti dintr-a patra sau că l-ai învins pe Marele Roy Gene, este cel mai ticălos puşti din clasa a doua, astea sunt lucruri demne să te lauzi cu ele. Dar ar fi ruşinos să spui că ai câştigat o luptă cu un puşti care are picioarele între sârme.

David se uită la el şi inima i se umplu de mândrie. Se pomeni mulţumindu-i lui Kate în gândul lui, că îi crescuse bine pe băiatul ăsta. Niciun bărbat nu şi-ar putea dori un fiu mai bun. După o clipă, când prietenii lui Ben îl observară şi începură să-i strige să se grăbească, David se îndreptă spre mica tribună de lângă terenul Bursucilor. Găsind un loc gol la margine, se aşeză jos şi ascultă îndemnurile de îmbărbătare pe care le dădea antrenorul băieţilor.

După o vreme, atenţia lui fu atrasă de grija, pe care o manifestau cei ce se aşezau în jurul lui, să nu se uite direct la adâncile cicatrice de pe braţele sale.

— Eşti cu Ben Moore?

Întorcând capul, descoperi că femeia de lângă el nu era la fel de discretă precum ceilalţi. Ea se uita la el cu nedisimulată curiozitate. Lui David nu-i plăcu de ea, din prima clipă. Speculaţiile din ochii ei nu erau prea încântătoare. Ascunzându-şi un zâmbet, se întrebă dacă aceasta era mama Marelui Roy Gene.

El dădu afirmativ din cap.

— Da, sunt cu Ben.

— Bănuiam eu că n-o să vină Kate astăzi. Unii oameni nu pot înţelege că un copil este mai impor; tant decât afacerile. Tăcu, aşteptându-i răspunsul.

Când el nu-i dădu nici unu! ea strânse din buze şi zise:

— Eşti rudă? Unchiul lui Ben?

— Sunt un prieten, spuse el, cu glasul lui liniştit şi răguşit.

— Un prieten, repetă ea. Adică, vrei să zici prieten cu Kate sau…

În clipa aceea, atenţia celor din jur fu atrasă spre terenul Bursucilor. Băieţii se strânseseră grămadă în centru şi cineva striga:

— Luptă! Luptă! în timp ce o voce se detaşă strigând clar:

— Scoală-te, Ben! Loveşte-l din nou.

Mulţi dintre părinţi părăsiră tribuna, alergând. David fu primul care pătrunse pe terenul îngust. Nu-l văzu imediat pe Ben, dar îl observă imediat pe adversarul fiului său, un băiat mai înalt şi mai spătos decât ceilalţi.

Pătrunzând în învălmăşeala tinerilor excitaţi, îl reperă şi-l trase încet afară pe fiul său. Când se întoarse cu băiatul, care se zvârcolea, în braţe, aproape că se poticni în femeia iscoditoare care stătuse mai înainte lângă el.

Ea stătea în genunchi lângă alt pugilist şi aruncă o privire veninoasă către David.

— Dacă-l ai în grijă pe micul dumitale prieten, îl apostrofă ea, mai bine ai învăţa dracului să-l stăpâneşti. Ia te uită ce i-a făcut lui Sonny al meu.

Neluând-o în seamă, David îl scoase pe Ben din teren, trecând înapoi prin mulţime. Când ajunseră la câţiva paşi de terenul de baseball, lăsă copilul jos din braţe şi-i studie chipul. Era încă roşu de furie, cu pumnii lui mici, strânşi.

— Calmează-te… hai, Ben, a trecut. Punându-şi amândouă mâinile pe umerii lui, îl privi drept în ochi. Şi acum, vrei să-mi spui şi mie din ce v-aţi luat?

— Le-am arătat prietenilor mei unde stăteai şi le-am spus că eşti cel mai bun prieten al meu. Cuvintele fură rostite cu mânie şi cu răsuflarea tăiată, pieptul lui slab ridicându-se şi coborând cu rapiditate. Chad a spus că cicatricele de pe braţele tale te fac să semeni cu un luptător Ninja. Atunci Sonny Boosier, care-i un mucos şi jumătate, a zis că cicatricele te fac să arăţi diform. Şi de asta i-am spus lui Sonny că el arată ca un rahat împuţit.

David strânse din buze ca să-şi reţină impulsul de a râde.

— Şi aşa a început bătaia?

Ben scutură din cap.

— Nu, atunci Sonny a zis că oare cum ţi-ai făcut cicatricele alea şi eu i-am răspuns că ţi le-ai făcut despicând capetele rahaţilor împuţiţi. Atunci a început bătaia. Sonny m-a împins în Jeremy şi Jeremy m-a împins înapoi în Sonny. Ridică din umeri. Am obosit să tot fiu împins şi l-am lovit pe Sonny în stomac. Sonny Boosier a fost târnuit bine.

David îşi drese glasul şi încercă să fie serios când îi spuse:

— Cred că dibacii tăi au nevoie de o mică zguduială.

Cu o mână pe umărul băiatului, se lăsă în jos pe un genunchi.

— Ascultă-mă, fiule. Ceea ce va urma n-o să fie uşor. Vreau să te întorci înapoi şi să-i spui lui Sonny că-ţi pare rău că i-ai spus rahat împuţit.

— Dar, Mac…

David clătină din cap.

— Niciun dar. Asta trebuie să faci. Pentru că tu eşti un băiat bun. Şi pentru că eşti puternic. Destul de puternic ca să ai de-a face cu tipi bătăioşi. Ştiu că Sonny a fost grosolan, dar nu are

importanţă. Îşi ţinea privirea aţintită asupra feţişoarei copilului. Înţelegi, Ben, tu nu poţi să-l opreşti pe Sonny să facă lucruri urâte. Trebuie să fii doar sigur că ceea ce faci tu este bine. Înţelegi?

Ben nu răspunse. El se răsuci şi lovi cu piciorul în noroi, lovindu-se de câteva ori cu pumnul în palmă. Apoi-oftă din greu, îndreptându-şi umerii.

— Păi… păi, nu-mi pare rău că i-am spus asta.

Sonny e un rahat împuţit şi toţi din clasa a doua ştiu asta. El întoarse capul şi privi înapoi, către; teren. Dar o să mă duc acolo şi o să-i zic asta, deşi e o minciună gogonată. Dar o fac doar’ pen’ că mi-o ceri tu.

David merse în spatele lui şi rămase lângă îngrăditură când Ben intră înăuntru. Mama lui Sonny!

Mai era acolo, stând lângă fiul ei, aruncând priviri veninoase atât către Ben, cât şi către David când primul începu să vorbească.

Ben vorbea încet şi se strânseră toţi împrejur ca să audă, dar era totuşi o scuză. Privirea de; satisfacţie din ochii lui Sonny îl făcu pe David să-i vină să-l plesnească, iar puştiul nu-şi ceru niciun fel de scuze. Fu o consolare faptul că ceilalţi băieţi îl evitară pe Sonny şi cu toţii se simţiră datori să-l bată prieteneşte pe Ben pe spate.

Când adulţii se întoarseră la locurile lor, doamna Boosier se hotărî să se aşeze la celălalt capăt al scaunelor. O altă consolare.

Un sfert de oră mai târziu, când Ben părăsi îngrăditura ca să-şi ia locul în boxa jucătorului la bătaie, un cerc pe pământ care indica faptul că el urma la bătaie, expresia băiatului era tot tristă, iar David spera că îndată ce va intra în joc, va uita înfruntarea şi pe adversarul lui bătucit.

— Mai sunt două lucruri despre care trebuie să-ţi vorbesc cât eşti aici, spuse O’HalIoran.

Kate era aşezată pe un scaun din faţa biroului lui Kevin

O'Halloran, un expert în executare şi depanare. Biroul lui se afla într-un dintre cele mai înalte, cele mai aspectoase şi cele mai scumpe clădiri care mărgineau şoseaua de nord din Dailas. Kate se afla aici de aproape o oră şi nu ajunsese încă să manifeste niciun entuziasm pentru proiectul în discuţie.

— În primul rând, Midland-Odessa locul pe care-l ai în vedere. El trase vreo câteva hârtii dintr-o grămadă. Evident că s-a zvonit că eşti un eveni tual cumpărător şi, ei bine, nu trebuie să-ţi spun eu ce înseamnă asta. Am alte două locuri pe care aş vrea să ţi le arăt. Mi-ar plăcea să ţi le arăt. Acesta, după cum vezi…

Kate se aplecă să primească hârtia, simulând interesul.

Dar, de fapt, nici nu-i păsa. Poate că era nemilos din partea ei, dar nu o afecta deloc faptul că tot praful din Texas-ul de vest îi obliga pe cei care locuiau în această parte să apeleze la serviciile maşinilor de întreţinere.

Ar fi vrut să amâne această întâlnire şi să se ducă mai bine la meciul lui Ben. Era doar al doilea meci la care nu se ducea, dar nu-i făcea plăcere ca munca ei să se interpună într-o asemenea măsură între ea şi fiul ei.

Schiţă un zâmbet vag. Abia acum îşi dădu seama că, ştiindu-l pe Mac alături de Ben, o făcea să se simtă mai liniştită, să se simtă mai puţin neglijentă faţă de problemele copilului. Mac ştia cum să-l încurajeze şi să-şi manifeste entuziasmul. Se putea baza pe el.

Când sună telefonul de pe biroul lui O'Halloran, după ce-l ridică, acesta aruncă o privire către Kate.

— Da, este încă aici, spuse el, apoi îi înmână lui Kate receptorul.

Kate recunoscu imediat vocea răguşită. Inima-i tresări de teamă în timp ce se ridica în picioare.

— Ce s-a întâmplat? Ben este…

— Un jucător de la bătaie l-a lovit în cap, îi spuse Mac pe tonul lui calm. Nu pare să aibă nimic, dar am crezut că e bine să-l duc la un doctor să-l controleze. Aşa că acum, suntem la West Park Hospital.

— Mulţumesc că mi-ai telefonat. Deşi era înnebunită, ea se stăpâni ca şi cum nu era afectată. Vin într-acolo.

După o jumătate de oră, Kate se îndrepta spre camera de gardă a West Park Hospital-ului. Era clar că Mac o aşteptase, pentru că el fu lângă ea înainte de a apuca ea să se orienteze.

Da?

— L-au dus jos la radiologie, îi spuse el.

— Dar este bine? îi căută ochii ca să se asigure. Adică, după părerea ta, crezi că este bine?

El dădu din cap.

— A fost câteva clipe dezorientat, imediat după ce l-a lovit jucătorul, dar după aceea a părut că se comportă normal, ca de obicei. Nici măcar nu zicea că-l doare capul. El se uită într-o parte, cu o expresie de încordare. Dar a fost o lovitură serioasă.

— Nu înţeleg cum a putut să fie lovit de un jucător? Ridică o mână tremurătoare către faţă. Numai dacă, stătea neatent în spatele cuiva.

Tot ferindu-şi privirea, Mac îşi înfundă mâinile în buzunarele de la spate, clătinând din cap.

— Ben urma să fie jucătorul la bătaie. Băiatul din faţa lui a dat o lovitură, ceva care nu se îns tâmplă prea des. A lovit. Şi-a luat avânt cu bătătorul puţin cam excitat. A fost pur şi simplu un ghinion că l-a repezit în direcţia lui Ben.

Kate nu răspunse imediat. Descumpănită, ea îi cercetă un timp trăsăturile, încercând să-i descifreze starea sufletească.

— Îmi ascunzi ceva.

— Totu-i din vina mea. Glasul lui era scăzut şi intens, aproape tăios. N-a fost atent. L-ar fi putut vedea cum se îndrepta spre el dacă nu ar fi fost distrat.

El ridică capul ca să-i întâlnească privirea.

— Cu câteva clipe înainte de începerea jocului, se bătuse cu un puşti, Sonny, care-şi bătuse joc de cicatricele de pe braţele mele şi…

— … Şi Ben l-a pocnit, termină ea ideea în locul lui. Kate îşi cunoştea fiul. Apărător al celor asupriţi. Campion în pierderea controlului. Nu văd ce vină ai avea.

— Nu s-ar fi bătut dacă nu aş fi…

— Dacă nu erai aşa cum eşti? întrebă ea, plină de înţelegere. Nu fi prost. Nu-i vina ta. Nu-i nici măcar a lui Sonny, deşi este cel mai odios copil de pe faţa pământului. Atenţia lui Ben ar fi putut fi distrasă foarte bine de un fluture sau de un nor frumos. Aşa este el.

El scutură din cap a contrazicere.

— Nu înţelegi, l-am îndrumat greşit. L-am făcut să-şi ceară scuze, deşi celălalt puşti începuse scandalul. Faţa i se strâmbă de suferinţă. Doamne sfinte, dacă i se întâmplă ceva eu…

Ea îi puse mâna pe braţ, apucându-l, ca să-l oprească să-şi continue gândul.

— Nu o să i se întâmple nimic…

Kate îşi aminti de impresia ei că el pierduse un copil. Acest lucru făcea ca accidentul lui Ben să i se pară mult mai înspăimântător decât era în realitate.

— Cred că înţeleg ce simţi acum, spuse ea, alegându-şi cu grijă cuvintele. Când… când suferi o pierdere, te face să te gândeşti că asemenea trageri nu sunt rezervate doar pentru alţii, ci că ţi se pot întâmplă şi ţie.

Tăcu o vreme, examinându-i ochii înceţoşaţi ca să vadă dacă

au avut vreun efect vorbele ei.

— Cred că ai pierdut pe cineva drag şi acum, pentru că ţii la Ben, îţi face impresia că dragostea ta este purtătoare de ghinion.

El lăsă capul pe spate şi scoase un oftat uşor.

— E drept, i-am pierdut pe cei dragi, spuse el şoptind răguşit. Asta aproape că te face să nu mai iubeşti, nu-i aşa?

— Aproape.

Clătină încet din cap. Ciudat cum încerca să-l consoleze pe el în momentul ăsta de criză care o făcea să înnebunească de frică. Teama împărţită cu altcineva face ca povara să fie mai uşoară.

Simţind că el îşi recăpătase puţin stăpânirea de sine, Kate găsi de cuviinţă că era timpul să schimbe subiectul.

— De unde ai cicatricele astea? întrebă ea.

El schiţă un zâmbet vag.

— Doborând capetele raliaţilor împuţiţi.

Ea chicoti.

— Asta parcă ar fi versiunea lui Ben… şi dacă-l mai prind folosind acest cuvânt, te asigur că va regreta. Făcu o pauză. De unde, ai avut un accident?

— De la unii care au avut chef să-şi scoată pârleala pe spinarea mea.

— Cum, cineva ţi-a făcut asta în mod deliberat? El râse scurt.

— Da, foarte deliberat. Şi minuţios. Cicatricele de pe braţe sunt nimic pe lângă cele de pe spate.

— Deliberat şi minuţios? Ce…

Ea se uită pe braţul lui drept şi scoase un oftat adânc.

— Tortură? şopti ea cu neîncredere, îngrozită. Este vorba de tortură? Dar pentru ce? Ce Doamne iartă-mă putea să provoace ceva atât… atât de îngrozitor?

El se întoarse şi se îndreptă spre un şir de scaune.

— Cred că ai putea zice că hoinăream pe tarlalele lor. Lui Kate i se păru că detectează o urmă de umor în glasul lui. Unii oameni au un mare simţ al proprietăţii.

— O bandă? Se aşeză pe un scaun verde, de plastic, de alături, întorcându-se spre el. Aici în Dallas?

— Nu, nu aici.

— Dar… se întrerupse ea şi se încruntă. Eu mă gândeam întotdeauna la bande ca la nişte oameni cu glugi, care atacă trecătorii de pe drum sau îi împuşcă pe membrii altor bande. N-am auzit niciodată ca ei să-şi tortureze victimele.

El îşi rezemă capul de perete.

— Cine ştie ce rău se ascunde în capul omului? spuse el într-o şoaptă răguşită.

Se uită la braţele lui, apoi înapoi către el.

— Poţi să vorbeşti despre asta?

— Pot, dar la ce bun aş face-o? Ridică din umeri. A trecut.

— A trecut? Păi ca să fie prinşi? Ca să fie pedepsiţi pentru cele ce ţi-au făcut? Când el clătină din cap, ea spuse: Atunci nu s-a terminat. Mai ales dacă nu poţi vorbi despre asta. Înseamnă că tot mai pluteşte în jurul tău.

Deşi nu răspunse nimic, muşchii de lângă gură îi tresăriră de câteva ori înainte de a strânge din buze. Orice i se întâmplase, era evident că-l mai rodea încă. Şi cum să nu-l roadă? Nimeni nu poate trece prin aşa ceva şi să scape nevătămat.

— Dacă nu vrei să-mi povesteşti, spuse ea liniştită, sunt oameni de specialitate care ar putea…

— Un psihiatru? o întrerupse el, clătinând din cap. Nu, mulţumesc. Mă descurc şi singur. Mi-am revenit fără să…

Se întrerupse brusc, îngustând din ochi ca să privească un punct din faţa lui. Deodată, se ridică în picioare, luând-o de braţ şi

trăgând-o înainte, ca să-i prezinte o femeie mică şi serioasă, doctoriţa care-l examinase pe Ben.

— L-am examinat la raze, le spuse doctora Weisman, cu ochii strălucitori, buzele ei pline arborând un zâmbet plin de înţelegere. Fiul dumneavoastră este bine, mai mult decât bine. Ben are reale calităţi şi, din fericire, are un cap destul de rezistent.

Kate nici nu-şi dăduse seama până acum cât era de speriată. Uşurarea o copleşi pentru o clipă, simţind nevoia să împartă cu cineva bucuria. Aruncă o privire către Mac.

Detectând gestul ei, Mac se răsuci brusc, îndepărtându-se câţiva paşi de ea. Dar mişcarea lui nu fusese destul de rapidă cât să nu apuce să observe că ochii lui ca aurul-fumuriu înotau în lacrimi.

Urmându-l, ea se aşeză în faţa lui. După o clipă ridică mâna şi-l mângâie pe obraz.

— Nu ţi-am spus că o să fie bine? şopti ea cu un zâmbet nehotărât.

El inspiră puternic aer în piept şi cu faţa marcată de emoţie o trase în braţele lui şi o strânse puternic ia piept.

Kate ştia de mult că el ţinea la fiul ei, dar abia acum înţelese cât de mult ţinea Mac la Ben.

Mac îl iubea pe Ben cu adevărat.

Dar după felul în care o strângea în braţe, îşi dădu seama că nu era vorba numai de o uşurare covârşitoare. Era ca şi cum s-ar fi temut să-i dea drumul să plece din braţele lui. Mirată, se trase uşor înapoi ca să-i examineze expresia, dar imediat el îi dădu drumul şi se întoarse către doctoriţa care aştepta răbdătoare să-l ducă la Ben.

Cum parcurgeau împreună holul, Kate îi arunca priviri pe furiş lui Mac, gândindu-se la intensitatea reacţiei sale, înţelegând

şi acceptând profunzime sentimentelor pe care le avea pentru fiul ei. Numai în trei luni, acest om…

Se opri brusc, cu ochii larg deschişi, trăgând puternic aer în piept.

Când Mac se uită către ea întrebător, ea îi evită, privirea şi se strădui să meargă mai departe. Dar cum o urmau pe doctora Weisman prin hol, gândurile ei se învolburau haotic, aproape isteric prin cap.

Oricât de nebuneşte, de incredibil ar părea, se gândea cât ar fi fost de fericit Ben să se bucure de dragostea unui om ca Mac, recunoscu în sinea ei Kate, simţind o sfâşiere. Ca un spasm de dorinţă.

O dorinţă tainică să se întâmple ca acest bărbat să-şi extindă dragostea şi asupra ei.

Doamne sfinte, se gândi ea, umezindu-şi buzele uscate, ar fi posibil?

Fie Kate îşi pierduse minţile, fie că se îndrăgostise de misteriosul, incredibil de complicatul bărbat care mergea lângă ea.

— … Şi după aia vom juca trei jocuri pe video pen’ că mămica lui Chad îl lasă să stea până la unşpe când trebuie să-i lase pe prieteni să se ducă la culcare.

Ben vorbea neîntrerupt în timp ce se îndrepta spre maşina parcată la rigolă. Traista din vinilin galben, legată cu chingi, de pe spatele lui, era plină doldora şi umflată cu tot felul de protuberante şi forme ciudate. Kate o cercetase mai devreme, deşi nu era decât un schimb de îmbrăcăminte înăuntru, cea mai mare parte din volum datorându-se jucăriilor şi jocurilor, lucruri fără de care, după părerea lui Ben, nu puteau petrece această noapte împreună.

După ce schimbase câteva cuvinte cu mama lui Chad, Kate stătea pe trotuar şi se uita cum plecau cu maşina, fluturând din

mână până când maşina dispăruse din unghiul ei vizual. Şi chiar înainte de a da maşina colţul, îi şi fu dor de Ben.

Se scurseseră trei zile de la accident şi cea mai mare parte a timpului şi-o petrecuse „împreună” cu fiul ei. Făcuseră prăjituri. Jucaseră jocuri pe video. Se uitaseră la nesfârşite filme de desene animate. Iar seara, se dusese lângă patul lui ca să-l vadă cum doarme.

Acum, când se întorcea în casă, Kate schiţă un zâmbet crispat. Era mamă de destulă vreme ca să ştie că până în cele din urmă, totul va reintra în normal şi ea se va gândi din nou cu drag ia zilele lipsite de bucurie în care copiii erau ţinuţi în frâu, dar teribil de tăcuţi. Îl lăsase pe fiul ei să plece pur şi simplu, pentru că se întorsese după accident, neavând altceva decât o poveste bună de spus prietenilor.

În birou, dădu drumul la computer şi se aşeză pe scaun. Va folosi acest timp ca să-şi mai rezolve din probleme, ca să uite de ciudata tăcere care plutea în jur întotdeauna când pleca el de acasă.

După două ore, Kate stătea tot la birou. Păru-i era ciufulit pentru că-şi trecuse de nenumărate ori degetele prin el în încercarea de a se concentra asupra a ceea ce făcea.

Scoţând un uşor sunet de exasperare, îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică în picioare. Neliniştea apăsătoare, care nu-i trecuse şi nu o lăsa să se relaxeze, era mai mult decât dorinţa de a-l avea pe Ben aici ca să-l poată supraveghea. Şi mai mult decât dorinţa de-a se elibera de ceea ce făcea. Ştia exact ce se întâmplă cu ea. Dar nu avea nicio idee ce putea face pentru asta.

Răsucindu-se pe călcâie, părăsi biroul şi se duse în salon. În afară de pâlpâirea televizorului, camera era cufundată în întuneric.

Veda, într-un capot vechi de velur, stătea încovrigată pe

canapea cu un bol cu floricele aurii lângă ea. Când intră Kate, ea îi aruncă o privire.

— Udul Erei 7V spuse cu dezgust bătrâna, zic că ăsta este Backstreet, cel mai bun film melodramatic făcut vreodată. Făcu semn cu mâna spre ecran. Chiar dacă aţi pune la un loc toate bucăţile trupului sfârtecat, grosolana asta nu o să semene niciodată cu Susan Hayward. Scoase un oftat zgomotos. Doar torente de sânge şi trupuri descompuse. Când eram eu copil nu permiteau să fie sânge în filmele de groază. Îţi aminteşti că Godzila ni se părea a fi un film de groază?

— Godzila nu a fost niciodată un film de groază, spuse Kate, distrată. Ea era mare, greoaie şi zgomotoasă, şi absolut incredibilă.

— În fine, asta este părerea mea. Pe mine Godzila m-a îngrozit. Filme cu masacrarea tinerilor, ca acesta, te speriau. Te întrebi ce. Or să mai scoată să-l sperie pe Ben când va fi destul de mare ca să se uite la filme de groază.

— Probabil că-l vor introduce într-o maşină cu realitate-virtuală şi dacă nu va alerga destul de repede în mintea lui, va fi despicat de vreo tehnocreatură metalică, strălucitoare.

Veda râse şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra ecranului.

— Fata aceea nu era blondă, ailaltă care coboară prin spatele clădirii, e cea mai proastă actriţă pe care am văzut-o vreodată, dar să o auzi cum ţipă. Are un ţipăt care ar putea opri un marfar din mers. Uitându-se din nou către Kate o întrebă: Rămâi să te uiţi la restul filmului împreună cu mine?

Kate se simţi din nou încercată de acea nelinişte care o făcea să-i fie greu să stea liniştită. Îşi trecu mâna, într-un gest agitat, prin păr şi se întoarse.

— Nu, mulţumesc. Am să beau un pahar cu lapte şi am să mă duc la culcare.

Veda nu auzi ce spusese. Bătrâna vorbea deja cu tânără de pe ecran, criticându-i interpretarea, spunându-i cât de proastă era să se bage în acea situaţie de la început.

După câteva minute, când Kate se duse în dormitor, nu aprinse lumina. Se schimbă cu o cămaşă de noapte de satin bleu-pal, apoi se duse şi se aşeză în balansoarul alb de lângă fereastră.

În timp ce-şi bea laptele, se legăna. Dar nu se legăna încet, liniştitor. Mişcarea ei era agitată şi puternică, expresia exterioară a neliniştii ei interioare.

Din cauza lui McKinsey Smith. Mac era cauza acestei stări de agitaţie neobişnuite. Sau, mai bine-zis, sentimentele ei pentru Mac erau cauze.

Din ziua aceea de la spital, începuse să bănuiască posibilitatea de a se fi îndrăgostit de Mac. Dar nu fusese decât atât, o vagă bănuială şocantă, încă neconfirmată.

Acum, după ce rămăsese trează aproape în întregime trei nopţi fără de sfârşit, după ce se gândise din nou la fiecare întâlnire din ziua în care-şi făcuse el apariţia la ea în curte, aflase adevărul.

Kate nu se îndrăgostise acum de Mac. Ea îl iubea deja, cu putere.

Suspină uşor. La ce-i folosea să admită asta? Nu era, cu siguranţă, nimeni în jur care să celebreze sau să deplângă noua ei stare de spirit.

Din ziua accidentului lui Ben, Mac avusese grijă să o ocolească. Iar când dădeau, întâmplător, unul peste celălalt, el evita să se uite în ochii ei şi invoca o scuză ca să plece cât se putea de repede.

Se purta altfel chiar şi cu Ben şi cu Veda. El dăduse brusc înapoi în mod perceptibil, retrăgându-se în carapacea lui, punând din nou bariere între el şi ceilalţi.

Kate se ridică în picioare şi se apropie mai mult de fereastră. În apartamentul din garaj, lumina era aprinsă. Nu putea să doarmă? îşi reamintise evenimentele care-i produseseră cicatricele de pe braţe?

Când se gândea la cele ce-i spusese el la spital, când se gândea cum dispăruse el şi câte îndurase, imaginile o dureau. Dar era o durere ciudată, personală, intimă.

Cum se uita la lumina de la fereastra lui, nu putea suporta ideea că era singur, încercând să lupte cu demonii trecutului său.

Kate putea să-l ajute. Era convinsă că putea. Doar dacă ar fi lăsat-o el.

Pentru ce-şi închipuie bărbaţii că se pot descurca singuri în situaţii dificile? Că ar fi o dovadă de inacceptabilă slăbiciune dacă ar admite câte odată că au nevoie de căldura şi consolarea altei fiinţe umane?

După o clipă, fără să-şi lase timp să-şi schimbe gândul, Kate trase repede pe ea capotul scurt, care se asorta cu cămaşa de noapte, ieşi din dormitor şi nu se opri până nu ajunse în capătul scării de lemn.

Când ea bătu, Mac, dezbrăcat până în talie, deschise uşa. O clipă rămase pur şi simplu cu ochii aţintiţi asupra ei.

— Doar o clipă, să pun o cămaşă pe mine! spuse el în cele din urmă şi dădu să închidă uşa.

Întinzând mâna, Kate o puse pe uşă.

— Nu-i nevoie să faci asta. Nu stau decât o clipă. Voiam doar…

Cum se întorsese uşor cu spatele către ea, lăsând-o, fără să-şi dea seama, să-i vadă o parte din spate, respiraţia ei deveni grea.

Întorcând capul, e! se uită la ea, cu ochii îni gustaţi, cu precauţie. Retrăgându-se un pas, îşi înfundă mâinile în buzunarele

blugilor.

— Dumnezeule, şopti Kate apropiindu-se mai mult. Nedând atenţie cum înţepenise el, Kate se aşeză în spatele lui. Vai, Mac… spatele tău. Bietul tău spate.

Ridicând o mână, ea parcurse cu degetele muşchii crestaţi de cicatrice mutilate. Apoi, aplecându-se înainte, îşi puse buzele pe o cicatrice adâncă de lângă omoplatul lui stâng, nefiind decât vag conştientă de geamătul iritat, de protest şi de puternicul fior ce-i străbătea trupul.

Mişcându-se brusc, el se îndepărtă de ea şi se duse la bar, luând un pahar şi bând restul conţinutului din el.

— Ce se întâmplă, Kate? Vocea lui era tot atât de ţeapănă cum îi erau umerii şi vorbi evitându-i privirea: Nu este nimeni prin jur cu care să te poţi juca de-a du-te-ncolo, vino-ncoace? Te temi să nu-ţi pierzi antrenamentul?

Capul îi zvâcni brusc, ca o reacţie reflexă la vorbele răguşite, dar trase uşor aer în piept şi se forţă să-şi păstreze calmul. Indiferent dacă îi plăcea sau nu, ea îl cunoştea acum. Şi înţelegea pentru ce simţea el nevoia să se poarte aşa. Era un fel de autoprotecţie.

Când văzu că ea nu-i răspunde, el îşi continuă tirada:

— De îndată ce am dat cu ochii de primul dintre bărbaţii tăi, cred că era Allbright, am ştiut că nu am nimic comun cu ei. Ceilalţi, în afară de Junior, sunt toţi Mari Oameni de Afaceri, nu-mi sta în cale că eu mă mişc prea repede ca să mă opresc. Eu nu-i înţeleg, nu-mi plac cu adevărat, dar cred că mi-e milă de ei. Tu i-ai prostit pe toţi.

El îi aruncă o privire, apoi şi-o întoarse din nou repede.

— Ca un aisberg, zise el.

Şoapta lui scăzută era distantă acum, ca şi cum vorbea cu el

însuşi, nu cu ea.

— Adâncă precum iadul şi rece în interior.

Îndepărtându-şi vizibil starea, râse brutal.

— Se învârtesc în jurul tău, lăsându-te să-i foloseşti ca pe nişte cimpanzei dresaţi, sperând că va veni ziua când vei simţi ceva, sperând că într-o bună zi o să ai nevoie de unul dintre ei. Dar ei nu ştiu nimic despre tine, nu-i aşa? Kate, puternica, este un model cu totul nou. Un al treilea sex. Care conţine totul, care-şi este suficientă sieşi. Dacă o să găseşti vreodată modul de a te reproduce de una singură, ai să devii o adevărată ameninţare pentru societate.

Deşi Kate ştia că o insulta datorită propriei lui dureri, folosind exagerări crude ca să o jignească pentru că el era jignit, durerea din glasul lui o surprinse. Şi ceva din expresia neîndurătoare din jurul gurii lui îi spunea că acuzaţiile nu erau chiar aiurea. El credea acum că unele dintre ele chiar erau adevărate.

— Greşeşti. Încruntându-se, ea adăugă: Cel puţin în parte greşeşti. Poate că Julian şi Gardner, poate că sunt aşa cum zici tu, că aşteaptă, gândindu-se că aş putea simţi vreodată ceva pentru ei. Dar cum poţi, tocmai tu, să mă acuzi că sunt rece? Tu ştii… tu ştii că simt aşa cum simte orice femeie normală.

Pentru o clipă, ochii se întâlniră şi amintirea celor petrecute în curtea din spate se strecură între ei. Dar după o clipă, ochii lui se schimbară şi ea observă cum el respinse cu răceală, în mod deliberat, amintirea pe care o împărtăşeau amândoi.

Când el se îndreptă spre fereastră, întorcându-se cu spatele către ea, Kate îşi drese glasul şi continuă:

— După moartea lui David, după ce mi-am înfrânt durerea, am ştiut că va trebui să iau… să iau din nou viaţa de la început. Am încercat, Mac, am încercat cu adevărat să simt ceva pentru

oamenii pe care i-am întâlnit. Se apropie mai mult în timp ce ezita. Dar de fiecare dată am dat greş. Asta m-a speriat puţin. M-am gândit că pe undeva în interiorul meu rămăsesem marcată. Dar după aceea am înţeles. În cele din urmă mi-am dat seama ce se întâmplă. Exista un motiv pentru care nu puteam simţi nimic pentru toţi aceşti oameni. Înţelegi… Întrerupându-se, clătină din cap. Nu pare adevărat şi poate că n-ai să înţelegi…

Cum ea nu continuă imediat, el îi aruncă o privire peste umăr, îndemnând-o:

— Hai, zi mai departe. Motivul pentru care nu puteai simţi nimic…

Kate respiră rar, continuu.

— Mi-am dat seama în cele din urmă că nu puteam să încep o nouă dragoste, pentru că, pur şi simplu nu încetasem să-mi iubesc bărbatul. Schiţă un zâmbet năucit. Nebunie, nu-i aşa? După atâţia ani, eram încă legată de soţul meu. Îl mai aşteptam încă pe David să se întoarcă acasă.

Înainte de a apuca să-i explice că Mac schimbase totul, el se răsuci cu faţa spre ea. Înşfăcând-o de umeri, aproape că o ridică de pe pământ, în timp ce o scutura zdravăn.

— Să nu faci asta! Faţa lui era aproape de a ei, ochii lui aurii scăpărau de mânie. El nu se mai întoarce. David nu se va mai întoarce niciodată acasă!

Kate nu încercă să se lupte şi nu răspunse la vorbele strigate fără milă. Se uită doar fix în ochii lui.

— Am gândit şi eu nebuneşte, spuse el, cu glas scăzut în timp ce privirile îi hoinăreau pe trăsăturile rigide.

— Pentru o clipă, acolo, păreai aproape gelos.

El râse brutal.

— Poate că sunt. Şi ai dreptate. Este o nebunie îngrozitoare.

Dându-i drumul, clătină din cap şi se dădu un pas înapoi.

— E timpul să pleci.

Când ea nu se mişcă, el îşi încordă fălcile.

— Te-am prevenit, Kate, că te joci cu ceva care nu face parte din casta ta.

Dar ea tot nu plecă.

Ochii de aur ai lui Mac, scăpărară. Era mânie în adâncul lor, dar nu numai atât. Era şi satisfacţie. Satisfacţie şi dorinţă năvalnică, teribilă, deşi, mental şi fizic o respingea, era ca şi cum totuşi asta îşi dorea tainic.

— Ai fost prevenită. Un râs răguşit îi ieşi din adâncul gâtului, atunci când ea se întoarse şi o ţintui la perete, cu privirea alunecându-i pe trupul ei. Acum ai să suporţi consecinţele. E vremea doamnei Chatterley, Kate. În asta te transformi acum, mergând în cabana pădurarului pentru bucuria unui act sexual brutal şi prompt? râse din nou. Bieţii tâmpiţi cu care te întâlneşti n-au nicio şansă cu tine. Ei fac parte dintr-o clasă nepotrivită, nu-i aşa, prea rafinată ca să împlinească dorinţele fanteziei doamnei mele? Nu mi-l pot închipui pe niciunul dintre ei doborât la pământ şi murdar. Eu ştiu doar… doar…

Cuvintele se pierdură, în timp ce el rămase cu ochii aţintiţi pe gura ei.

— Acest tremur uşor al buzei tale inferioare mă fascinează la nebunie. Glasul lui era acum moaie, mai răguşit. Ciudat cât de importante pot deveni nişte lucruri mărunte. Cum ar fi un sărut. Ultimul cuvânt îl şopti cu gura lipită de sprâncenele ei, suflându-i uşor peste părul fin de la tâmple. A sta gol lângă cineva şi a ţipa de plăcere până în zori poate rămâne la fel de impersonal ca o simplă strângere de mână. Dar un sărut este altceva.

Vorbind îşi ţinea privirea aţintită pe gura ei, făcând să-i

tremure şi să-i ardă buzele.

— Un sărut pătimaş pe gură, este personal. Este intim. În seara aceea, în curtea din spate, atmosfera se înfierbântase. Era cu adevărat fierbinte. Îţi simţeam sfârcurile întărite prin cămaşă. Căldura ta radia pe pulpele mele. Aproape că simţeam pulsând prin locurile tale intime. Dar nu te-am sărutat. Nici nu mi-am atins gura de tine. Ştiam că nu m-ai fi oprit, dar n-am lăsat să se întâmple asta. Pentru că nu voiam să fie intimitate între noi, Izbucni într-un râs autobatjocoritor. Dar ştii, când îţi refuzi ceva atunci îl doreşti mai pătimaş, chiar dacă nu este vorba decât de un simplu sărut, descoperi că nu te poţi împiedica să te gândeşti la el. Simţi că te doare să-l obţii, Katie. În mintea ta devine mai erotic, mai seducător decât actul în sine.

Întinzând mâinile, îşi înfipse degetele în părul ei de fiecare parte a feţei, strângându-i faţa în mâini, legănând-o. Apoi îşi aplecă încet capul spre ea. În timp ce-i simţea respiraţia caldă pe buze, Kate era străbătută de un fior de dorinţă prin tot trupul, care-i era mistuit de flăcările patimii.

Prima atingere a gurii lui îl făcu să inspire precipitat aer în piept, scoţând un sunet care părea a fi manifestarea unei dureri profunde. Cu un geamăt surd începu să o devoreze, mişcându-i capul când într-o parte, când în alta pentru a-i potrivi mai bine gura ca să obţină cât mai mult de la ea.

Căldura patimii lui era un puternic afrodiziac care o învălui în forţa lui, făcând-o să se lipească şi mai mult de el. Abia acum, când o ţinea în braţele lui, sărutând-o şi mângâind-o, înţelese ea de cât timp îşi dorise să se petreacă acest lucru, poate chiar din clipa în care-l văzuse prima dată, şi cu câtă disperare îşi dorise asta.

Mâinile lui alunecară în jos pe spatele ei, aşezându-se pe coapse. Începu să-i tragă în sus cămaşa de noapte, din satin bleu,

până când între degetele lui şi carnea feselor ei nu mai erau decât chiloţii de mătase subţire. Ridicând-o, o potrivi pe el, mişcându-i coapsele în sus şi în jos, în timp ce-şi lăsa bărbăţia să pătrundă în mult dorita căldură, umedă dintre pulpele ei.

Când ei îi scăpă un geamăt, el slăbi puţin strânsoarea în aşa fel încât partea superioară a trupului ei să se rezeme de zid, coapsele rămânându-i încă strâns lipite de el, încât linia trupurilor lor desena un strâmt. Susţinând-o cu o singură mână, pătrunse cu cealaltă în micul spaţiu dintre ei şi folosindu-se de articulaţia unui deget, îi mângâie ridicătura sensibilă, vibrând, scărmănând-o şi excitând-o, făcând-o să înnebunească de dorinţă. Ea se uită la faţa lui printre gene, la trăsăturile lui trase de încordare şi tensiune, la ochii lui de culoarea whiskyului, arzând de o foame nepotolită.

Clipi o dată şi încă o dată, încercând să-şi limpezească imaginea. Dar nu era posibil. Camera, dispăruse. Lumea şi realitatea dură dispăruseră şi ele. Nu rămăseseră decât senzaţiile, Buzele lui le acoperiră din nou pe ale ei, ceea ce o făcu să scâncească involuntar de plăcere. Ea îşi afundă degetele în muşchii de pe umerii lui, sugându-i cu disperare limba şi buza de jos.

Kate cerşea dragostea şi nici nu încerca să ascundă acest lucru. Nu-i mai păsa de nimic. Ar fi cerşit, ar fi pretins, ar fi corupt la nevoie. Ştia doar că voia mai mult. Cerule mare, voia totul.

Când el gemu, drept răspuns, sunetul era profund şi greu. Ridicând-o în braţe, o duse în pat, unde se răsturnară împreună, începând să tragă fiecare de hainele celuilalt cu degete febrile.

O clipă după aceea, când o pătrunse, primul avânt fu cel mai puternic lucru pe care-l simţise ea vreodată şi ţipă de plăcerea momentului. Fiecare alunecare înspre adânc, fiecare atingere pătimaşă erau pline de spontaneitate. Trupurile lor se acordau în pătimaşa împerechere, dorinţa lor unită le impunea mişcările,

conducându-i spre împlinire.

Şi când veni momentul culminant, acesta făcu să se dezlănţuie în ei o explozie de bucurie care le tăie respiraţia şi le făcu inimile să bată cu putere.

Kate stătea culcată pe spate, odihnindu-şi capul pe umărul lui Mac, când îi simţi mângâierea pe faţă.

— Plângi, constată el cu căldură.

Ea îşi lipi faţa de umărul lui într-un nespus gest de mulţumire.

— Este un lucru uluitor. Mă simt uşurată. Ca şi cum toate greutăţile, durerea, singurătatea şi îndoielile, s-au epuizat. Au dispărut toate.

Îl sărută uşor pe piept.

— Aş vrea să ştii ceea ce simt. E ca şi cum aş fi fost înlănţuită într-o robie fără speranţă, ca apoi, dintr-odată, pe neaşteptate, să fiu eliberată. Ea îşi mişcă buzele pe gâtul lui, sărutându-i din nou carnea caldă. Întotdeauna înainte, doar dacă mă săruta cineva, aveam o senzaţie neplăcută. Era ca şi cum… ca şi cum îl înşelam cumva pe David.

Întoarse capul privind în tavan.

— Dar cu tine, este altfel.

Gândurile ei se îndreptară atunci spre David şi spre modul în care se purta el. Dar chiar când îi străfulgeră prin minte chipul drag al soţului ei, Kate nu se simţi vinovată. I se părea cinstit ceea ce se petrecuse între ea şi Mac.

David, dragul ei David, se purtase întotdeauna cu ea cu delicateţe, ca şi cum ar fi fost un obiect de porţelan. Pe atunci era fragilă. Dar Kate de acum era o femeie matură. Şi schimbarea ei nu era numai în aparenţă şi gusturile ei se schimbaseră.

— Pare atât de natural, şopti ea. Atât de minunat, de nemaipomenit de natural. Este cel mai incredibil lucru care mi s-a

întâmplat vreodată. Îşi întoarse capul către el studiindu-i trăsăturile. Şi pentru tine este la fel, nu-i aşa? Adică, nu ai fost: alături de mine tot timpul?

El râse răguşit, trăgând-o mai aproape de el.

— Ba nu, am fost aici cu tine. În fiecare clipă.

Respiră uşurată, încălzită de emoţia clară din glasul lui. Îi strânse puternic braţele pe pieptul ei şi începu să-şi plimbe degetele uşor de-a lungul cicatricelor, în timp ce-i studia trăsăturile.

— Nu-mi pot imagina cum de ai putut supravieţui, murmură ea. Probabil că ai suferit îngrozitor.

— Am avut o metodă să mă detaşez de ceea ce se întâmplă, zâmbi el. Îi deranja că puteam părăsi realitatea ca să mă refugiez în alt loc. Un loc frumos şi liniştit unde nu exista nicio vrăjmăşie. Unde nu era decât dragoste şi pace.

Cuvintele lui aduseră imediat lacrimi în ochii lui Kate. Deşi vărsa lacrimi pentru suferinţele lui, plânsul ei mai conţinea şi un element de bucurie. Pentru că nu o s-o mai respingă de acum încolo. Pentru că nu mai era niciun zid între ei. Mac o lăsase să vadă cine era el în realitate, ceea ce era la fel de intim ca dragostea pe care o făcuseră amândoi.

Privirea ei se lăsă din nou pe trăsăturile lui.

— Uneori... uneori este o privire în ochii tăi care mă face să mă doară văzând-o. Atunci îţi aminteşti?

— Am scurte flash-uri de amintiri din trecut, zise el rar, ca şi cum cuvintele nu-i veneau uşor. Ele vin pe neaşteptate şi atunci trebuie să lupt cu imboldul de a o lua la fugă. Nu la fel ca la început, dar tot mai visez urât o dată sau de două ori pe săptămână, sculându-mă lac de transpiraţie. Când mi se întâmplă asta sunt rupt de realitatea încon jurătoare. În mintea mea, sunt

din nou acolo, aşteptându-i să intre, aşteptând să iau totul de la început.

Răsucindu-se în braţele lui, ea îşi întoarse capul ca să depună o sărutare pe obrazul lui.

— Poate… poate că dacă vei avea pe cineva lângă tine când te trezeşti aşa, te va putea readuce la realitate. Îl privi printre gene. Nu crezi?

Singurul lui răspuns fu un nou râs răguşit.

— Ce? întrebă ea, zâmbind la el, împărtăşindu-i veselia, fără să ştie motivul.

— Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş zice că regina maşinilor de întreţinere mă cere în căsătorie.

Ea scoase un slab sunet de dispreţ.

— Se pare că nu mă cunoşti deloc, pentru că exact asta şi făceam.

Înainte de a scoate ultimul cuvânt din gură, el se rostogoli peste ea.

David stătea pe un scaun la bar. Era ora trei dimineaţa. Kate dormea în dormitor.

Pe masa de bucătărie erau răspândite tăieturile de ziar pe care le luase cu o lună mai înainte de la bibliotecă. Trase deoparte o grămadă dintre ele şi începu să parcurgă materialul pe care-l citise mai înainte, articolul despre răpirea lui şi lunile care urmară.

După ce le aranjă pe date, îl luă pe cel de deasupra, un articol dintr-un ziar local. Publicat după două zile de la izbucnirea revoluţiei din Gamarra, era o sumară relatare a răpirii lui David şi a colegilor lui, însoţit de mici fotografii ale celor opt J bărbaţi implicaţi şi o fotografie mare a lui Kate. Era palidă, uşor buimăcită şi enormii ei ochi verzi erau îngroziţi cum se dădea înapoi din faţa reporterilor.

Următorul articol explora în detaliu cum se comportase ea la auzul răpirii lui şi cum luptase ca să-l elibereze. Fotografiile care însoţeau articolele înregistrau schimbările prin care trecuse ea şi după un an, trăsăturile ei căpătaseră un nou aspect de maturizare. Îşi ţinea umerii drepţi şi fruntea sus. Modul în care înfrunta acum camerele de luat vederi, dovedea o forţă interioară. Era o femeie care nu putea fi ignorată. În această grămadă de fotografii, David putu urmări procesul de maturizare al ei, modul în care devenise un om puternic.

Trebuia să fie puternic. Înfrunta lumea, în lupta ei de a-i fi eliberat bărbatul. Hărţuia presa. Ataca guvernul federal. Discuta cu oricine stătea să o asculte. La început cuvintele ei erau calme şi rugătoare, dar în curând se schimbaseră. În curând, ea începuse să ceară să fie ascultată, să ceară oricui să facă ceva ca să-i fie eliberat bărbatul.

În cele din urmă, David ajunse la ultimul articol din grămada aceea şi la fotografia care-l însoţea. Fotografia luată în ziua în care primise vestea morţii lui; era dureros pentru el să o vadă. Ea arăta de parcă era moartă aşa cum se presupunea că era şi el.

Ştia fără să-i spună nimeni, că ea murise în ziua aceea.

Şi Kate renăscuse din propria cenuşă, mai puternică şi mai strălucitoare. Şi ea îşi continuase viaţa. Începuse o nouă viaţă pentru ea şi pentru fiul ei.

Dând scaunul la o parte, David se îndreptă încet înapoi către dormitor, unde rămase mult timp lângă pat, contemplând-o.

Trecuse şi ea printr-un iad, ca şi el.

Dar pentru ea, iadul se terminase. Ea avea o viaţă nouă. O viaţă bună. Ameninţarea care mai stăruia încă în sufletul lui, care mai avea încă puterea să-l facă să-l treacă sudori reci, nu făcea parte din viaţa ei.

Ea credea că l-ar putea ajuta. Era o femeie puternică, dar nu ştia cum trebuia să procedeze într-o asemenea situaţie. Nu-şi putea imagina ce i se întâmplase lui în timpul captivităţii, atrocităţile cărora fusese supus zilnic.

Aplecându-se deasupra ei, îi dădu cu gingăşie un zuluf la o parte de pe obraz, lăsând să-i zăbovească mâna pe carnea moale şi caldă.

Era o femeie surprinzătoare şi luptase din greu ca să devină ceea ce era. Merita să fie fericită. Ea merita să aibă unul dintre acei bărbaţi normali, drăguţi, prezenţi permanent în presă. Oameni care să nu aibă cicatrice pe trupurile şi în sufletele lor.

Trăgând încet aer în piept, David se forţă să recunoască adevărul pe care-l ţinea ascuns de zile întregi. O iubea pe această femeie puternică, independentă. Pe această Kate. O iubea mai mult decât viaţa, mai mult decât iubea libertatea.

Şi ştia că cel mai bun dar pe care i-l putea oferi vreodată era să părăsească lumea ei.

Deschizând încet ochii, Kate fixă dungile de lumină făcute de razele soarelui pe tavan. Pe măsură ce-şi aminti crâmpeie din noaptea trecută, zâmbi cum adormise în patul lui Mac. Cum îi vorbise încet, în timp ce o înfăşură într-o pătură. Sunetul paşilor lui pe trepte cum o purta în dormitorul ei. Protestul ei adormit când o părăsise.

Ea întinse braţele, întinzându-se leneş, senzual, descoperind schimbarea din trupul său. Dar nu numai trupul ei se schimbase. Astăzi, toată lumea era altfel. Soarele era mai strălucitor. Aerul mai înmiresmat. Era o nouă zi însemnată, o zi minul nată, plină de promisiuni.

Se ridică în pat şi-şi cuprinse genunchii cu braţele. Abia acum îşi dădu seama cât de mult îi lipsise asta. Deliciosul sentiment de a

aştepta. Bănuiala că o minune se află în apropiere, aşteptând doar ca ea să o descopere. De şase ani nu mai avusese acest sentiment.

Râse încet când îşi aminti modul în care-l ceruse în căsătorie pe Mac, seara trecută. Nu numai pentru ea personal, deşi Dumnezeu ştia câtă nevoie aveau de el atât ea, cât şi Ben, dar şi pentru Mac însuşi. Ei se vor purta frumos cu el. Era sigură de asta. Vor fi alături de el când se va lupta cu amintirile îngrozitoare. Îl vor ajuta să-şi pună viaţa pe făgaşul normal, ca să nu mai aibă nevoie să se ascundă niciodată.

Sărind din pat, se duse în baie şi dădu drumul la duş. În timp ce-şi prindea părul cu acele, se opri o clipă, întrebându-se cum fusese viaţa lui Mac înainte de a-şi pierde familia, înainte de a se întâlni cu oamenii care-l făcuseră să sufere.

Se întâmplaseră aceste lucruri simultan? Erau legate între ele sau momente separate ale aceleiaşi tragedii?

Orice s-ar fi întâmplat şi oricum s-ar fi întâmplat, Kate nu putea înţelege cum putuse să-l lase soţia lui să plece. Dacă ar fi fost ea soţia lui Mac, s-ar fi luptat şi cu diavolul în persoană ca să-l reţină.

Erau atâtea lucruri pe care nu le ştia despre el! De fapt, tot ceea ce ştia cu siguranţă era că-l iubea.

Deocamdată asta era destul. Mai mult decât suficient, mult mai mult decât se aşteptase vreodată să descopere.

Faptul că admitea fără ezitare ceea ce simţea pentru Mac o surprindea puţin. Îşi închipuise întotdeauna că dacă se va mai îndrăgosti vreodată, va trebui să-şi ia rămas-bun de la soţul ei, dar nu era deloc aşa. David rămăsese în inima ei cum fusese şi cum va rămâne întotdeauna. Şi cum îl plăcea şi pe Mac.

— Nu, se corectă ea, „a plăcea”, era un cuvânt prea insipid, McKinsey Smith nu era genul de bărbat care să inspire emoţii

slabe. Mac era fascinant şi Kate fusese fascinată de meandrele minţii lui Mac.

Lăsându-şi capul pe spate pe faianţa umedă, ea oftă lung, încălzită de gândul că Mac va fi fericirea pentru ea. Îşi dorise întotdeauna ca ea şi Ben să fie fericiţi. Şi Mac era cea mai bună fericire.

Deodată, Kate se trezi râzând tare de bucurie. Voia să iasă afară şi să alerge prin soare. Voia să-i îmbrăţişeze pe toţi. Voia să împartă cu toată lumea fericirea ei.

Un minut după aceea, intră în bucătărie şi o găsi pe menajeră încărcând maşina de spălat vasele. Kate străbătu camera, o cuprinse pe Veda cu braţele într-o îmbrăţişare plină de entuziasm.

— Mulţumesc că eşti aici, spuse Kate cu un râs tremurat în glas. Aveam un chef nemaipomenit să îmbrăţişez pe cineva străin şi nu puteam găsi niciun alt străin decât pe draga mea, dragă Veda.

Eliberându-se din îmbrăţişarea ei, bătrâna se dădu înapoi şi o studie pe Kate cu ochii îngustaţi, plini de surprindere.

— Ce mama dracului, Doamne iartă-mă, se întâmplă aici? Ai plecat după ce m-am dus eu la culcare? Cine… A, nu… nu… nu. Te-am prevenit, Kate, dacă-mi spui că te-ai culcat cu Junior Thibideaux, mai bine să te fereşti din calea mea, pentru că s-ar putea să mă reped la tine.

Kate râse.

— Nu fi proastă. Junior n-ar fi putut nici într-un milion de ani să mă facă să mă simt astfel. E vorba de cineva cu care eşti de acord, cineva care se potriveşte gusturilor tale despre „adevăratul bărbat”, zâmbi ea. E cineva mai aproape de casă.

— Apropiat de… Mac? Veda îşi lăsă capul pe spate, ridicând dintr-o sprânceană, meditativ. Eram aproape sigură că se va întâmpla ceva între voi doi, dar nu ştiam dacă o să vă ucideţi unul

pe celălalt sau dacă o să săriţi în pat.

Kate râse.

— Din fericire pentru mine, s-a întâmplat să fie a doua supoziţie.

— Să nu fim făţarnici. De trei ani de când sunt aici, ai fost tot Fecioara de Fier. Acum te văd pentru prima oară aşa cum eşti?

— Poate. Ciugulind o bucată de şuncă de pe o farfurie de pe cuptor, Kate muşcă din ea, apoi se uită către bătrână. Şi cum îţi place de mine, cea adevărată?

— Dacă mai faci mult pe isteaţa şi pe încrezuta cu mine, s-ar putea să te pocnesc, clătina Veda din cap şi râse. Cred că aş putea să o fac.

— Dacă merge totul cum trebuie, poţi să o faci, îi spuse Kate îndreptându-se spre uşa din spate. Ţine-mi degetele încrucişate.

Trântind uşa în urma ei, ea alergă prin grădină şi sui treptele de lemn ale apartamentului de la garaj. Când Mac îi deschise uşa, după ce bătu ea, i se aruncă pur şi simplu în braţe.

— Bună dimineaţa… bună dimineaţa… bună dimineaţa, spuse ea, subliniind fiecare salut cu câte un sărut.

Pentru o clipă, el o cuprinse în braţe, apoi îi dădu drumul şi se retrase cu un pas.

— Mă bucur că ai venit. Tocmai voiam să-ţi vorbesc. Glasul lui era îndepărtat şi evita să o privească în faţă. Noaptea trecută…

— Noaptea trecută a fost cea mai minunată…

— Kate.

Ceva din glasul lui o făcu să se oprească şi să se uite fix la el. Când ea îşi încreţi fruntea plină de interes, el înjură în sinea lui.

— Noaptea trecută ar fi trebuit să nu existe, spuse el tăios, cu glas încordat. A fost o greşeală. M-ai luat prin surprindere şi… pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai privi aşa. Nu mi-am luat

niciun fel de angajament sau aşa ceva. Opreşte ceasul ca să te confrunţi cu realitatea, doamnă.

Întorcându-i spatele, se îndepărtă câţiva paşi, iar când vorbi din nou, vocea lui era mai amabilă, mai reţinută:

— Asta a fost, Kate. O clipă de frenezie. O aberaţie temporară în care am fost implicaţi… amândoi… El se opri şi clătină din cap cu un gest de neputinţă. Pur şi simplu nu se poate. Nu asta vreau eu, iar când te vei gândi şi tu mai bine, ai să-ţi dai seama că nici tu nu vrei asta.

Kate nu putu face nimic altceva decât să rămână cu ochii fixaţi pe spatele lui înţepenit, cu o mână pe inimă. Strângând din pumni încerca să-şi reprime durerea profundă, care-i tăia respiraţia, pe care o simţea acolo, încercând să o oprească să ia amploare.

Când, în cele din urmă, inima ei încetă să mai bată nebuneşte, când fu capabilă să respire normal, creierul începu să judece din nou în mod normal. Atunci îşi dădu seama: Mac o minţea.

Ridicând fruntea, îi cercetă trăsăturile feţei. Nu era atât de uşor cu el. Trebuia să se aştepte la asta.

Noaptea trecută o lăsase să se apropie prea mult, o lăsase să vadă prea mult. Încetase, pentru o scurtă bucată de vreme, să mai facă pe grozavul şi o lăsase să vadă că era vulnerabil. Dar pentru un om atât de puternic ca Mac, atât de speriat, acest lucru fusese dureros. Aşa că acum încerca cu disperare să facă un pas înapoi. Ca autoapărare, încerca să-şi cârpească găurile din armură.

Tăcerea dintre ei se adânci, dar după o vreme el îşi drese glasul:

— Îmi pare rău dacă par a fi dur, dar cred că este mai bine, mai cinstit, să-ţi spun ceea ce simt eu, înainte de a se petrece ceva rău cu adevărat.

Cum ea nu răspunse nimic, el îşi înfundă mâinile în buzunarele de la spate şi îşi întoarse privirea de la ea.

— Acum, cred că mai bine mă duc să-mi văd de treabă, l-am promis lui Ben că o să terminăm căsuţa din copac în după-amiaza asta şi mai sunt câteva lucruri pe care trebuie să le fac mai înainte.

— Sigur, scoase ea un oftat nehotărât. Du-te, putem vorbi mai târziu.

— Kate… Când ea se uită către el şi Mac îi întâlni pentru o clipă privirea, îi studia expresia cu ochii îngustaţi, apoi clătină din cap. Lasă. Putem vorbi mai târziu, aşa cum zici tu.

Kate se întoarse acasă trecând prin bucătărie, fără să se uite la Veda. Sui scările şi se duse la ea în dormitor.

Cea mai mare parte a dimineţii stătu pur şi simplu la fereastră şi se uită la el. Mai târziu, în cursul zilei, după ce se întorsese Ben de la Chad, îi urmărise pe amândoi cum terminau căsuţa din copac.

Chiar înainte de a părăsi apartamentul din garaj, ea răsucise totul în gândul ei. Gândurile, emoţiile, totul fusese luat în considerare. Ştia că putea să înnebunească gândindu-se la tonul, cuvintele, la zidul pe care-l ridicase el intenţionat între ei. Până nu putea fi cât de cât obiectivă, nu trebuia să se gândească la astea. Aşa că privea pur şi simplu şi aştepta.

Soarele coborâse spre apus când Kate se îndepărtă de fereastră. Mac şi Ben terminaseră căsuţa din copac şi în cele din urmă veniră în casă.

Coborând treptele, paşii ei se încetiniră pe măsură ce fu cuprinsă de îndoială.

Şi dacă greşea? Dacă într-adevăr nu fusese totul decât din partea ei? Se prostise singură crezând Mac că o iubea, că avea şi el nevoie de ea, aşa cum avea ea nevoie de el?

O frenezie? O petrecere de o noapte? Oare asta fusese cu

adevărat pentru el?

Ieşind pe uşa din faţă, ea ocoli casa îndreptându-se spre garaj în aşa fel, încât nici Ben, nici Mac să nu o vadă. O să-l aştepte la el în apartament.

Şi se va afla adevărul, indiferent care era el. Indiferent care era acest adevăr, indiferent cât ar fi fost de dureros, ea voia să-l afle.

În apartament, Kate se duse la fereastra care dădea spre curtea din spate. Mac şi Ben erau tot împreună stând de vorbă la umbra stejarului. De unde se afla ea, vocea lui se auzea slab, dar se auzea.

— O să rămânem prieteni, Ben. Cei mai buni fraţi, să nu uiţi. Vom vorbi zilnic la telefon… şi o să mai facem unele lucruri împreună. Înţelegi asta, nu-i aşa, fiule? Faptul că eu nu mai pot sta aici nu înseamnă că nu mai putem fi prieteni.

Kate se lipi mai tare de fereastră, încruntându-se.

Ce zice? De ce vorbeşte de plecare?

— Da, Mac…

— Aşa trebuie. El făcu o pauză, apoi continuă cu glas scăzut şi răguşit. Lucrurile nu se petrec întotdeauna aşa cum vrem noi. Trebuie să ne acomodăm, să facem compromisuri. Când viaţa se schimbă, trebuie să te schimbi după ea.

Şi atunci, cum privea Kate, el întinse mâna şi dădu frunzele la o parte de pe scorbura stejarului.

Kate se încruntă buimăcită. Cum de o descoperise? Nici măcar Ben, care explorase fiecare centimetru din curtea din spate, nu ştia de existenţa scorburei.

După o clipă, Mac scoase ceva din scorbură şi, cu capul lăsat în jos, cercetă îndelung.

— Ce este asta? întrebă Ben. Ce faci, Mac?

— Tocmai priveam la ceva care a luat sfârşit. El ridică încet capul. Să fie o lecţie pentru tine, fiule. Veşnicia nu durează atâta cât credem noi.

Kate rămase paralizată. Nu mai putea gândi. Nu mai putea respira, apoi, după o clipă, totul îi reveni la normal cu o iuţeală nebună. În timp ce trase puternic aer în piept, trupul începu să-i tremure şi fu buimăcită de violenţa gândurilor ei.

Cu picioarele tremurându-i gata să-şi piardă echilibrul, se răsuci rezemându-se de peretele de lângă fereastră.

De unde a ştiut? Era un mediu? Privise cumva în trecutul ei şi văzuse noaptea în care ea şi cu David se duseseră în curtea din spate şi…

Clătinând puternic din cap, îşi luă avânt şi se îndreptă spre uşă.

Era o nebunie, îşi spuse ea părăsind apartamentul. Totul era absurd. Nebunesc.

Habar n-avea unde se va duce când alergă pe trepte şi se îndepărtă de garaj. Ştia doar că trebuia să se gândească. Trebuia să încerce să…

Ochii lui David.

Kate se opri în drum, cu o mână pe gură şi ochii lărgiţi de şocul ideii. Sfinte Dumnezeule, Mac avea ochii lui David! Aveau aceeaşi culoare. Se întunecau atunci când făceau dragoste. Se luminau atunci când râdea. Ochii lui David.

Trebuia să înceteze să mai gândească astfel. Trebuia să fie rezonabilă. Aveau ochii lui Mac aceeaşi culoare ca şi cei ai lui David, dar asta nu însemna nimic. Semăna la ochi. Şi părul lui avea aceeaşi culoare şi acelaşi aspect cu acela al lui David. Dar chipul lui David şi vocea lui răguşită erau diferite. Erau diferite.

Atunci îşi încetini din noi pasul. Ce-i spusese Mac, că fusese

torturat?

Hoinăream pe gazonul lor... Unii oameni au simţul proprietăţii foarte dezvoltat.

Îi fusese deteriorat şi gâtul în timp ce primise cicatricele? îi fusese deteriorată şi faţa?

Locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

Gamarra?

Strângând din ochi, Kate se strădui să-şi amintească fotografiile acelea înfiorătoare. Pe aceea care dovedea că soţul ei era mort, faţa lui David era desfigurată. Nicio trăsătură nu-i mai rămăsese intactă. Nu-l identificase decât prin eliminare.

O altă figură. O altă voce.

Nu, îşi spuse ea, scuturând din cap cu vehemenţă. Nu! Ceea ce-şi închipuia ea era o nebunie. Trebuie să existe o altă explicaţie.

Dar Mac ştia anumite lucruri, îşi argumentă ea în gând. Ştiuse de pregătirea în domeniul artelor şi că pictase odată. Încă de la început ştiuse locurile prin casă. Ştiuse unde erau puse lucrurile, fără să-i spună nimeni şi singura lui explicaţie fusese că folosise deducţia logică.

Deodată, respiraţia ei deveni galopantă. Şi visul acela. În visul ei, David şi Mac deveniseră oarecum una şi aceeaşi persoană. Şi după aceea, când făcuseră dragoste amândoi, păruse firesc. Sfinte Dumnezeule, părea atât de natural.

Punându-şi mâinile pe obrajii îmbujoraţi, îşi umezii buzele tremurânde. Îşi mai aminti ceva. McKinsey era numele de fată al mamei lui David.

Erau prea multe lucruri. Prea multe. Nu era j: posibil ca toate să fie doar o bizară coincidenţă, Erau pur şi simplu prea multe lucruri.

După o clipă, când Kate auzi o maşină oprinj: du-se lângă ea,

îşi dădu seama că se afla pe tro tuar în faţa casei, apăsându-şi pieptul cu ambele mâini.

Uitându-se în jur, îl văzu pe Ralph ieşind din maşină şi îndreptându-se spre intrarea din faţă.

— Nu pot să stau decât un minut, spuse el, cum venea către ea. M-am gândit să opresc să văd dacă nu vrea Ben… Se întrerupse şi se uită la ea. S-a întâmplat ceva? Ce s-a întâmplat?

Ea făcu un pas către el.

— Cine este el, Ralph? Tu ştii. Tu l-ai trimis la mine. Întinzând braţele îi înşfăcă mâinile cu degete tremurătoare. Trebuie să-mi spui adevărul. Cine este el?

Faţa bătrânului se îmbujoră, mişcările lui deveniră agitate.

— Ce-i cu tine… Ascultă, trebuie să înţelegi… înghiţi cu greutate, apoi oftă uşor. La dracu’, Kate, nu-ţi pot spune nimic. N-am dreptul.

— Nu-i nevoie să-mi spui tu, şopti ea, clătinând uşor din cap. Ştiu!

Întorcându-se, se îndreptă spre curtea din spate.

— Kate… Kate, aşteaptă!

Ea nu dădu atenţie insistenţei din glasul lui Ralph, ci îşi continuă drumul. Când ajunse în partea din spate a curţii, la umbra stejarului, se uită către fiul ei.

— Du-te înăuntru la Veda, Ben.

— Fă-l pe Mac să rămână, mami. Lacrimile străluceau în ochii căprui ai lui Ben şi glâsu-i tremura. Spune-i să nu plece de la noi. Spune-i că avem nevoie de el.

— Vorbim mai târziu despre asta. Acum, vreau să te duci înăuntru.

În timp ce Ben se îndepărta, omul de lângă copac îşi ţinea privirea aţintită asupra chipului ei, cu ochii îngustaţi, ca şi cum

încerca să citească ce se ascundea în spatele expresiei ei împietrite.

După o clipă, Kate clătină nehotărâtă din cap. Nu reuşea să pronunţe cuvintele. Deşi ştia adevărul, nu reuşea să-l rostească.

— Ăsta-i un fel de joc? reuşi ea să spună în cele din urmă.

El înghiţi cu greu, apoi lăsă uşor într-o parte capul, cu expresia lui vicleană.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ce ţii în mână? îl întrebă ea.

Când degetele lui se strânseră în mod automat şi defensiv, în jurul dopului, Kate îşi înghiţi nodul din gât şi închise ochii.

— Cum ai putut? întrebă ea cu şoaptă şuierătoare. Nu înţeleg. Nu înţeleg pentru ce mi-ai făcut mie una ca asta. Deschizând ochii se dădu un pas mai aproape.

— Hai, spune-mi, zise ea cu glasul tremurând de mânie. Hai, dă-i drumul şi spune-mi. Spune: Eu sunt David. Sunt soţul tău, care m-am întors din morţi. Spune odată, blestematule!

— Sunt David, şopti el.

Kate îşi acoperi faţa cu amândouă mâinile în timp ce tremura din tot trupul. După o clipă se răsuci şi plecă. Dar aproape imediat simţi mâna lui pe umărul ei.

— Kate… Kate, stai, o rugă el. Lasă-mă să-ţi explic.

Cu un gest violent se smulse din mâna lui şi se îndepărtă câţiva paşi de el. Nu putea face altfel, nu se putea gândi dacă nu se îndepărta puţin de el. Trebuia să se hotărască ce să facă. Trebuia să vadă ce trebuia să spună.

— Te-ai întors ca să mă verifici, să vezi dacă mă mai vrei de soţie? Vocea îi tremura şi nu se întoarse cu faţa spre el. Dacă nu reuşeam la proba testului, te puteai retrage, lăsându-mă să cred că eşti mort. Şi dacă o treceam, atunci ce? Ai fi rămas? Ca David sau

ca Mac? Care ai fi fost, vechea sau noua dragoste?!

Dându-şi capul pe spate, râse mânioasă.

— Dar eu nu am trecut testul, nu-i aşa? Şi tu, pleci. Este în legătură cu noaptea trecută. Nu poţi fi de acord cu faptul că nu prea mai mă descurc la capitolul sex? Dacă îmi acorzi puţin timp, sunt sigură că mă voi descurca mai bine.

— Lasă-mă… să-ţi… explic, spuse el din nou, pronunţând cuvintele rar şi apăsat, cu autoritate.

Rămânând cu spatele, Kate flutură din mână, indicând că era liber să facă ce dorea.

Când începu în cele din urmă să vorbească, glasul lui era răguşit de emoţie.

— N-am să-ţi dau amănunte despre aceşti şase ani. Nici măcar nu vreau să ştii ce mi-au… El se întrerupse şi trecu o vreme până reluă. Dar vreau să ştii ce am simţit cât am fost plecat. Trebuie să ştii… Aş vrea să ştii că singurul lucru care m-a ţinut în viaţă era gândul de a mă întoarce la tine şi la Ben.

Kate îşi dădu seama de intensitatea, de adânca durere din şoapta lui răguşită, şi împotriva voinţei ei, simţi o dorinţă dureroasă să-l ia în braţe. Privind peste umăr, descoperi că în loc să se apropie de ea, el se îndepărta.

David îşi înfundă mâinile în buzunare şi dădu din umeri cu o mişcare încordată, penibilă.

— Apoi m-am întors şi am descoperit că voi vă descurcaţi fără mine. Nu era nevoie de mine. Voi nu aveaţi nevoie de mine. Buzele lui schiţară un zâmbet autozeflemitor.

— Asta doare. Nu-ţi poţi da seama cât de mult doare. Eu aveam atâta nevoie de voi, iar voi aici vă descurcaţi foarte bine fără mine. Mai bine decât bine.

De data aceasta zâmbetul lui era nefalsificat, ci amuzat în

mod jalnic.

— Atunci cred că te-am urât. Am simţit, ca şi cum această femeie frumoasă, rafinată a… ştiu că sună nebuneşte, dar părea că ea ucisese femeia pe care o lăsasem eu aici. Am vrut să te fac să plăteşti pentru asta. Pentru că te descurcaseşi, pentru că te schimbaseşi, pentru că nu avuseseşi nevoie de mine. Mă foloseam de orice prilej ca să te tulbur. El îi întâlni ochii. Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar mă gândisem chiar să-l îndepărtez pe Ben de tine. Dar după aceea am început să te cunosc.

Scuturând din cap, râse răguşit.

— Asta m-a buimăcit mai mult ca orice. Împotriva voinţei mele am descoperit că te doream. Ba mai rău, am descoperit că-mi plăceai. Apoi, noaptea trecută… Ei bine, ştii ce s-a întâmplat noaptea trecută. Ai intrat la mine şi mi-ai oferit ocazia să fac ceea ce-mi doream cu ardoare din ziua în care mă interogaseşi. Glasul lui scăzu la o şoaptă, plimbându-şi fără încetare privirea pe trupul ei. Nu intenţionam să se întâmple asta, dar mi-a fost imposibil să mă opresc.

Făcu o pauză, respirând zgomotos.

— După aceea, când dormeai în patul meu, am ştiut că era timpul să fac faţă câtorva lucruri, aşa că am scos câteva tăieturi din ziare. Le-am citit pe toate. Am descoperit prin ce ai trecut când am fost luat ca ostatec şi apoi când ţi-ai închipuit că sunt mort. Înţelesesem pentru ce mă schimbasem eu, şi noaptea trecută am înţeles, în fine, pentru ce te schimbaseşi şi tu. Din acelaşi motiv ne schimbaserăm amândoi. Amândoi am făcut ceea ce trebuia să facem ca să supravieţuim.

Ridică din umeri a neputinţă.

— M-am întors aici având nevoie să mă simt necesar. Dacă ai fi fost la fel cum erai când am plecat, lipsită de experienţă,

ruşinoasă şi vulnerabilă, m-aş fi putut ocupa de voi. Aş fi putut să-mi iau o slujbă ca să am grijă de tine şi de Ben. El îşi frecă falca cu degetele înţepenite. După atâţia ani în care nu mai avusesem grijă de mine, în care nu avusesem nici cea mai mică libertate, m-am trezit fiind din nou în libertate. Mi-am închipuit că va fi totul la fel ca mai înainte. Că mă voi simţi ca un om, nu ca un animal hăituit.

Ridicând capul îi întâlni privirea.

— Ai avut dreptate când ai spus că mai port încă trecutul după mine. Şi este un coşmar, Kate. Nu mă refer la ceea ce i-au făcut trupului meu. Lucrul cel mai rău este ceea ce au făcut cu mintea mea. Sunt lucruri despre care nu voi putea vorbi mult timp, poate niciodată.

Scutură din cap.

— Ai luptat din greu ca să ajungi unde eşti acum şi nici nu pot să-ţi spun cât de mândru sunt de tine, de succesul pe care l-ai obţinut. Dar lupta mea a luat sfârşit. N-aş fi cinstit faţă de tine… Se întrerupse şi făcu un pas către ea. Nu vezi? Tu meriţi ceva mai bun decât am ajuns eu. Nu am cicatrice numai pe braţe şi pe spate, le am şi în interiorul meu. Katie, m-am întors aici cu altă faţă, cu altă voce, dar şi cu alt suflet. Muşchii de lângă gura lui se zbăteau cu violenţă. Tu trebuie să ai pe cineva care nu trage după el gunoiul unui trecut monstruos.

Toată mânia din ea dispăruse, ca şi cum nu fusese niciodată. Nimic din ceea ce simţise ea, nici îndoielile, nici frica, nu erau nici măcar pe aproape faţă de situaţia prin care trecuse el.

Dar acum era vremea să fie vindecat. Trebuia să-l facă să înţeleagă asta. Trebuia să-l facă să înţeleagă adevărul.

— N-am nevoie de tine? Cuvintele îi ieşiră din gură încărcate de emoţie. Asta ai spus? Nu ai auzit nimic din ce ţi-am spus noaptea trecută? Pentru Dumnezeu, gândeşte-te la asta.

Ea trase aer în piept ca să-şi ia avânt.

— Îţi aminteşti când mi-ai spus că am involuat din punct de vedere emoţional? Ei bine, aveai dreptate şi ţi-am spus… noaptea trecută am încercat să-ţi explic motivul pentru care se petrecuse aşa. La început a fost din cauza şocului. Dar după aceea a fost emoţional, am luptat împotriva acestei situaţii. Mi-am înlăturat senzaţiile. Pentru că era ca şi cum aş fi construit o casă în care nu avea cine să locuiască. Dacă David… dacă tu nu erai aici, dacă bărbatul pe care-l iubeam nu se întorsese la mine, nu mai voiam nimic.

Ea făcu un pas înainte, micşorând distanţa dintre ei.

— Am întâlnit o mulţime de bărbaţi în cei şase ani care au trecut. Oameni buni. Atrăgători, seducători şi cu picioarele pe pământ. Dar niciunul dintre ei nu m-a atins. Niciunul dintre ei nu m-a atins aici, spuse ea punând o mână pe inimă.

Mai făcu un pas, cu precauţie.

— Dar atunci ai apărut tu şi nu m-am mai putut opune transformării care s-a produs. Vezi. N-a depins de mine. Pentru tine, am înviat din nou. Doar pentru tine.

Când el se uită fix la ea, durerea fiind încă în ochii lui aurii, Kate începu să se simtă disperată. Nu-l atinsese. El rămăsese tot departe de ea. Menţinea mai departe zidul dintre ei.

Umezindu-şi buzele, făcu un semn înapoi către casă.

— Şi cu Ben cum rămâne? Eşti doar de trei luni aici şi este mai ataşat de tine decât de oamenii pe care-i cunoaşte de când este el. Are încredere în mod instinctiv în tine. Te iubeşte, David.

Când el tot nu răspunse, Kate scrâşni din dinţi. Nu trebuia să se lase. Dracul să-l ia, nu trebuia să renunţe.

— Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat aşa cum plănuisem când ne-am căsătorit, spuse ea

încet. Pot privi în urmă şi simt căldura acelor zile. Este un sentiment minunat, plin de căldură. Delicat şi cald. Apoi mă gândesc la felul în care te iubesc acum, la modul: în care mă faci să mă gândesc la lucruri, la felul în care mă simt când mă ţii… ca şi cum ai muri dacă m-ai lăsa să plec.

Respirând tremurător, el îi spuse:

— Dacă ar fi posibil, te-aş face la loc cum erai acum şase ani! Ţi-aş lua durerea pe care ai îndurat-o în toţi aceşti ani. Sfinte Dumnezeule, aş face orice ca să fac să dispară. Dar nu mă pot gândi să renunţ la omul care eşti acum. N-aş face asta.

Ea îi întâlni ochii.

— Tu ai putea? Ţii veşnicia noastră în mâini. Pune-ţi o dorinţă în ea, David. Închide ochii şi doreşte-ţi să mă transform în aceea care eram atunci.

Închizând ochii, el îşi lăsă capul pe spate.

— Nu pot, spuse el cu o şoaptă răguşită. Te vreau pe tine. Pe tine te iubesc.

Când el deschise din nou ochii, ea văzu adevărul vorbelor lui acolo. Dar după o clipă, David scutură din cap.

— N-are importanţă. Nu contează ceea ce simt eu pentru tine. Am ştiut asta din ziua în care a avut Ben accidentul, atunci am ştiut exact ce simţeam pentru tine. Te iubesc atât de mult, încât mi se taie respiraţia. Dacă i-aş da drumul, dacă nu aş ţine-o cu putere, dragostea mea pentru tine, dragostea mea ar da tot ce este în jur la o parte. Dar nu pot să o fac. Nu-ţi dai seama? Te iubesc destul de mult încât să doresc ceva mai bun decât mine pentru tine.

— Nu există nimic mai bun. Întinzând braţele îi cuprinse faţa în mâini. Toate lucrurile de care te temi s-au petrecut în Gamarra, toate astea fac parte din tine acum. Şi eu vreau şi partea asta, David. Vreau fiecare bucăţică din tine şi ce este bun şi ce este rău.

Noaptea trecută când am venit la tine, ştiam despre fantomele care te bântuie, dar asta nu m-a împiedicat să te cer în căsătorie.

Buzele ei tremurară în încercarea de a zâmbi.

— Ţi-am spus că am învăţat să lupt. Ei bine, să ştii că n-am exagerat. Voi lupta cu oricine sau cu orice ne-ar sta în cale. Chiar şi cu tine.

Aplecându-se înainte îşi apăsă buzele pe gura lui.

— Sunt egoistă, murmură ea. Vreau totul. Vreau şi amintirea a ceea ce am fost şi realitatea a ceea ce am devenit.

El scoase un geamăt profund şi o trase în braţele lui. Trupul lui tremura ţinând-o strâns, aşa cum o ţinuse cu o noaptea mai înainte, ca şi cum ar fi murit dacă i-ar fi dat drumul.

— Nu e bine, şopti el sarcastic. Greşesc. Tu ai nevoie…

De ce nu mă laşi pe mine să hotărăsc de ce am nevoie? Luându-i faţa între palme, ea privi în ochii lui, în minunaţii lui ochi de aur. Nu vezi ce se întâmplă? Noi am primit un dar minunat, David. Gândeşte-te ce se întâmplă cu majoritatea oamenilor după opt ani de căsnicie. Ei cad într-o viaţă de rutină, nu mai sunt siguri ce simt unul faţă de celălalt. Dar cu noi s-a întâmplat o minune. Am avut ocazia să ne îndrăgostim din nou unul de celălalt.

Zâmbind, îşi plimbă degetul mare pe buza lui de jos şi şopti:

— Cineva acolo sus ne iubeşte.

— Cine? Cine ne iubeşte?

Ben stătea în leagăn, întinzându-se ca să se uite la ei.

— Cine ne iubeşte? întrebă el din nou.

— Noi, repetă David, cu glas răguşit de emoţie, în timp ce punea palma lui aspră pe obrazul lui Kate. Nu sunt încă sigur că va merge, dar Iisuse Christoase, îmi place cum sună.

În ochii lui apăruse ceva. Ceva pe care ea îl vedea şi pe care-l putea numi speranţă.

Smulgându-şi privirea de la ea, David se uită I către fiul lui.

— Ce zici, Ben? Crezi că ne-am simţi bine ca o familie?

Copilul se răsuci pe genunchi în leagăn, ţinându-se de funie în timp ce se uita la Kate şi la David.

— Vrei să spui că rămâi? Şi nu ai să mai fi ajutor la toate, ci tăticul meu?

Kate se uită la David. Trebuia să spună, atât pentru bărbat, cât şi pentru băiat.

— El a fost întotdeauna tatăl tău, Ben.

Ben îşi lăsă într-o parte capul mic.

— Ei?

— Ştii cicatricele de pe braţele şi de pe spatele meu? în timp ce vorbea, David îşi ţinea privirea aţintită pe faţa întoarsă a băiatului. Ei bine, am fost rănit şi pe faţă. Şi când m-au reparat, mi-au făcut altă faţă. Nu mai arăt ca în fotografie, dar sunt tot eu. Sunt tot David Moore. Sunt tată! tău, Ben.

— Vrei să zici că eşti tatăl meu adevărat şi că nu ai murit de-adevăratelea? Dându-şi ochii peste cap, se ridică în picioare în leagăn, ca să fie mai înalt Păi, bine prostule, de ce nu mi-ai spus mie asta de la început?

— Da, prostule, repetă Kate, de ce nu ne-ai spus asta de la început?

David respiră adânc şi, cu un zâmbet, clătină din cap.

— Cred… cred că pentru că sunt prost.

Când Ben râse, David îi întinse dopul.

— Uite, fiule, poţi să păstrezi ăsta drept amintire. Eu nu mai am nevoie să-mi ascund veşnicia într-o scorbură.

Întinzând braţele, David îl cuprinse cu un braţ pe Ben şi cu celălalt pe Kate, Ţinându-i strâns lângă el pe amândoi.

— Veşnicia mea este chiar aici. Souse el. Întâlnind schii lui

Kate. Chiar unde trebuie să fie.

Sfârşit